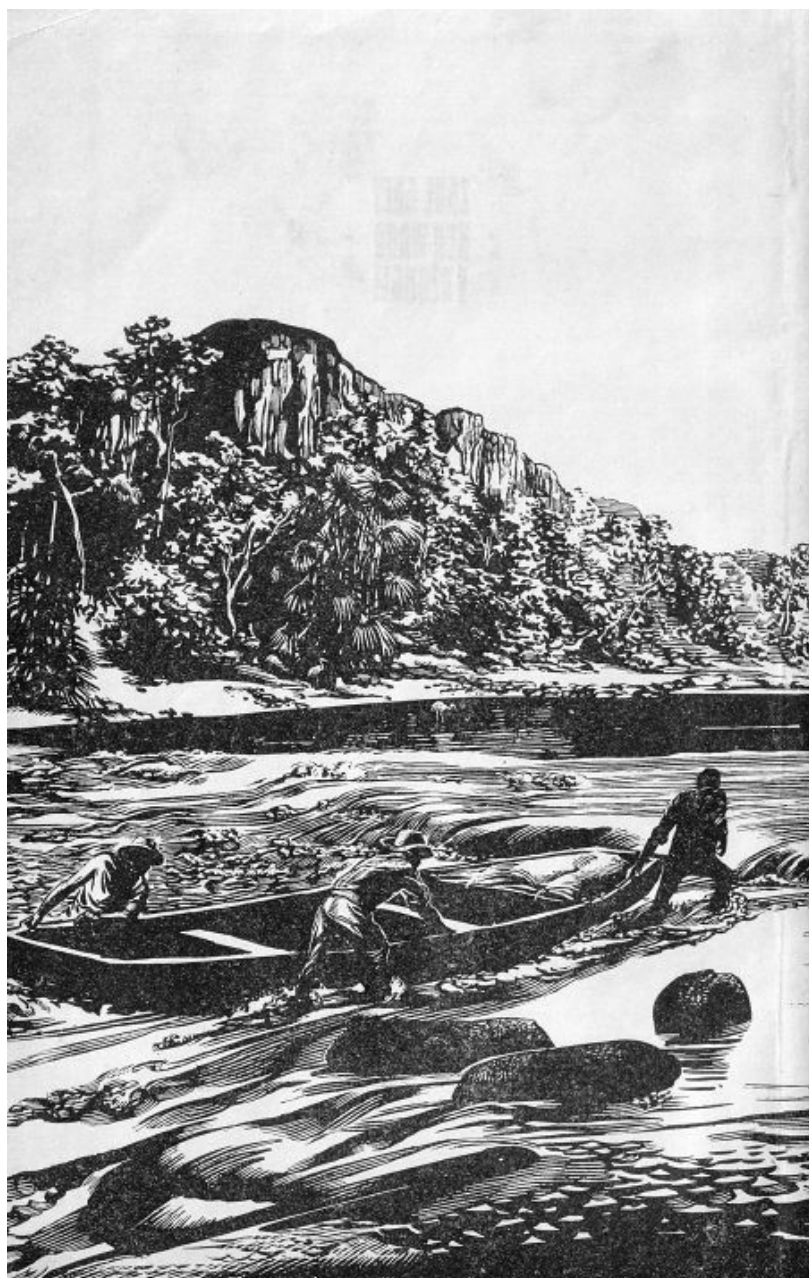

Zane Grey

Ken Ward
v džungli

OLYMPIA PRAHA

Odměna	4
Kde žijí tarponi.....	12
Indiánský lodivod	20
Řeka v džungli.....	26
První tábor.....	34
Život v divočině.....	40
Dolů peřejemi.....	52
První ocelot.....	64
Na bílé vodě	73
Ztraceni.....	87
Záplava hadů	96
Na lovu podivuhodných ryb.....	107
Na lovu krocanů.....	119
Boj s jaguárem.....	131
Potíže s klíšťaty.....	141
Přírodovědecká práce v terénu.....	146
Zmatený lov na tygra.....	151
Na čekané u napajedla	160
Dobrodružství s aligátory	168
Zahnání na strom.....	181
Skákající tarpon.....	191
Udolání.....	203
Konečně venku z džungle!	218

Odměna

„Je to tady úplně jiné než ve stepích Arizony!"

Ta slova utrousil Ken Ward, když se vyklonil z okna vlaku, kterým jel se svým bratrem po náhorní rovině do Tampika ve státě Tamaulipas, ležícím na jihovýchodě Mexika. Zahlédl řeku protírající se mezi mohutnými zalesněnými svahy a vzápětí se vrhající do hlubin v nejkrásnějším vodopádu, jaký kdy spatřil.

„Podívej se. Hale!" zvolal.

Vodní proud spadl, nejprve dlouhým bělostným paprskem, do jakési temné nádrže. A pod ní navazovala kaskáda za kaskádou, jeden menší vodopád za druhým — některé širší, jiné užší a všechny zářily bíle nebo zeleně proti žlutým skalám. Vlak potom náhle zabočil kolem horského výběžku a sestoupil do nížiny, kde se rázem ztratil v bujném porostu džungle.

Pro mladého zálesáka Kena Warda, který kdysi vynikl jako nadhazovač univerzitního baseballového družstva a později jako lovec pum v arizonských kaňonech, to bylo něco opravdu nového. Poprvé se blížil k tropické džungli. Tábornická výzbroj a pušky uložené mezi ním a jeho bratrem Halem na sedadle železničního vagónu prozrazovaly, že jedou vstříc mnoha dobrodružstvím. Před nimi se rozprostírala neznámá divočina — subtropická džungle. A už blízká budoucnost je měla přesvědčit, že tajemství džungle jsou podivuhodnější, než si kdy vůbec dovedli představit.

Kena nepřiváděla do těchto končin jen touha po dobrodružství nebo zájem o zvláštní a pro něho nové lesní porosty. Zasluhu o to měl především jeho strýc, kterému Ken často psával, pokud ještě pracoval v odboru lesního hospodářství ve Washingtonu. Tento strýc byl členem Americké zeměpisné společnosti a spolupracovníkem newyorského muzea přírodních věd. Přál si, aby si Ken nejprve ověřil své schopnosti při polních pracích v mexické džungli. Osvědčí-li se, chtěl ho později poslat na výzkumné

práce ve zříceninách prastarých měst divokého Yucatanu. A kdyby i v této zkoušce s úspěchem obstál, chystal pro něho jako odměnu cestu do rovníkové Afriky. Při této příležitosti měl Ken navštívit Anglii a Francii a spatřit obrovské lesní bohatství Německa, kde se odbornému pěstování lesů soustavně věnovali už déle než tři století. To ho táhlo ze všeho nejvíc.

Přestože ho tyto slibné perspektivy neobyčejně lákaly a přestože jeho otec stejně jako strýc podporoval jeho ctižádost a navíc dal souhlas i k tomu, aby ho všude doprovázel mladší bratr Hal, Ken zprvu váhal. Báł se břemene odpovědnosti za Hala, protože věděl, že se přes všechnu péči a dozor nakonec dostane do nějakých nesnází. Přitom však by byl Ken nikdy nedokázal bratra zklamat a odjet do Mexika sám.

Nakonec se rozhodl kladně. Hal hořel touhou stát se přírodovědcem, shromažďovat v terénu exponáty pro přírodovědecké sbírky. A tak mu k tomu dal strýc vystavit oprávnění Smithovou vědeckou společností ve Washingtonu. Doufal, že se mu podaří objevit novou odrůdu některého živočicha, k jehož názvu pak vědecké kruhy připojí jeho jméno. Kromě toho byl Hal neobyčejně zvědavý, zda se Kenovi podaří vybojovat slíbenou odměnu — cestu do Afriky — a chtěl být při tom. A tak se spolu pustili do studia map a cestopisů a vysedávali nad knihami z nejrůznějších oborů přírodních věd. Navíc dostali podrobnou instruktáž, kde a jak tábořit v subtropických podmínkách, a opatřili si pro to dokonalou výzbroj a výstroj. Strýc dal Kenovi i spoustu dobrých rad a návodů, jak kreslit mapy, jak určovat vzdálenosti a zachycovat členitost terénu, a podrobně mu popsal a označil všechny známé řeky v pásmu mexických džunglí. Nakonec byly určeny i podmínky, jejichž splnění mělo znamenat, že Ken Ward obstál ve zkoušce a získal slíbenou odměnu: musí procestovat sto padesát kilometrů v povodí některé z dosud neznámých řek protékajících džunglí, provést tam potřebná pozorování a podat o nich přesnou a fundovanou zprávu. A tak začala tato zkouška a současně se zrodila i otázka: Obstojí v ní Ken s úspěchem?

Vlak se právě ocitl na mostě. Ken na chvíli zahlédl jasně zelenou vodu, mohutné cypřiše, šedivé a půvabné, vysoko pokryté stříbrošedým zvlněným mechem, a pestrobarevné, hustě obrostlé břehy. Jakýsi vodní pták, černý jako uhel, s bělavými chomáčky na křídlech, se lehce dotýkal vodní hladiny v rychlém divokém letu, aby po chvíli zmizel ve stinných zákoutích říčního toku. Vlak se potom začal šplhat do vrchu a nějaké dva kilometry za mostem zastavil ve stanici nesoucí název Valles. Kousek od zastávky bylo vidět chaty kryté palmovými listy a červené tašky střech v nedaleké osadě.

Chlapci vystoupili, aby se trochu protáhli. Ucítili teplý, mírně nasládlý a vonný vzduch. Byla to pro ně zcela nová a zvláštní atmosféra. Chodili sem a tam po kamenité cestičce a pozorovali domorodce. Hal prohlásil, že se mu docela líbí jejich dohněda opálené bosé nohy a tenké plátěné kalhoty a košile, ale jejich obrovská sombrera se mu zdála příliš těžká a neohrabaná. Ken oslovil několik Mexičanů. Tvářili se přívětivě a všichni mu odpověděli stejnou větou: „No sabe, señor.”

Úředník, který v železniční stanici prodával jízdenky, byl Američan. Podle toho, jak se smál a jak hovořil, usoudil Ken, že má velkou radost ze setkání s krajany. Nejprve mu musel odpovědět na řadu dotazů týkajících se Spojených států, a pak mu teprve mohl sám položit několik otázek.

„Jak se jmenují ty vodopády, kolem kterých jsme jeli?”

„Říká se jim Micasovy vodopády.”

„A řeka?”

„Santa Rosa.”

„Kam teče?”

To úředník nevěděl, naznačil jen, že se ztrácí kdesi v džungli. Směrem na jih je prý krajina stále divočejší, je tam málo vesnic a leží jen v blízkosti železniční trati. A právě ve Valles se řeka ohýbá a teče na jihozápad.

„Musí se přece někde vlévat do řeky Panuco,” řekl Ken. Ještě než se vydal na tuto cestu, prostudoval si podrobně mapy Mexika a opatřil si všechny dosažitelné informace.

„Ale ovšem, jistě se někde spojí s Panukem, ale nejdřív se musí prokousat pohořím," odpověděl úředník.

„Pak tedy musí být na téhle malé říčce prudké přeřeje," vyslovil Ken své přesvědčení a jeho zájem vzrůstal.

„Myslím, že ano. Tam dole je to samá přeřej."

„Jak daleko je po železnici do Tampika ?" dotazoval se dál Ken.

„Asi tak sto padesát kilometrů."

„A dá se tady v okolní džungli nebo podél Santa Rosy něco zažít?" pokračoval neodbytně Ken.

Muž se usmál. A byl to takový úsměv, po němž Ken už nepotřeboval žádné další ujištění, že pobyt v džungli není ani trochu bezpečný.

Po této nepříjemné informaci se Ken Ward hluboce zamyslel, a tak ani příliš nevnímal, o čem pak dále hovořil s úředníkem Hal. Vyrušilo ho teprve ostré zazvonění lokomotivy, které je oba přimělo, aby se spěšně vydali k svému vagónu. Jen se usadili na svá místa, vlak se prudce rozjel. Ale Ken nic nevnímal. V mysli se mu stále promítaly obrazy nádherných Micasových vodopádů a divoké říčky Santa Rosy. Kam jen teče? A kolik cestou vytváří vodopádů a přeřejí? Jak bohatý musí být život na jejích plodných březích! Stále to Kena pronásledovalo: musí proniknout do tajemství džungle! Byla to táž neodolatelná touha, která ho zahнала do divokých dobrodružství v Penetierském pralese a do pustin Velkého kaňonu v Arizoně. A náhle jím jako blesk projela neodbytná myšlenka, že právě on musí probádat neznámou řeku a džungli kolem ní.

„Ano, právě to musíme udělat," pronesl nahlas.

„Co se to s tebou děje ?" otázal se ho Hal. „Odkdy si povídáš pro sebe?"

Ken neodpověděl. Vlak se dále šplhal džunglí mezi srázy obrostlými zelení, tu a tam zůstal trčet na zastávce. A myšlenka na proniknutí do džungle Kena neodbytně pronásledovala až do cílové stanice — do Tampika.

Ken znal jméno jednoho amerického hotelu v Tampiku, ale to bylo vše, co o tom městě věděl. Na stanici byly davy

domorodců. Jeden po druhém chlapce oslovovali a zaplavovali je proudem své mateřštiny. Někteří z nich nápadně ukazovali mosazné odznaky s číslem a nápisem Cargodore.

„Myslím, Hale, že tihle chlapci jsou nosiči nebo zřízenci," řekl Ken a ukázal jednomu z nich přepravní potvrzení na svoje zavazadla. Muž mu je vytrhl z ruky a odběhl. Chlapci spěchali za ním. Úlevou si oddechli, teprve když ho zahlédli, jak vstupuje do přístřešku plného kufrů a batohů. A pak strnuli v úžasu. Ten malý hubený chlapík poklekl u jejich ohromného těžkého kufru a lehce si ho hodil na záda.

„Vždyť ho to rozmačká!" vzkřikl Hal.

Ale drobný cargodore se napřímil a klidně odcházel se zavazadlem na hřbetě. Ken a Hal si všimli, že i ostatní cargodores si s okázalou lehkostí nakládají na záda těžká zavazadla. Drželi se stále těsně za svým chlapíkem a přitom pilně a se vzrůstajícím zájmem pozorovali okolí. Slunce už zapadlo a malebné domy na náměstí vypadaly jako vystřižené z obrazu odněkud ze Španělska.

„Podívej se na ty loďky — to jsou kánoe!" zvolal Hal, když přecházeli most přes kanál.

Byly to dlouhé úzké čluny a Ken usoudil, že jsou vydlabány z jednoho rovného kmene. Byly různých velikostí a některé osádky používaly ohromných pádel. Domorodci na hrubé přístavní hrázi brebentili o závod, jeden do druhého neustále strkal a vrázel.

„Ohlédni se," zvolal náhle Hal. Zdálo se, že má sto očí vpředu i vzadu.

Ken spatřil nádherný široký tok řeky, rudě zářící v zapadajícím slunci. Na vzdálenějším břehu se proti horizontu rýsovaly tmavé siluety palem.

„To je Panuco, Hale. Ohromná řeka, co?"

„Susquehanna je proti ní učiněná strouha," přitakal Hal.

Cargodore vedl oba chlapce přes rozsáhlé náměstí a potom dolů úzkou uličkou k hotelu. Jeho majitelem byl přátelsky vyhlížející Američan, který je vyzval, aby si udělali pohodlí a cítili se jako doma. Hotel byl přeplněn. Mezi hosty byli Angličani, kteří přijeli na lov tarponů, dále tam bylo několik

sportovně vyhlížejících Američanů a konečně noví osídlenci, kteří hodlali převzít zakoupenou půdu. Ken a Hal byli rádi, že zase kolem sebe slyší svou mateřštinu. Byl to příjemný pocit. Po večeri vyrazili ven, aby si trochu prohlédli město. Ale úzké temné uličky se zahalenými domorodci, kradoucími se potichu kolem zdí, nebyly nijak vábné. Chlapci došli pouze k velkému náměstí a tam se posadili na lavičku. Město se lišilo od všech, která znali ze Spojených států. Hal byl zamlklý a neměl o nic zájem, až Kena napadlo, že se mu stýská po domově.

„Nelíbí se mi tady,“ prohlásil Hal. „Proč jsi mě sem dolů vlastně vytáhl?“

„Já že jsem tě sem vytáhl? Prosím tě, vždyť bys mě byl umořil, otce ses naotravoval, div se nezbláznil, a když ti dovolil se mnou jet, maminka ze samého strachu málem onemocněla!“

Hal svěsil hlavu.

„No, no, snad se mi tady nerozbrečíš?“ utrousil Ken. Znal Hala dobře a věděl, jak do něho opět vlít život.

Hal se prudce zvedl a zlostně se bránil bratrovu útočnému nařčení. Ken mu pak připomněl, že jsou v cizí zemi, o níž zatím dohromady nic nevědí, a že by se neměli příliš ukvapovat ve svých závěrech.

„Mně se to líbilo tam nahoře u té malé vesnice,“ řekl Hal. „Víš, tam u té zelené řeky s obrovskými stromy ověšenými šedavým mechem.“

„Mně se tam taky líbilo. Chtěl bych se tam vrátit. Tam bychom mohli spustit na vodu člun a jet po proudu až sem.“

Ken téměř podvědomě vyslovil myšlenku, která se mu po celou tu dobu formovala v mysli. Hal se pomalu otočil a jeho pohled se zastavil na Kenovi.

„Kamaráde, to by bylo ohromné — vždyť proto jsme sem vlastně přijeli!“

„To bych řekl,“ odpověděl Ken.

„No a...?“

Ta otázka Kena trochu dopálila. Nepřijel snad na jih, aby pronikl do džungle? Nebo snad má v úmyslu vyhnout se

nebezpečím, která by je v divočině mohla potkat? Vycítil však v Halových slovech i mírné polichocení.

„Santa Rosa protéká džunglí," pokračoval v útoku Hal. „A tady někde se vlévá do Panuka. Víš sám, že jsme si podle map ověřili, že Panuco je jediná větší řeka v tomhle pásmu džungle. A to je taky vše, co potřebujeme vědět. Ty víš sám nejlíp, Kene, že jsi na lodi jako doma. Vzpomeň si jen na peřeje, kterými jsme jako blesk projeli na Susquehanně! A vzpomínáš si na jízdu, kterou jsme absolvovali dolů po Juniatě? I tam byla velká voda! Kene, určitě dokážeš sjet Santa Rosu bezpečně a bez obtíží!"

„To bych řekl!" zvolal Ken a už ta pouhá myšlenka ho vzrušila.

„Tak tedy pojedme, Kene! Ty tím splníš strýčkovu podmínku a já budu mít jistě příležitost najít spoustu exponátů. Pomysli jen, co bychom mohli vyprávět Jimu Williamsovi a Dicku Lesliemu, až pojedeme příští léto na Západ!"

„Je mi to jasné, Hale, ale ten tvůj nápad se mi zdá přece jen trochu divoký."

„Snad ani není tak divoký, jak se zdá."

Chtěl-li být Ken spravedlivý, nemohl to popřít, a proto raději mlčel.

„Poslyš, Kene," pokračoval Hal a celý náhle ožil. „Kdybychom byli doma výslovně slíbili, že se nikdy do takového divokého podniku nepustíme, neřekl bych už ani slovo. Ale máme přece v tom ohledu naprostou volnost rozhodování!"

„Právě proto bychom měli být co nejopatrnější. Táta mi důvěřuje."

„Ano, věří ti, protože ví, že jsi schopen postarat se sám o sebe a taky o mě. Jsi ohromný, Kene! A když už ses jednou rozhodl, že Santa Rosu sjedem, bude se ti zdát klidná jako kanál!"

Ken dostal strach, že neodolá neodbytnému volání džungle a divoké řeky, lichotivému přesvědčování svého bratra a stále znovu se vracějící touze ukázat strýci, čeho všeho je schopen.

„Kdybych tě tu, Hale, neměl s sebou, už dávno jsem se rozhodl, že se do toho pustím."

Zdalo se, že tím Hala trochu urazil.

„Na to ti můžu říct jen jedno: Jsem si jist, že ti cestou nebudu na obtíž a že ti dokonce budu něco platný." Pronesl to se zvláštní vřelostí v hlase.

„Tys mi vždycky pomáhal, Hale. Proti tvé ochotě nemůžu říct opravdu ani slovo. Ale znáš se přece! Jen si vzpomeň, jaké maléry jsem měl kvůli tobě v Arizoně! A na téhle obtížné cestě bych se z tebe určitě zbláznil."

„Nechci ti tu, Kene, slibovat hory doly, ale rozhodně ti nehodlám dělat potíže. Můžeš se na mě opravdu spolehnout!"

„Počkejme tedy ještě pár dní. Vždyť jsme sotva dorazili do Tampika. Možná že se ta cesta vůbec nedá uskutečnit. Sežeňme si raději o téhle krajině ještě nějaké další informace!" Zdalo se, že se Hal smířil s Kenovým návrhem. Chlapci se vrátili do hotelu a šli spát. Hal usnul okamžitě, ale Ken ještě dlouho bděl — pronásledován myšlenkami na zelené vody Santa Rosy a na její obrovské cypřiše obrostlé závoji mechu. A když přece jen nakonec usnul, snil o překrásném vodním ptáku s bílými chomáčky na křídlech. Ve snu ho sledoval v jeho divokém letu dolů po temném tajemném toku řeky až do džungle.

Kde žijí tarponi

Hoši se vzbudili za svítání a Hal hned začal o plavbě po Santa Rose. Z toho se dalo usuzovat, že jeho stesk po domově už je dávno tentam.

„Tak si myslím, že se do toho asi pustíme," utrousil Ken, když se soukal z postele.

„Opravdu chceš jet, Kene?" otázal se Hal s dychtivým zájmem.

„Zatím ještě váhám."

„Ale přikláníš se spíš na stranu džungle, vid'?"

„Ano, Hale, pomalu, ale jistě."

Hal našpulil rty a chystal se k halasnému válečnému pokřiku, jaký dokázal vyloudit jediný Hiram Bent, ale Ken ho lehce pleskl přes ústa.

„Zadrž! Ještě jsme v hotelu!"

Oba chlapci se dlouho strojili. Stále je to táhlo k oknu. Slunce se ve své narůžovělé velebnosti pomalu zvedalo nad mlžným oparem lagun a chuchvalce bělavé mlhy se převalovaly po celé šíři Panuka. Divoké kachny létaly těsně nad hladinou. Střechy kamenných stavení kryté taškami jasně svítily ve slunci a palmové listy se leskly rosou. Vál lehký větřík, teplý, sladký a vonný.

Po snídani vyšli před hotel. Vstupní hala byla plná rybářů a domorodých majitelů loděk. Shromáždila se tam zajímavá směsice lidí. Kena i Hala ten pohled trochu překvapil. I když věděli, že povodí Tampika je proslaveným lovištěm, neměli tušení, že se k jeho vodám sjíždí tolik rybářů. Jejich obrovské pruty a navijáky je ohromovaly.

„Na jaké ryby se sem asi vydali?" tázal se Hal.

Ken měl sice docela slušné vědomosti o sportovním rybaření a kdesi se dočetl, že existuje velká stříbrná ryba zvaná tarpon, ale sám ji ještě nikdy v životě nespatriil. A tak doslova oněměl překvapením, když ho Hal zavedl do velké haly, na jejichž stěnách byly rozvěšeny preparované exempláře této ryby, dlouhé přes dva metry a široké jako půlka dveří.

„Dostali jsme se, Kene, na správné místo. Všechny ty rybáře sem určitě přitáhla chuť na tyhle velryby.“

„My dva,“ řekl Ken, „jsme zatím ještě žádnou pořádnou rybu neviděli. Ale jsem přesvědčen, že si tady u Tampika sami řádně vyzkoušíme, co to je mít na udici tarpona.“

„Taky si to myslím,“ přitakal Hal, ale hleděl přitom na rozvěšené exempláře nejen s obdivem, ale i se zřejmými pochybnostmi. Byly to kusy téměř dvakrát tak velké jako on sám.

Ken si rybaření — právě tak jako řadu jiných sportovních odvětví — už nejednou vyzkoušel v praxi. A teď se vydal pomalým krokem hotelovou halou, aby nasbíral další vědomosti. Nejprve podrobil důkladné prohlídce vybavení rybářů. A přitom zjistil, že jako návnadu všichni používají parmici, malou bělavou rybkou, dlouhou patnáct až pětadvacet centimetrů, která mu připomínala tlouště. Nelíbila se mu dlouhá tyč s krutým hákem, která nechyběla ve výzbroji žádného z přítomných rybářů, a hned si svatosvatě slíbil, že se bez ní při lovu tarponů obejde.

Během své obchůzky se neustále vyptával, a tak se mimo jiné dověděl, že v zimních měsících se do Tampika sjíždějí sportovci z celého světa. Většinu z nich sem táhne lov na skákajícího tarpona, ale mnozí z nich si do povodí Panuka přicházejí i zastřílet. Podmínky pro lov jsou tu stejně dobré jako pro rybaření. Ale od nikoho se Ken nedověděl ani slovo o Santa Rose. Horký pás táhnoucí se podél oblouku velkého zálivu, nazývaný tierra caliente, byl protkán řadou menších toků, z nichž mnohé nebyly dosud ani prozkoumány, ani pojmenovány. Řeka Panuco, pramenící kdesi vysoko v horách, se tu prudce stáčela k západu. Ken usoudil, že Santa Rosa je jedním z jejich hlavních přítoků. Osada Valles zřejmě ležela na prvním prahu náhorní roviny. Jak sami zjistili, trvala cesta vlakem tamodtud do Tampika asi šest hodin, a tak si Ken poměrně snadno spočítal, že po vodě to bude kolem tří set kilometrů. Bylo totiž třeba vzít v úvahu, že říčka se v těch místech hodně kroutí. Podél celého toku řeky Panuco byly roztroušeny chaty Indiánů a ve vzdálenosti

devadesáti kilometrů směrem do vnitrozemí ležela osada zvaná Panuco. Co se skrývalo tam nahoře, v divokém úseku stepi a džungle mezi Vallesem a Panukem, to si Ken mohl jen domýšlet.

Když došel ve svých úvahách až sem, narazil na Hala. Rozmlouval právě s jakýmsi americkým chlapcem, který se po chvíli nabídl, že je trochu provede městem. Vydali se na cestu a brzy se s jeho pomocí dobře orientovali. Jejich americký průvodce se jmenoval George Alling a pocházel z Kansasu. Prozradil jím, že tu dva roky pracoval jako úředník na dráze a že si teď vybírá dovolenou. Chodili s ním ulicemi města celé hodiny. Prohlídka je velmi zaujala. A právě na této obchůzce se poprvé ukázalo, že Hal Ward se nedokáže ovládnout, že jeho talent vyvolávat maléry je silnější než on.

Tentokrát to bezděky zavinili luňáci, kteří se v ulicích Tampika jen hemžili. Byli krotcí jako domácí krocani. George sice chlapcům vysvětlil, že tito tvorové jsou jediní, kdo se v městě starají o udržování čistoty, ale Hal neodolal a začal je pronásledovat. A nepřestal je honit, dokud se neobjevil policista v bílé helmě a nepohrozil mu. George je pak poučil, že v Tampiku sice žádné omezení lovu neplatí, ale luňáci jako odklízeči zdechlin a odpadků z ulic jsou chráněni.

V tržnici nedaleko přístavního mola dostal Ken strach, že se mu Hal v tom hlomozném shonu a pestré směsici lidí ztratí. Všechno tam bylo pro ně zvláštní a nové. A opravdu se jednu chvíli zdálo, že Hala neznámé prostředí vtáhne a pohltí. Když se dostali ke stánku, na kterém jakýsi muž vystavoval a nabízel papoušky, mývaly, mladé srnky a jeleny a tři malé žluté černě skvrnitě oceloty, na které je George zvlášť upozornil, musel vzít Ken Hala doslova do vleku.

Venku u mola zátoky se pohupovalo sto nebo snad ještě víc kánoí nejrůznějších tvarů a velikostí, všechny vydlabané z masivního kmene. Většinou byly dlouhé, úzké, doslova sličné a půvabné napohled a na mělké klidné laguně zřejmě i snadno ovladatelné, ale Kenovi připadaly pro použití na rychlé vodě příliš mohutné a neohrabané. V té chvíli si vzpomněl na Micasovy vodopády a zamrazilo ho v zádech.

Jeho nadšení pro cestu džunglí trochu ochladlo. Co když při cestě po Santa Rose narazí na celou sérii kaskád podobných Micasovým vodopádům!

Bylo už k polednímu, když George dovedl Kena i Hala k břehům širokého toku Panuka. Oba chlapce strašlivě trápilo vedro. Odložili proto kabáty a s velkým požitkem vychutnávali krátký odpočinek ve stínu.

„Dnes není žádné zvláštní horko," poznamenal George a skutečně vypadal docela svěže.

„Měli jsme na sobě těžké kabáty," vysvětloval Ken. „A pak — nejsme zvyklí na to tropické slunce. Poslyš, Hale ..."

Jakési hlučné třesnutí ve vodě zcela blízko břehu ho zarazilo v řeči.

„To byl nosorožec?" otázal se Hal.

„Ne, savalo" vysvětlil suše George.

„Co to je?"

„Stříbrný král. Tarpon. Pořádně se rozhlídni a uvidíš, jak brázdí vodu. Tamhle jede dolů po řece několik rybářů. Táhnou za sebou návnadu. Pozoruj je. Možná že některému z nich tarpon zabere. Pak poznáš, jak dovede skákat."

Bratři s rozkoší vychutnávali chládek ve stínu a seděli tam celou hodinu, pozorující se zájmem řeku, ptáky v divokém letu a tarpony. Štěstí jim přálo. Zahlédli nejen řadu tarponů vířících na hladině jako mohutné stříbrné klády, ale mohli sledovat na vzdálenost necelých padesáti metrů při práci i jednoho rybáře, kterému zabral ohromný kus. Měli oči na stopkách a se zatajeným dechem přihlíželi, jak se obrovská ryba vymršťuje nad hladinu a zase potápí. Pak se tarpon vzchopil k poslednímu prudkému pokusu o únik. Trhal hlavou, mocně pracoval ohromnými skřelemi, až mu udice nakonec vystřelila z tlamy jako kulka. Znovu svoboden zmizel v hlubině.

„Devět z deseti takhle unikne," poznamenal suše George.

„Už jsi nějakého chytil?" otázal se ho Hal.

„Ovšem."

„Měl bych si taky tenhle způsob lovu trochu vyzkoušet," obrátil se Ken k Halovi. „Ale myslíš, že bychom se ještě vůbec

kdy vydali na naši cestu do džungle, kdybychom se do toho hned teď pustili?"

„Tak ty ses už opravdu definitivně rozhodl?" zvolal Hal a oči mu radostně zazářily.

„Ne, ještě ne," zarazil ho Ken.

„Ale ano," trval na svém Hal. „Znám tě." A válečný pokřik, který musel ráno v hotelu potlačit, se mu teď s nesmírnou mohutností vydral z hrdla.

George, který tomu všemu zatím jen nechápavě přihlížel, se přirozeně začal zajímat, proč ten křik, a tak mu Ken vyzradil plán na zdolání neznámého úseku Santa Rosy.

„Vezměte mě s sebou!" prosil George.

V jeho hlase zazněl tón prozrazující typicky amerického ducha, kolem úst se objevil zvláštní úsměv a v očích mu zablesklo. A to vše přimělo Kena, aby se na něho podíval bedlivěji. Byl to štíhlý chlapec, ne o mnoho starší než Hal. A tu si Ken uvědomil, že George Alling je ten nejvhodnější společník a kamarád, jakého si pro svého bratra může přát.

„Co si myslíš o té cestě?" vyzvídal na něm dychtivě.

„Bezvadná. Určitě si na ní užijeme. Opatříme si člun a moza ..."

„Kdo je to mozo?"

„Domorodý lodivod."

„To je dobrý nápad. Na pomocníka u vesel jsem vlastně ani nepomyslel. Ale ty jejich kánoe jsou opravdu ošemetné čluny. Nerad bych v nich takovou cestu riskoval."

„Pojďte, najdu vám vhodnou loď," vybídl je George. Než se Ken nadál, vlekl ho i s Halem pryč od řeky. Vedl je úzkými uličkami mezi pestrými kamennými doky s kovovými mřížemi v oknech. Když došli ke kanálu, vstoupili do dvora, kde zrovna probíhal boj o právo odklízet nečistotu a odpadky mezi luňáky, kozami a prasaty s ostrými hřebety. George vnikl do krytého přístaviště a vystrkal tamodtud dlouhý a dosti široký lehký člun s plochým dnem. Začal ho vychvalovat, Halovi přitom svítily oči nadšením a majitel člunu se je snažil všemi způsoby přimět k tomu, aby si ho vyzkoušeli. Ale nic z toho vlastně nebylo zapotřebí. Ken rozuměl lodím a hned mu bylo

jasné, že to je ta pravá. Vskočil do ní, odrazil se od břehu, vesloval nahoru po kanálu, ostře zabíral, otáčel se a couval, zkrátka vyzkoušel si všechny způsoby jízdy, které znal. Pak volně spočinul na veslech a začal si pohvizdovat. Hal vyrazil výkřik nadšení, a to přerušilo Kenovo pískání. Uvědomil si, že by ho oba chlapci přinutili okamžitě se vydat na cestu, kdyby si nedal trochu pozor.

„Je to parádní loď," prohlásil.

„A majitel za ni chce jen jeden peso za den," dotíral Hal.

„Jeden mexický dolar je našich padesát centů, Kene. Pospěš si, než nám loď vyfoukne někdo jiný!"

„Ale ovšem, Hale, najmeme si tu loď," odpověděl Ken. „Ale ne na cestu po Santa Rose. To pusť z hlavy!"

„To určitě!" vykřikl Hal. Ale bylo zřejmé, že se usilovně snaží udržet kontrolu sám nad sebou, skrýt svou radost a předstírat, že s Kenovým závěrem souhlasí.

Ken to vycítil a současně ho to vztekalo i těšilo. Jeho bratr ho znal do poslední žilky!

Vrátili se do hotelu a pohodlně se usadili ve foyeru. Majitel hotelu právě rozmlouval se skupinou Američanů, zřejmě neměl nic na práci. Když je zahlédl, představil je a pak se rozproudila docela příjemná zábava. Znal totiž velmi dobře George Allinga. Hovor volně plynul a George se náhle vytasil s novinkou, že on a jeho dva noví přátelé mají v plánu poslat do Valles člun a pustit se v něm dolů po vodě neznámou džunglí. Kenovi to nebylo právě moc po chuti.

Majitel hotelu se dal do smíchu. Nebyl to sice nepříjemný smích nebo výsměch, ale přesto se Kena dotkl.

„A proč bychom neměli jet?" otázal se ho klidně a hleděl mu přitom přímo do tváře.

„Milý hochu, do takového podniku se přece nikdy nemůžete pustit!"

„Proč ne," naléhal Ken. „Existuje snad nějaký zákon, který by nám zakazoval vstup do džungle?"

„Žádný takový zákon není, nikdo vás nemůže ve vašem počínání zastavit. Ale, chlapci, jaký smysl má takovýhle pošetilý podnik? Řeka je teď plná tarponů. Na lagunách sídlí

milióny kachen a divokých hus. Vysoké zvěře je všude kolem plno, právě tak jako divokých krocanů. Můžete se na ně vydat s puškou do nejbližšího okolí města. Chcete-li jít na kance nebo na tygry, navštivte některý z okolních rančů. Chovají tam psy, speciálně vycvičené pro tenhle druh lovu. A můžete se tím bavit až do smrti. Tihle tygři zrovna jako kňouři dokážou napadnout a zabít člověka! Jak vidíte, je tu ohromný výběr přímo v Tampiku, máte tu, nač si jen vzpomenete."

„Já ovšem nechápu, proč by to měl být důvod proti naší cestě dolů po řece Santa Rosa," odpověděl Ken. „Chceme dělat průzkum — chceme zakreslit a zmapovat její tok."

Zdálo se, že toto vysvětlení majitele hotelu poněkud podráždilo.

„Vždyť jste ještě děti. A bylo by šílenství, kdybyste se sami pustili do takového divokého podniku!"

Už měl Ken na jazyku slova, jimiž chtěl vypočítat některá dobrodružství, jež prožil a jež ho podle jeho mínění opravňovala k tomu, aby na ně byl hrdý a aby věřil ve vlastní schopnosti. Ale hned si to rozmyslel.

„Je to nesmyslný plán," pokračoval hoteliér. „Neznáte vůbec řeku a nevíte ani, kde ústí. A džungle je strašně divoká. Už jsem v okolí Valles několikrát lovil a vím, že žádný z domorodců by se nevzdálil od osady dál než na kilometr. Najmete-li si moza, uchlastá se caňou. A při první příležitosti vám vrazí nůž do zad nebo vám uteče právě v okamžiku, kdy budete nejvíc potřebovat jeho pomoc. Nikdo se zatím neodvážil prozkoumat tok té řeky. Nejspíš je v ní plno bahnitých míst, písečných prahů a zrádných močálů. Dostanete tropickou horečku. A pak je tam spousta aligátorů, divokých vepřů, netopýřů, hadů a tygrů. A kdyby se vám to všechno podařilo zvládnout, jsou tam ještě klíšata, a ta jsou ze všeho nejhorší. Dokázala už přivést k šílenství nejednoho tvrdého muže, natož takové hochy, jako jste vy. To není podnik pro chlapce!"

I když narážka, že jsou nezkušení zelenáci, Kena příliš nepovzbudila, výčet všech těch nebezpečí byl nakonec tím, co

ho přivedlo k definitivnímu rozhodnutí, že se vydají na cestu po vodách Santa Rosy.

„Děkuju vám," řekl majiteli hotelu. „Věřím, že to s námi myslíte dobře. Ale já do Valles pojedu a pustím se džunglí dolů po řece!"

Indiánský lodivod

V okamžiku, kdy padlo konečné rozhodnutí, pocítil Ken současně lítost i radost. Kritika a starostlivost majitele hotelu oba jeho společníky jen rozzlobila, a tak je raději odvedl ven. Cítil, že teď musí všichni vystupovat seriózně a zodpovědně, a zároveň věděl, že to může zajistit jen a jen on sám. Náladu na to zrovna neměl, ale přesto se snažil, aby se klidem vyrovnal Hiramů Bentovi, a současně projevoval přímo otcovskou péči o oba mladé vznětlivé chlapce, kteří ho měli provázet na jeho plavbě po proudu Santa Rosy.

„Doved' nás na místo, kde bychom našli nějakého moza" vybídl George. „Potom si hned půjdeme koupit potřebnou výzbroj a výstroj. Chtěl bych vyrazit co nejdřív."

Chlapci vyjednávali s mnoha mozy. Všichni toužili po nějaké práci, jakmile však zjistili, o jakou cestu jde, okamžitě a bez obalu odmítli.

„Tygři!" volal jeden.

„Divočáci!" děsil se druhý.

Velký skvrnitý jaguár a ostatní obyvatelé džungle, zejména divoký kanec nebo pekari, budili u domorodců nesmírný respekt.

„Jak spatří tygra nebo divoké prase," poučoval je George, „lezou tihle domorodí chlapci okamžitě na strom. Co se mě týče, mám strach jenom z garrapatů a piniliů."

„Co to je?" otázal se ho Hal.

„Klišťata, která se vyskytují v džungli. Však je brzo ucítíš na vlastní kůži!"

Nakonec se seznámili s mozem zvaným Pepe, který se s Georgem už mnohokrát plavil na člunu jako lodivod. Pepe se tvářil smutně, zřejmě nemohl zavadit o práci a neměl sám dost odvahy, aby se někomu nabízel. George ho charakterizoval jako kdysi nejlepšího lodivoda ze všech, co se plavili po řece. Potom mu prý bílá ohnivá kořalka, caña, které holdovali všichni domorodci, totálně zničila pověst. Pepe měl na hlavě staré sombrero a byl oblečen do bavlněné halenky s

šerpou a do rozedraných kalhot. A chodil bos. Ken si okamžitě všiml jeho svalnaté šije, snědých ramen a silných paží, zřejmě vypracovaných dlouholetým veslováním. Zarazil ho však trochu jeho divoký výraz, krví podlité oči a nevlídné chování. Nikdy se nedá předem říci, co člověk dokáže, když se s ním správně zachází, uvažoval Ken sám pro sebe. Pepeho skličenosť v něm vzbudila sympatie. A tak ho poplácal přátelsky po zádech a nabídl mu práci: tři pesos za den na přesně neurčenou dobu, snad na několik týdnů. George mu to přetlumočil. Byla to velmi slušná nabídka, trojnásobek mzdy, kterou mozové obvykle dostávali. Jak to Pepe uslyšel, málem spadl z mostku, na kterém právě seděl, do vody kanálu. Obličej mu zčervenal a celý se rozzářil.

„Si, señor — si, señor," začal koktat a mával hnědými pažemi ve vzduchu.

Ken z toho usoudil, že Pepe chce pracovat a že potřebuje jen trochu vlídné zacházení. George mu to potvrdil sdělením, že jeho žena a děti žijí ve velké bídě. V Kenovi vzklíčila náklonnost k chudákovi Pepemu a vnitřní hlas mu napovídal, že mu může důvěřovat. Dokonce se mu zdálo, že přesně ví, jak na něho jít. A tak mu dal hrst peněz a vyzval ho, aby si za ně koupil nové oblečení a pár bot a aby za nimi přišel druhý den do hotelu.

„Utratí to za kořalku a zítra už se neukáže," reagoval na to George.

„O zdejších domorodcích toho nevím tolik jako ty, ale tenhle chlapík určitě přijde," prohlásil Ken.

Mezitím se o plánu Kena Warda dověděla celá americká kolonie v Tampiku. Všichni jim hrozně nadbíhali a zastavovali je téměř na každém kroku. Jejich podniku říkali „hon na divoké husy" a prohlašovali, že je to nápad jako vystřižený z šestákového románu. Nikdo z nich nebral Kena vážně. Byla to jakási směs úžasu, pobavení a zájmu. Většinou Kenovi radili, aby se do toho nepouštěl, a někteří vyhrožovali, že mu to nedovolí. A samozřejmě znovu a znovu vykládali všem třem chlapcům o nebezpečích, která jim hrozí od klíšťat, netopýrů, divočáků, aligátorů, hadů, tygrů a horečky.

„Ale právě pro tohle všechno tam jedu," vyštěkl vždycky Ken, který už byl z toho tlachání zoufalý.

„Obdivuji vaše nervy, mladý muži," uzavřel jeden ze svých komentářů majitel hotelu. „Jste-li pevně rozhodnut, nemůžeme vám v tom zabránit. A tak aspoň pro nás vyšetřte několik věcí, které bychom rádi znali. Jak daleko proti proudu Panuka plují tarponi? Vypouští tam nahoře jikry? Jak velcí jsou tarponi, když se právě vylihnou? Dám vám k tomu potřebné náčiní a konzervované maso z parmic jako návnadu. Vždycky jsme hořeli zvědavostí, kam až tarponi táhnou proti divoké vodě. A mějte otevřené oči a všimněte si olejových skvrn. Sledujte lesní porosty. A nezapomeňte celou řeku řádně zmapovat!"

Když začali sjednávat přepravu člunu dráhou, narazili na spoustu překážek. Nebýt přátelské pomoci jednoho Texasana, který tam byl na železnici zaměstnán, nikdy by se jim nebylo podařilo přesvědčit domorodého vedoucího oddělení pro nákladní dopravu zboží, že loď také patří mezi předměty, které lze přepravovat dráhou. Texasan zařídil všechno potřebné a donesl Kenovi i příslušné písemné potvrzení. Díval se totiž na jeho podnik docela jinýma očima než všichni ostatní tamější Američani. Svě mínění nakonec vyslovil klidným, skoro ospalým hlasem, kterým připomínal Jima Williamse:

„Ujišťuju vás, že tam zažijete věci, který už vás nikdy v životě nepotkají. Pracoval jsem ve Valles celej rok. V džungli si přijdete na své. Střelil jsem tam tři tygry. Na tyhle velký žlutý ďábly si budete muset dát pozor. Každěj třetí si troufne na člověka. A pak vám nezbyde nic jinýho než střílet. A divoký prasata jsou taky potvory. Nejednou mě zahnavy na strom. O Santa Rose toho moc nevím. Má prameny někde nad Micasovýma vodopádama. Kam teče, to jsem se nikdy nedověděl. Vím jen, že je plná aligátorů a peřejí. Ve Valles jsem nikdy neviděl člun ani kánoi. Jo, a eště něco — v džungli jsou ohromný černý hadi. Na ty si taky dejte pozor. Jsem si jistej, že vás čeká pěkná zábava."

Ken poděkoval Texasanovi za rady. Když se pak octl na ulici, přistihl se, že už je stejně netrpělivý jako Hal či George, ačkoliv byl jinak střizlivý a rozvázný. Byl však nejen jejich vůdcem, ale i ochráncem a tak nesměl na sobě nechat znát nějaké přemrštěné nadšení.

Nakoupili vlnění příkrývky, potřeby k vaření a zásoby na tři týdny. V celém Tampiku nesehnali stan — něco podobného tam prostě neexistovalo. A tak se museli spokojit s náhražkou — tři metry širokým a velice dlouhým pruhem plachtoviny.

„To nás ochrání před deštěm a vlhkem," řekl Ken, „ale ne před moskyty a jinou havětí."

„Proti těm by nás neochránilo ani šest stanů," konstatoval George.

Po celý zbytek dne pak chlapci balili výstroj a výzbroj.

Druhý den ráno se v hotelu představil Pepe jako zcela jiný člověk. Byl hladce oholen, vlasy měl pěkně upravené. Měl nové sombrero, bílou bavlněnou košili, červenou šerpu a modré kalhoty. V ruce držel malý raneček, pár bot a dlouhou mačetu. Důstojnost, se kterou se dostavil před zraky všech ostatních mozků, zapůsobila i na Kena Warda. Jediným zkoumavým pohledem se přesvědčil, že Pepe je dokonale střizlivý. Pověřil ho několika pochůzkami a pak mu uložil, aby dohlédl na přepravu veškerých zásob a vybavení na dráhu.

Chlapci se vypravili na nádraží brzy po obědě. V té době se obvykle vracela většina mozků z denního lovu na tarpony, a tak se jen hemžili spolu s cargodory po nástupišti. Pepe tam stál a pozorně hlídal zavazadla výpravy. Kdysi měl u svých starých kamarádů velmi dobrou pověst, pak ji však ztratil a po dlouhý čas patřil k největším outsiderům. A teď najednou stál u hromady cenných věcí — skvělých pušek, rybářského náčiní, zavazadel a zásob potravin — a hlídal ji. Bylo toho tolik, že to v jeho očích i v očích všech ostatních prostých mozků představovalo celé jmění. A to mu svěřili do péče, o to se měl starat. Všichni jeho bývalí kamarádi se na něho přišli podívat a pro něho to bylo něco ohromného. Celý zářil, byl na vrcholu blaha. Tvářil se důležitě a všem bylo hned jasné, co by asi potkalo zloděje či povaleče, který by se odvážil

vztáhnout ruku na některý z pokladů svěřených jeho bdělé péči.

Vlak vyjel z Tampika přesně v pět hodin. Hal si ulevil: „Konečně!“ — a to říkalo vše.

Železnice se vinula podél břehu řeky Panuka. Její hladina se mírně vlnila, jak ji zvedal příliv. Jestli Ken a Hal dosud nepoznali, jak nepostradatelným společníkem a průvodcem v této zvláštní zemi je pro ně George, měli brzy možnost se o tom přesvědčit. On jediný totiž rozuměl tomu, co říkal Pepe, a kromě toho jim dokázal vysvětlit řadu věcí, které by jim jinak jistě zůstaly utajeny.

Divoké kachny vyhlížely na zelenavé hladině jako tečky a drobné vlnky naznačovaly místa, kde se honili hraví ravalos. Zčerenou vodu rozrážely ohromné zelené hřbety a stříbřité boky tarponů. Bílí jestřábi a modré volavky stáli nehybně jako sochy na pobřežních pásech pokrytých rákosím. Nízko nad protějším břehem se vznášela dlouhá čára divokých hus, směřujících k blyštivé hladině nedaleké laguny. Jejich těla se černě odrážela od nachově zlaté západní oblohy. Vlak překročil řeku Tamesi a vzdaloval se rychle od Panuka. Po pravé straně se vynořily široké bažiny rudě žhnoucí v slábnoucím světle a daleko za nimi bledly nekonečné laguny. Ptactvo všech možných druhů poletovalo nad nesmírnými zaplevelenými plochami. George je upozornil na hejno nádherně zbarvených chocholatých ptáků, jejichž peří je nesmírně cenné. Pak ještě spatřili skupinu růžových plameňáků, vysokých a groteskních, kteří se kolébavým krokem brodili vodou a s hlavou ponořenou pod hladinou slídili po něčem k snědku.

„Je to tu ohromné!“ zvolal Ken Ward.

„A úplně jiné než v Arizoně,“ dodal Hal.

Ve vzdálenosti dvaceti kilometrů od Tampika u osady Tamos vnikl vlak do džungle. Od té chvíle viděli hoši jen neproniknutelné zelené stěny lemující trať. Když se začalo smrákat, vjeli do stanice Las Palmas. Odtud pak vlak začal se supěním stoupat na první z náhorních rovin. Svah byl dost příkrý, a když ho zdolali, odhadl Ken při pohledu zpět do

údolí, že překonali výškový rozdíl skoro sto metrů. Měsíc byl právě ve své první čtvrti. Ken ho dlouze pozoroval a zjistil, že v tropech se zdá velký a že se nádherně zlatozeleně leskne. Na spící změt divokého porostu džungle vrhal měkké mihotavé světlo. Pro Kena to bylo něco zcela nového a zvláštního, tak nekonečně vzdáleného suchopáru pouští a kaňonům s žebrováním železné rudy. A to ho nesmírně vzrušovalo a okouzlovalo.

Vlak pak znovu pronikl mezi zelené stěny džungle, a protože nebylo z oken vůbec vidět, chlapci se pohodlně položili na sedadla a netrpělivě čekali, až jejich cesta skončí. Do Valles měli dorazit až někdy kolem desáté hodiny večer. Zvlášť Hal se nemohl dočkat a stále prohlašoval, že tam snad nikdy nedojedou. Pak se konečně ozval ostrý hvizd lokomotivy a Pepe jim se širokým úsměvem ohlásil, že jsou ve Valles.

Vlak se zastavil s rachotem a hlučným skřípáním. Ken poslal George a Pepeho ven na nástupiště a spolu s Halem jim spěšně podával oknem zavazadla. Jakmile vyhodili poslední kus do rukou čekajícího Pepeho, vyrazili ke dveřím. Vyskočili, když už se vlak pomalu rozjížděl.

„Tma jako v pytli," konstatoval Hal.

Když světla vlaku zmizela z dohledu, ocitli se v takové temnotě, že jeden druhého téměř neviděli. Tehdy si Ken uvědomil, že je takové černé noci čekají v džungli, u neznámé řeky. A při tom pomyšlení mu přeběhl mráz po zádech.

Řeka v džungli

Za malou chvíli, když se Kenovy oči trochu přizpůsobily změně, vystřídal naprostou tmu bledý svit měsíce. Objevila se malá kamenná staniční budova a kolem ní zástup domorodců. Měli na hlavách široká sombrera a přes záda přehozené vlněné přikrývky, stále přecházeli sem a tam a jeden přes druhého žvanili. Do Valles zřejmě nejezdily příliš často cizí návštěvy. Dalo se tak soudit podle ohromné zvědavosti, kterou vzbudili chlapci a hora jejich zavazadel.

„Požádej Pepeho, ať na dnešní noc sežene nějaký přístřešek, kde by se dalo spát,“ vyzval Ken George.

Pepe tedy začal obcházet domorodce a brzy se chlapcům docela ztratil v davu. Po nějaké chvíli, když už se Ken začal pomalu obávat, že budou muset rozbít tábor přímo na nástupišti, vynořil se odkudsi se skřipáním podivný nízký povoz tažený šesti drobnými mezky. Pepe seskočil se sedadla vedle vozky a hned začal cpát zavazadla do zadního prostoru vozu. Nakonec se dozadu naskládali i všichni tři chlapci a vehl se dal zvolna do pohybu po hrbolaté stezce zalité bílou září měsíce. Vprovázela ho směsice měkkých hlasů přihlížejících domorodců.

Ukázalo se, že obec Valles je vzdálena od železniční zastávky skoro dva kilometry. Když se k ní přiblížili, uvítala je řada chat s doškovými střechami a tu a tam nějaký okázalejší domek z kamene. Nakonec zastavil vozka před rozlehlým stavením z kamene, částečně pokrytým slámou. Jediné okno nesvítilo. Po pravdě řečeno, nepozorovali žádné světlo v celé vesnici. George je vyzval, aby každý popadl tolik zavazadel, kolik jen unese, a aby se drželi za domorodým průvodcem. Uvnitř domu byla tma jako v pytli. Chlapci vráželi do všelijakých předmětů a klopýtali jeden přes druhého, přece se však snažili držet krok s tajemným bosonohým průvodcem. Konečně vyšplhali na jakýsi seník, do něhož velkými otvory ve stěnách pronikalo trochu měsíčního svitu.

„Co tomu říkáte," supěl Hal, který vlekl jedno z největších a nejtěžších zavazadel. Pepe a tajemný průvodce se ještě jednou vrátili dolů k vozu, aby donesli zbytek nákladu. Ken si řekl, že raději chvíli zůstane v klidu stát, aby se trochu rozkoukal a orientoval. Zato Hal s Georgem hned začali šmátrat po půdním prostoru. Byl velký, temný a vzdušný, a přitom se zdálo, že je plný jakýchsi předmětů. Hal do něčeho vrazil, zaslechl skřípot a pak se to zřítilo s temným bouchnutím na podlahu. Ozvalo se zaječení, postrašené brebentění jakéhosi domorodce a nejspíš vznikla pranice.

„Co se děje, Hale?" zvolal ostře Ken.

„Můžeš mě jít hledat," odsekl Hal. „Myslím, že jsem si právě přerazil nohu."

„Převrhl nějaké lůžko, a někdo v něm spal," vysvětloval George.

Konečně se znovu vyšplhal na půdu Pepe a brzy uklidnil rozladěné domorodce, kteří byli tak drastickým způsobem vyrušeni ze spánku. Potom každého z chlapců dovedl k jednomu visutému lůžku. Nebylo to nic víc než široký pruh plachtoviny natažený mezi stěnami zvláštní dřevěné konstrukce. Ukázalo se, že lůžka jsou zavěšena příliš vysoko. Kenovo například viselo ve výši jeho hlavy. A přitom se nedalo říci, že by byl malé postavy.

„Do tohohle zařízení se snad jakživ nevyškrábu," vybuchl Hal. „Domorodci tady asi mají pořádný strach spát blízko u podlahy. Proč jsou, Georgi, ta lůžka zavěšena tak vysoko?"

„Myslím, že mají zabránit prasatům, psům a jiným zvířatům, aby spala s domorodci v jedné posteli," odpověděl George. „Kromě toho, čím ležíš v Mexiku výš, tím dál jsi od vši té plazící se a lezoucí havěti."

Ken už byl téměř rozhodnut, že se raději vyspí na podlaze, ale Georgeova poznámka ho od toho odradila. Jenže vyšplhat se do visutého lůžka dalo hroznou práci. Ken se o to několikrát bez úspěchu pokusil a jednou jen taktak nespádl po hlavě dolů. Nakonec se s vypětím všech sil mohutně odrazil a přistál přímo uprostřed plachtoviny. Uvelebil se tam a naslouchal marnému úsilí svých méně šťastných kamarádů.

Jen Pepe se dostal na lůžko bez větších nesnází, zato George se asi tak při pátém pokusu příliš silně odrazil a zřítíl se po hlavě na druhou stranu. Když dopadl na podlahu, ozvala se rána, že to celou půdou dutě zadunělo. Z různých koutů se ozvalo mručení, z něhož poznali, že celý temný prostor je plný spáčů, kterým se tenhle hlučný vpád nijak nelíbil. Pak se ozvala ještě další hromová rána — pod Halem se zhroutilo lůžko. Po pádu zůstal sedět na podlaze v troskách zpuchřelého rámu a hlasitě se řehtal.

„Mučo malo,“ pronesl Pepe a dal se taky do smíchu. Pak slezl s lůžka a snažil se znovu postavit rám zhrouceného lože. Hal se pak do něho pokusil vyšplhat a s Pepeho zdatnou pomocí se mu to nakonec podařilo.

„Georgi, co znamená to Pepeho mučo malo?“ otázal se Hal.

„Špatné — strašně moc špatné,“ vysvětlil George.

„To nic — řekni mu, že to nevadí. To je psina!“ smál se Hal.

„Chlapci, když nechcete sami spát, přestaňte mluvit, ať aspoň my ostatní můžeme na chvíli usnout!“ přikázal jim Ken přísně.

Docela se mu však líbil jejich smysl pro humor a bojová nálada. Domníval se, že to jsou ty nejlepší vlastnosti, které si jeho kamarádi mohli vzít s sebou na cestu do divočiny. Ještě dlouho slyšel od Halová lůžka jakési drobné otrásání a dovedl si představit, že to je potlačovaný, dušený smích. Ale pak nastalo absolutní ticho, chlapci usnuli. I Ken cítil, jak se mu pomalu klíží oči.

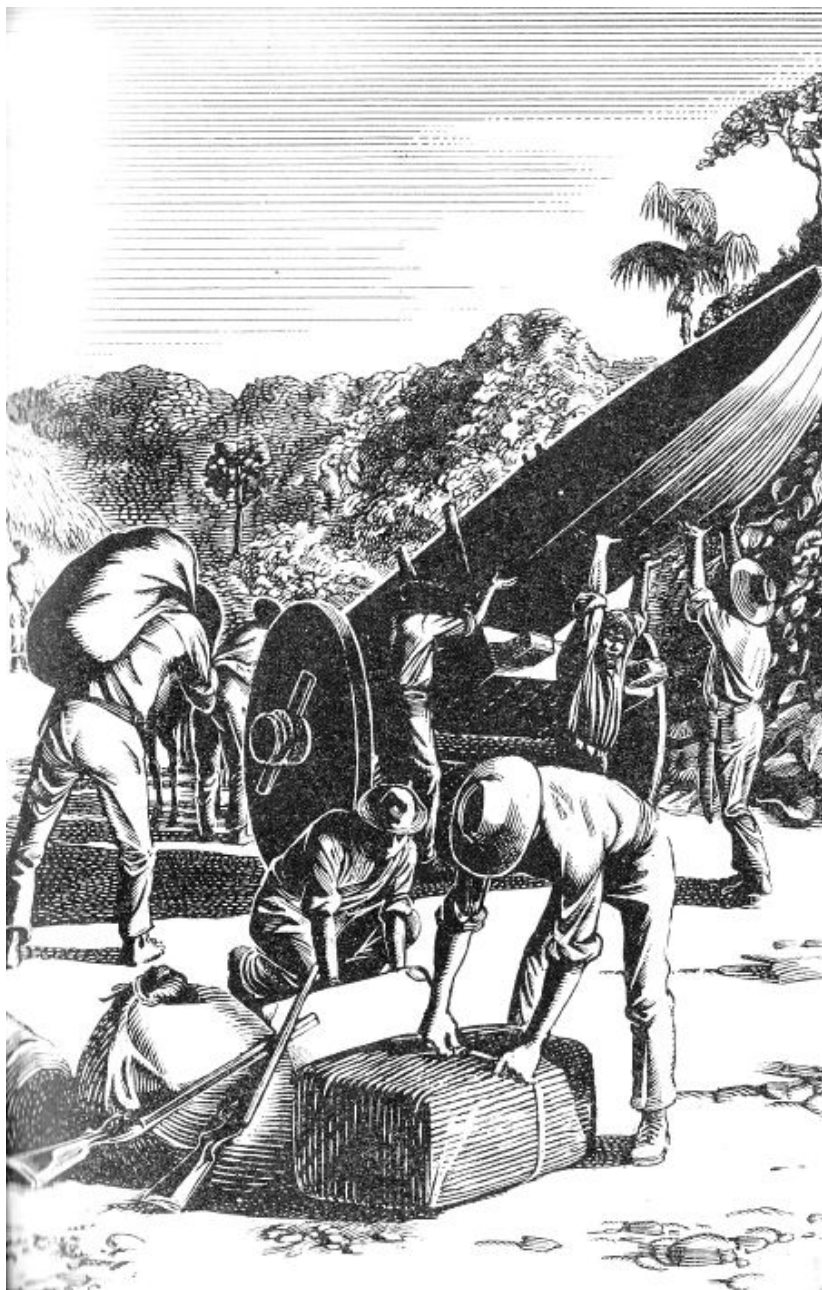
Když se ráno probudil, slunce pražilo dovnitř dírami v doškové střeše. Pepe už byl vzhůru a po ostatních domorodých spáčích nebylo ani vidu, ani slechu. Ken a ostatní chlapci sestoupili ze svých visutých hnízdeček — tentokrát bez nehody — a pustili se do snídaně. Byla chutná, ačkoliv ani George nedovedl přesně určit, co vlastně jí. A pak už byli připraveni vrhnout se do prvního pracovního dne. Ve Valles bylo několik kamenných staveb a řada chat z bambusových tyčí a palmových listů. Byla tu vlastně jedna jediná ulička, a ta byla plná prasat, psů a luňáků. Domorodci věnovali chlapcům vlídnou pozornost a zájem, který se změnil

v ohromení, když se dověděli, do jakého podniku se hodlají pustit. Pepe se dal s některými do řeči. Zkoušel z nich vytáhnout informace o Santa Rose. Ale dověděl se pouze jedno jediné: že několik kilometrů po proudu pod Valles přepadá nepřekonatelným vodopádem. Ken se při tomto sdělení zazubil a prohlásil, že se tedy budou muset pokusit jej zdolat. Ani jeden z mužů, jichž se Pepe vyptával, nevěděl nic o toku řeky Panuco. Okolo Valles se krčilo jen několik ubohých políček, jinak bylo vše obklíčeno neproniknutelnou džunglí. Bylo zřejmě zbytečné se dál vyptávat. Přesto jeden z domorodých informátorů navykládal Pepemu spoustu hrůzostrašných historek o tygrech a divočácích. Halovi z toho pomalu vstávaly vlasy na hlavě, George zbledl jako stěna a Ken si v hloubi duše uvědomoval, že měli raději zůstat doma. To, co slyšel, bylo sice ohromně vzrušující, ale současně ho to děsilo.

Chlapcům nebylo moc do řeči, cestou zpět k nádraží téměř nepromluvili. Jakmile však Ken spatřil člun, který mezitím došel nákladním vlakem, vjelo do něho nové odhodlání, které se pak pozvolna přeneslo i na ostatní.

Ale pak se náhle ocitli před téměř neřešitelným problémem: jak dopravit člun a zásoby až k břehům řeky? Ken počítal s tím, že snad někde seženou ruční vozík a na něm odvezou všechna zavazadla nějakou polní cestou do míst, kde přes Santa Rosu vedl železniční most. Ale žádný ruční vozík neobjevili. A pak se dověděli ohromující zprávu, že v celé vesnici není žádný dopravní prostředek, který by uvezl jejich člun, a co bylo daleko horší — že odtud k řece nevede vůbec žádná cesta. Byla to těžká rána, ale Ken se v žádném případě nemínil vzdát svého úmyslu. Vyslal Pepeho znovu do vesnice, aby vysvětlil domorodcům, že se musí najít nějaký způsob, jak dopravit všechny potřebné věci k vodě.

Nakonec narazil Pepe na chlapíka, který měl jakýsi dvoukolák a tvrdil, že ví o cestě, která vede do míst, odkud by se dal člun snadno odnést k řece. Ken mu hned přikázal, aby onoho muže přivedl.

„Přivez tu svou starou káru," řekl mu Hal takovým způsobem, že nebylo možné odřici.

Ukázalo se, že jde o neobyčejně zvláštní dopravní prostředek. Byla to vlastně úzká dřevěná deska, umístěná mezi dvěma obrovskými koly. Vpředu byli zapraženi tři malí mezci. Vozka zprvu ochotně souhlasil, že jim odveze loď a všechna ostatní zavazadla, zaplatí-li mu jeden peso. Když však přijeli na nástupiště, kde je obklopil dav jeho známých a sousedů, náhle k jejich velkému překvapení zjistil, že to nepůjde. Pepe ho začal trpělivě přemlouvat, ale setkal se s rozhodným odporem. „Ne, určitě to nepůjde!" prohlásil muž. Nevysvětlil jim proč, ale tvářil se tajemně.

„Georgi, požádej Pepeho, ať mu za to nabídne pět pesos," přikázal Ken.

Pepe bez obalu vyklopil novou nabídku a majitel vozu se začal potit. Z výrazu jeho tváře Ken usoudil, že tolik peněz nevydělá ani za celý rok. Přesto však dále vychytrale vyčkával a jeho sousedi ho v tom stále šeptem podporovali. Byl zřejmě jediný, kdo měl ve vesnici dopravní prostředek, a uvědomil si, že se mu tady nabízí jedinečná možnost, která se snad už nikdy nebude opakovat. A tak znovu odmítavě zavrtěl hlavou.

Ken zvedl nad hlavu obě ruce a roztáhl všechny prsty.

„Deset pesos," vykřikl.

Majitel vozu koktavě souhlasil a choval se přitom jako smyslů zbavený.

Chlapci naložili loď na vůz. Vpředu ji pevně přivázali, tak aby jim záď neklesla nebo se nesvezla na stranu. Dovnitř pak naskládali všechny ostatní zavazadla a zásoby.

Kena překvapila lehkost, s jakou mezci vyrazili s tím obrovským nákladem. Když dojeli k okraji džungle, ohlédl se zpět k železniční stanici. Pestré klubko domorodců za nimi napjatě hledělo. Všichni vzrušeně gestikulovali a mluvili jeden přes druhého. Vozka sjel do úzkého úvozu, který se za ním uzavřel. Vpředu kráčel Pepe a odsekával překážející silné větve a listy. Když vstoupili do chladného stínu džungle, Ken

si s úlevou oddechl. Slunce totiž venku nesnesitelně pálilo. Průvod uzavírali Hal a George, kteří si měli pořád co povídat. Stezku lemovaly štíhlé stromy. Stály těsně vedle sebe a jejich koruny se nahoře spojovaly v jakýsi tunel, chránící před ostrým sluncem. Ve větvích poletovala hejna ptáků, někteří s nádherně barevným peřím. Asi po hodině jízdy se před nimi vynořila malá mýtina, na níž se hrbilo několik chat s doškovou střechou. Ken zaslechl bafání jakéhosi stroje a mezi stromy zahlédl železniční trať. Nedaleko se rýsoval most přes řeku Santa Rosu a u něho stála malá čerpací stanice.

Pepe kolem sebe bleskově shromáždil šest domorodců, aby pomohli odnést loď k vodě. Nezdálo se však, že by k tomu měli moc chuti, ačkoliv bylo nad slunce jasné, že nabízené peníze nutně potřebují. Ukázalo se, že kámen úrazu je člun. Hleděli na něj úkosem a vyčkávali. A tak se opakovala příhoda, kterou právě zažili s majitelem povozu. Jejich váhavost přemohlo teprve několik dalších lesklých mincí, o které Pepe zvýšil původní nabídku. Pak s ohromnou lehkostí zdvihli člun na ramena a vydali se po úzké, stromy těsně sevřené stezce k vodě. Byl to podivný, neobvyklý průvod. Z křoví náhle vyskočili dva domorodci a začali prchat s divokým jekotem: „El diablo! El diablo!"

„Co se stalo těm gazabos ?" otázal se Hal.

„Vyděsili se," vysvětloval George. „Myslí, že náš člun je ďábel." Ken už věděl celkem dost o divočině v povodí Santa Rosy. Ale křik a zděšení přestrašených domorodců mu tento obrázek ještě dokreslilo. Ti divoši dosud nikdy nespatriili člun! Nádherné divoké vody Santa Rosy tedy ještě nikdy nenesly na svých vlnách loď. To bylo víc, než se Ken odvážil doufat. Kostky byly vrženy a vidina cesty mu působila radostné mrazení v zádech.

„George a Hal tu zůstanou, budou hlídat zavazadla, která tu zbyla. Já s Pepem pobereme, co uneseme, a vydáme se za nosiči s lodí. Potom pro vás pošlu," rozhodl Ken.

Když pak krácel s Pepem úzkou stezkou za domorodými nosiči, naplnilo ho hluboké uspokojení. Bylo slyšet, jak voda nedaleko měkce klouže přes kameny, a do toho se mísil

smutný hlas hrdličky. Obešli malou vyvýšeninu a zčistajasna se octli v husté zelené mase pobřežní vegetace. Tok lemovaly obrovské cypřiše, ověšené vousatým šedavým mechem. Mezi temnou zelení mohutných listů zahlédl Ken světle zelenou vodní hladinu. Všude kolem poletovalo množství ptáků. V hustém porostu to šumělo, každou chvíli zahlédli kachnu. Konečně opustili domorodci tmavý a stinný kryt džungle a vstoupili na otevřenou, travnatou plochu.

Objevila se Santa Rosa. Její lesklý, zelený, rychlý proud jim příjemně šuměl u nohou. Domorodci spustili člun na vodu a vydali se s Pepem zpět pro zbytek zavazadel. Ken se rozhlédl po stinném toku řeky a vzpomněl si, jak přes ni jeli po železničním mostě. Tehdy si strašně přál, aby se sem někdy mohl vrátit, ale neodvážil se doufat, že se mu to podaří. A teď je konečně tady! A zase sleduje — právě tak jako tenkrát — velkou černou kachnu s bělavými chomáčky perí na křídlech, jak v prudkém letu krouží nad hladinou. Možná že to byl právě onen divoký pták, který ho tenkrát dlouho pronásledoval ve snu.

První tábor

Netrvalo ani hodinu a celá výzbroj výpravy byla snesena k vodě. Chlapci seděli ve stínu, aby se poněkud ochladili, a v srdci je hrálo vědomí, že na začátek odvedli docela slušný kousek práce.

Ken se ani moc dlouho nerozmýšlel a rozhodl, že rozbijí tábor přímo na místě a že se pak druhý den pokusí dosáhnout Micasových vodopádů. Hory se zdály tak blízko, na dosah ruky. A tyčily se do takové výšky, že slunce obracející se v tu dobu pomalu k západu — odpoledne vlastně teprve začínalo — viselo těsně nad jejich modravými vrcholky. Průsmyk, kterým si razila Santa Rosa cestu horským masívem, se rýsoval ostře a jasně. Nebyl dál než nějakých třicet kilometrů. Ken se proto rozhodl, že nejprve věnují jeden den na cestu proti proudu, a pak se teprve vydají dolů po vodě.

„Tak hoši, pustíme se do práce," řekl chlapcům.

Pepeho poslal s jeho dlouhou mačetou do okolních křovisek, aby nasekal trochu dřeva na oheň, Halovi přikázal, aby postavil kamenné ohniště (Hal byl totiž velmi hrdý na to, jak tuhle práci dokonale ovládá), a sám se dal s Georgem do budování přístřešku na spaní. Bylo to celkem jednoduché: mezi dva stromy natáhli lano, přes ně přehodili pás plachtoviny a jeho konce přikolíčkovali k zemi.

„Poslyš, Kene, jak v tomhle budeme spát?" překvapil ho náhle Hal otázkou.

„Jak budeme spát? No přece na zádech!" odpověděl Ken, který tušil, o co asi bratrovi jde.

„Jestli se nám podaří, aby nám do tohohle nelezla všechna možná havěť, tak jsem papež," ozval se George s pochybností v hlase. „Já bych proto rád spal někde uprostřed."

„Jsi statečný chlapec," řekl Ken.

„A já bych chtěl ležet mezi Kenem a Pepem," dodal Hal.

„No ty jsi úplný hrdina!" smál se Ken. „My dva s Pepem budeme báječná záštita!"

Pepe se právě vracel do tábora, klopýtaje pod obrovskou otepí dřeva. Podél oblouku řeky se mihlo hejno rudohnědých kachen a sneslo se na hladinu nedaleko protějšího břehu přímo proti jejich táboru. George a Hal se okamžitě vrhli k hromadě zavazadel pro pušky. To Kenovi jen znovu potvrdilo, co od nich může cestou očekávat. Napřed trochu vrčel, pak se však jen shovívavě usmál. George se vyhrabal z hromady zavazadel první. V ruce třimal pušku dvaadvacítku, spěšně ji nabíil a vypálil přímo doprostřed hejna. Jednu z kachen postřelil, ostatní se zvedly a odletěly proti proudu řeky. George začal pálit ránu za ranou, aby dorazil poraněného ptáka. Potom zasáhl do akce se svou dvaadvacítkou také Hal. Kulky pleskaly o vodu kolem kačeny jedna za druhou, ale žádná ji nezasáhla.

Chlapci svým vzrušením nakazili i Pepeho. Vskočil do člunu a pomocí dlouhé tyče se pokoušel dostat ho do proudu. Ken hned křikl na oba chlapce, aby přestali střílet, měl strach, aby snad Pepeho netrefili. Těsně pod táborem, přímo pod železničním mostem, se řeka stahovala do úzké průrvy. Kachna se dostala do proudu a pomalu mizela v zátočině. Pepe ji stíhal v lodi a George a Hal se za ním hnali po břehu a ječeli. Po chvíli se vrátili k tábořišti s ulovenou kachnou. Byl to druh, který Ken vůbec neznal. Z chlapců vylezlo, že Pepe při stíhání kořisti přepadl do vody. Také George byl mokrý až po kolena. Halův zevnějšek sice nenesl žádné stopy zkázy, zato oči mu zářily vzrušením a nadšením nad úspěšným lovem. Každý to na něm hned mohl poznat. Ken se tvářil pobaveně, přitom si však uvědomoval, že v této partě bude muset vždy krotit své vlastní nadšení. Musí tu přece být někdo starší a zodpovědnější jako vůdce. Trochu se děsil vyhlídky na různé husarské kousky, kterými mu chlapci určitě připraví ještě nejednu horkou chvíli, ale přitom byl šťasten, že tu s ním mohou prožívat tak nádherné chvíle volnosti.

Bylo pozdní odpoledne, horko dostoupilo vrcholu. Ken pocítil jeho intenzitu dvojnásob, když zahlédl Pepeho, jak vychutnává blahodárný stín stromu. Také Georgeovi a Halovi

bylo vedro, ale oba byli zřejmě tak neskonale spokojeni s prostředím, že jim to ani nijak zvlášť nevadilo.

Ten pekelně horký časový úsek trval od dvou hodin do pěti. Po celou tu dobu byl v okolí tábora takový klid, bez jakékoliv známky života, že to Kena až udivilo. Vypadalo to jako v onom pověstném království, kde všechno naráz usnulo; dokonce i hmyz se zdál ospalý a netečný. Ani jedna kachna se neobjevila v okolí, ani pták jim nepřeletěl nad hlavou. Odkudsi se ozývaly jen hlasy hrdliček a pouze jednou Kena vyrušil jakýsi podivný hluboký a plný tón. Po mostě přešlo několik vlaků a tu a tam přisupěla k čerpací stanici lokomotiva, aby nabrala vodu, a vždycky tam chvíli bafala a odfukovala. Čas od času se na mostě objevil domorodec. Většinou se tam postavili a vytrvale a zvědavě pozorovali jejich tábor.

Když slunce zmizelo za vrcholky hor, přihnál se shora po vodě prudký závan. Ken nevěděl, co je to, a zprvu si myslel, že se snad blíží bouřka. Ale Pepe jim vysvětlil, že takový závan větru přichází každý den těsně po západu slunce. Vánek si chvíli pohrával s vrbovým listím a rozkýval vousy visící na cypřiších. A pak pomínil právě tak náhle, jako přišel, a vzal s sebou dusné horko.

Chlapci se rozhodli, že se pustí do večere.

„Víš, Georgi, něco o zdejší vodě?“ otázal se Ken. „Dá se pít?“

George se domníval, že ano, ale nevěděl to jistě. Když si Ken kdysi promýšlel tuto cestu, dělal si o pitnou vodu větší starosti než o cokoli jiného. Voda v řece byla chladná a čistá a bezesporu se dala bezpečně pít, ale Ken nechtěl nic nechávat náhodě a rozhodl se všechnu vodu určenou k pití převažovat.

George náhle vyjekl: „Kachny!“ a vrhl se k pušce. Proti proudu se v rychlém letu pohybovalo mohutné hejno.

„Počkej, Georgi, nestřílej!“ zarazil ho Ken. „Nesmíme to hned od začátku přehánět.“

George okamžitě uposlechl, ale byl zřejmě zklamán.

Pak se hoši pustili do večere. Rudohnědá kačena, kterou předtím ulovili, jim ohromně chutnala a Ken utrousil

pochvalnou poznámku o Pepeho kuchařských schopnostech. Navíc ho těšilo, že tu budou mít vždycky dostatek masa. Právě když si pochutnávali na večeři, shromáždila se na mostě skupina domorodců. Ken sice nemohl vědět, jaký mají názor na něho a jeho společníky, ale z jejich chování si neudělal moc příznivý obrázek.

Noc se přiblížila dřív, než se hoši stačili připravit ke spánku. Příhodili proto na oheň pár polen, usedli kolem a hleděli střídavě do jeho rudých plamenů a po poskakujících stínech okolo tábořiště. Ken si řekl, že první posezení okolo táborového ohně je vhodnou příležitostí k tomu, aby chlapcům dal několik rad a pokynů, jak se chovat na cestě. Vzpomněl si přitom na lekci, kterou kdysi jemu a Halovi udělil starý dobrý Hiram Bent, když se spolu poprvé utábořili a chystali ke spánku pod mohutnou černou stěnou Velkého kaňonu.

„Tak jsme se do toho, chlapci, pustili," začal svoji řeč Ken, „jsme tady a mně se zdá, že to bude ohromná cesta. A protože jsem za vás zodpovědný, budu vám dělat vedoucího. Prál bych si, abyste přesně plnili mé příkazy. Je možné, že se někdy dopustím chyby, ale když už k tomu dojde, vezmu následky na sebe. Měli bychom se snažit, aby cesta byla co nejúspěšnější. Musíme být bdělí a pozorní. Nejsme žádní zelenáci, proto nebudeme střílet víc zvíře, než stačíme sníst. Se zbraněmi zacházejte opatrně. Vždycky řádně uvažujte, než někam zamíříte. A když jsem už u toho uvažování, uděláme dobře, když si zachováme chladnou mysl po celou naši cestu. Zatím nemáme vůbec představu, co nás tu v džungli může potkat."

Oba chlapci naslouchali pozorně a s respektem, ale raději se k ničemu nezavazovali ani nic neslibovali.

Ken vytáhl síť proti moskytům, protože předpokládal, že ji budou co nevidět potřebovat. Ale k jeho velkému překvapení to vůbec nebylo nutné. Když se přiblížil čas ke spánku, neopomněl se Hal s Georgem vsunout doprostřed mezi Kena a Pepeho. Přístřešek měl otevřené boky a byl by je jistě spolehlivě uchránil před deštěm nebo rosou, ale jinak to bylo

stejně, jako kdyby spali přímo pod širým nebem. George a Hal brzy tvrdě spali, zato Ken se v noci několikrát probudil a vždy toho využil, aby se převalil na nějaké měkké místo jejich tvrdého lože. Bzukot hmyzu neustával ani na chvíli.

Když k ránu procitl a vyhlédl ven do šedavého oparu, zaslechl zvuk, který ho okamžitě zvedl z lože. Znělo to jako hluboké hučení a lišilo se to od všech zvuků, které dosud v přírodě zaslechl. Zavolal na Pepeho, a tím probudil oba ostatní chlapce.

„Poslouchejte," řekl jim.

Za malou chvíli se zvuk ozval znovu — mohutné bú-um, bú-um! Trochu to připomínalo zahajovací ostré pukání tokajícího tetřeva, ale znělo to daleko divočeji.

Pepe prohlásil, že to je faisan real.

„Co to má být?" otázal se Hal.

To jméno bylo pro ně právě tak nové jako zvuk sám. Pepe jim prostřednictvím George vysvětlil, že ho vyluzuje obrovský černý pták, trochu podobný krocanovi. Má prý zlatovou chocholku a dokáže běžet skoro tak rychle jako vysoká zvěř. Chlapci zatoužili spatřit toho zvláštního ptáka a rychle se vyhrnuli z přístřešku. Ale hlas se už nezval. Téměř současně k nim však dolehl z houštin na druhém břehu řeky jiný zvuk, naprosto odlišný, jakási směsice ptačích hlasů. Zprvu si Ken myslel, že to jsou straky, ale Pepe ho brzy vyvedl z omylu. „Čikaloki", prohlásil. Výslovnost toho jména jim dělala strašné obtíže.

Ale název byl zřejmě velmi případný, protože se přesně shodoval s tím, co slyšeli. Znělo to jako ostrý a jasný popěvek: „Či-ka-lo-ki, či-ka-lo-ki," a podle mohutnosti mnohohlasého sboru jej vyluzovalo pořádné hejno.

„Je to druh bažantů," doplňoval Pepeho informaci George, „a jejich maso, dušené na pánvi, chutná báječně."

Popěvek, kterým čikaloki zdravili ráno, po chvíli ustal. Slunce se vyšvihlo nad obzor a pod jeho paprsky se rozpustila mlha nad vodou. Do zpěvu se pustila řada dalších opeřenců a ve směsici tónů se ozvaly i takové, jaké Ken nikdy předtím neslyšel. Nejvíc ho však vzrušovaly ty staré známé hlasy,

které mu připomínaly ony krásné letní dny prožité na řece Susquehanně: sladká a jásavá píseň skřivana polního, volání křepelek, lahodný, ale smutný zpěv špačka vyhledávajícího bažiny. Všechny ty hlasy se spojovaly v jemnou harmonii.

„Někteří z těchhle ptáků jsou domovem u nás na severu a zřejmě se sem stěhují na zimu," prohlásil Hal.

„Je to úplný koncert," připojil Ken.

„To ještě není všechno," s úsměvem řekl George.

Ken už dávno postřehl, že George má jakési tajemné schopnosti předvídat a předpovídat hrůzostrašné věci. V dané chvíli sice ještě nevěděl, co má Georgeova poznámka znamenat, ale slyšel ji docela rád — byla tak mnohoslibná. Vtom kolem nich začala kroužit spousta kachen, na protějším břehu se v korunách stromů usadila celá hejna špačků. A pak se náhle ozvalo mohutné a rychlé mávání a plácání nesčetných křídel a nad hlavami se jim objevilo obrovské hejno.

„Papoušci," vykřikl Ken.

Ano, byli to papoušci, a chlapci je měli brzy poznat docela zblízka. Přeletěli na druhou stranu řeky, pak se s ohromným hlukem vrátili a nakonec se snesli do korun okolních cypřišů.

„Jsou to rudohlávci," poznamenal George. „Počkejte, až uvidíte žlutohlávky!"

Ale zatím Kenovi stačila záplava rudohlávků. Dali se totiž do hlasitého štěbetání, pištění a pokřikování. Chlapci měli dojem, že ti inteligentní ptáci vyjadřují svou nelibost nad nezvanou návštěvou. Chovali se podivně, jako by chtěli dát najevo nespokojenost a odpor. Pepe prohlásil, že jim nadávají. Kena to celou půlhodinu docela bavilo, dokonce si v tom hrozném rámusu lebedil. Už jenom pro tuhle ranní serenádu stálo za to sem jet. Když potom hejno papoušků odletělo, zjistil Ken s překvapením, že většina ostatních ptáků přestala zpívat. Zřejmě se vydali za svými denními povinnostmi. Kam a za jakými — to pro něho bude námět na noční přemýšlení. Chlapci posnídali a překotně zlikvidovali tábořiště. Nemohli se dočkat příštích dobrodružství.

Život v divočině

„Teď nám konečně začíná pořádná práce, chlapci," zvolal Ken. „Všechny dobré nápady vítám, ale nemluvte, prosím, všichni najednou, pěkně jeden po druhém!"

Tou pořádnou prací myslel sbalení všech zavazadel a jejich umístění v člunu. Všechno měl už dávno promyšleno a blahořečil si, že už má dost zkušeností s balením výbroje a výstroje a s ukládáním bagáže na člunech, které se vydávaly na rychlou a divokou vodu. George a Hal přišli s několika fantastickými nápady, které byl Ken nucen rozhodně odmítnout. Byli však neodbytní. Jakmile některou z jejich báječných myšlenek pohrbil, hned jejich neúnavně pracující mozky vyprodukovaly jinou. Konečně mu došla trpělivost.

„Poslyšte, chlapečkové, k tomu, aby se pořádně naložil člun, musí mít člověk tuhle," ukázal si na čelo a v hlase mu znělo mírné opovržení.

Hal odsekl, že v tom případě podle jeho názoru tu loď vůbec nikdy řádně nenaloží. To bylo i na Kena trochu moc. Oba chlapce odehnal a přizval si na pomoc Pepeho.

Měli před sebou dlouhou a nesnadnou cestu, a podle toho si museli počínat. Bylo třeba vzít v úvahu řadu nejrozličnějších faktorů, všechno dobře rozvážit, určit nejvýhodnější způsob uložení zavazadel a vyvážení lodi a pak ho vždy přesně dodržovat. Ze všeho nejdůležitější bylo správné rozložení váhy, nesměli však zapomenout ani na pohodlí osádky a dostatečný prostor pro její práci v lodi. A bylo naprosto nutné uchovat i malou volnou plochu, na které by se člověk mohl trochu projít nebo aspoň protáhnout. Člun sice nebyl nijak zvlášť těžký a mohutný, ale byl naštěstí dost skladný. Ken se nejprve rozhodl odstranit úzké sedadlo na přídi. Na jeho místo uložili malou nádobu s konzervovanými parmicemi, několik lahví petroleje a domácí kořalky caña a lampu. Pak následoval menší plochý kufřík obsahující různé potraviny. Dvě krabice se zbytkem zásob zaplnily prostor mezi kufrem a prostředním sedadlem, určeným pro veslovoda. Do prostoru

mezi stěnou lodi, kufrem a oběma krabicemi zasunuli dvě náhradní vesla, několik klubek provazů, sekeru a pár dalších maličkostí, které potřebovali mít stále po ruce. Ken potom uřízl kus plachtoviny, několikrát ji přeložil, dovnitř zasunul příkrývky a tím vším celý náklad dokonale přikryl. Vznikla tak rovná hladká plocha, po níž se mohl člověk snadno a rychle přesunout nebo ji v případě potřeby využít i jako lůžka. Toto uspořádání mělo tu výhodu, že do poslední píď účelně využilo prostoru na přídi lodi a ponechalo volnou celou její zadní polovinu. Přední část lodi tím sice dostala řádný ponor, ale Ken správně počítal s tím, že se vše dokonale vyrovná, až nastoupí osádka.

Zavazadla s šatstvem zasunuli pod druhé sedadlo. Potom připevnili na zádi lodi kus plachtoviny tak, že tvořila nad vodou jakousi stříšku. Sledovali tím prakticky cíl, aby se tlumily a tříštily vlny, až budou sjíždět zádi napřed peřejovité úseky řeky. Rybářské náčiní a pušky položili nadél tak, že každý konec spočíval na jednom ze sedadel. Nakonec zbylo střelivo. Umístili je těsně k boku lodi, přímo naproti kufříku, v němž chránili kameru, filmy a léky.

Když bylo vše hotové, zavolal Ken na oba chlapce: „Jde se na to, hoši. Hal s Georgem budou sedět na druhém sedadle, Pepe se chopí vesel a já zůstanu na zádi.“

Pepe se bystře zvedl, vskočil do lodi a zaujal místo u vesel. Ken se netajil potěšením, jak dokonale je plný člun vyvážen a že je daleko lépe ovladatelný, než se kdy vůbec odvážil doufat. „A jede se!“ křičel Hal a doprovodil tuto událost hlasitým výskáním. A George, který si zvykl ve všem se po něm opičit, se k němu hned bouřlivě připojil.

Pepe vzal za vesla, nahrbil se a člun poháněn jeho mohutnými záběry lehce klouzal nahoru proti proudu. Železniční most jím brzo zmizel z dohledu. Ken se zprvu domníval, že je čeká zdoluhavá a jednotvárná jízda, ale brzy se ukázalo, že se mýlil. Dostali se na mělkou vodu a do kamenitých a peřejovitých míst, kde bylo použití vesel vyloučeno.

„Vyskočte chlapci, musíme tlačit,“ přikázal Ken.

Všichni se převlékli do vhodnějších šatů a ohrnuli si dole nohavice, aby se mohli volně brodit, a s chutí našli do vody. Chopili se okrajů lodi a zabrali. Zpočátku jim to šlo velmi lehce, protože byli odpočatí a měli chuť do práce. Vlekli člun mělkými průrvami proti prudké vodě asi takovou rychlostí, jako kdyby byla poháněna vesly na klidné hladině. Slunce začalo brzy ostře pálit, a tak jim čvachtání v chladné říční vodě přišlo neobyčejně vhod. Míjeli malé ostrůvky, na nichž se zelenaly vrby, šli podél vysokých břehů s mazlavou hlinou, které se pomalu snižovaly a ustupovaly, a museli obcházet i obrovské balvany ležící uprostřed kamenitého řečiště. Před velkou zátočinou zaslechli mohutný temný hukot hlubšího proudu. Zjistili, že vzniká na velmi úzké a dosti dlouhé spádové plošině, po níž se prudce valila voda. Stálo je mnoho sil, než ji zdolali.

Pobřežní pás tam byl po celé délce porostlý hustým vrbovím, které jim dokonale zabraňovalo ve výhledu. Když překonali onen mohutný práh, ocitli se v hluboké a klidné vodě. Vlezli opět do člunu a dlouhým obloukem se rozjeli po nádherně klidné hladině řeky.

„Tomuhle říkám jízda,“ pochvaloval si Hal.

Zelená stinná vodní cesta byla plná různého zpěvného i vodního ptactva. Každou chvíli se před přídíl objevovaly kachny nejrozličnějších druhů. Bílé, modré, šedé a strakaté volavky, některé skoro dva metry vysoké, postávaly na nízkých březích a poodlétly, teprve když se k nim loď přiblížila málem na dosah. Chlapci pozorovali také mnoho druhů bukačů. Jeden z nich byl zvláště půvabný, měl nachově zbarvený ocas a bílou náprsenku. Bukači byli velice krotcí. Posedávali nad vodou na převislých větvích a vydávali přitom děsivé bučivé zvuky. Na všech stranách probleskovalo, třpytilo a míhalo se peří ptáků, kteří létali nahoru proti vodě, dolů po proudu a napříč řeky.

Hal vytáhl kameru a pokusil se o několik snímků.

Podivuhodná cizí krása a pestrý život v džungli podél říčního toku Kena nesmírně uchvátily. Ani ho nenapadlo sáhnout do pouzdra pro zbraň. Voda teď byla jasně zelená a velmi

hluboká. Tu a tam se pod hladinou mihla hravá ryba. Břehy byly vysoké a doslova zaplavené bujnou vegetací. Obrovské cypřiše ověšené vousatými mechy se nakláněly téměř až doprostřed říčního toku. Mohutné cejby s šedou kůrou rozpínaly dlouhé větve hustě obrostlé výhonky aloe, vstavačů a jiných popínavých parazitů džungle. Palmy stavěly na odív své štíhlé kmeny a půvabně širokolisté koruny. Mnohočetné shluky bambusů vytvářely místy rozsáhlé zelené loubí. Bambusové stromy se Kenovi obzvlášť líbily. Vyrážely ze země ve velkých skupinách. Žluté kmínky s tmavými příčnými kroužky se držely těsně u sebe, a když dosáhly určité výšky, půvabně se nahnuly a sklonily své koruny. Měly neobyčejně útlé a jemné šípovité listy.

Ken se rozhlédl po dlouhém pásu vodní hladiny, na níž se střídaly jasné pruhy zalité sluncem s tmavými místy pod mohutnými cypřiši ověšenými mechovitými vousisky, s požitkem sledoval kroutící se popínavé rostliny a kvetoucí plazivky a spousty nejrůznějších ptáků protínajících oblohu v proměnlivém pletivu nesčetných přeletů. Jeho věčná touha po nespoutané přírodě se tu naplňovala nejfantastičtějším způsobem.

„Čikaloki," řekl náhle Pepe.

Nad řekou se vynořilo hejno dlouhoocasých ptáků, stavbou těla připomínajících bažanty. George okamžitě sáhl po pušce, tentokrát to byla poněkud obstarožní šestnáctka. Zamířil na okraj hejna a dvakrát vystřelil. Pepe popojel pod převislými větvemi stromů k místu, kam dopadl úlovek. Ptáci měli olivově zelené peří, jen dlouhý ocas se lišil hnědavým odstínem. Byli těžcí a pěkně kulaťoučcí, takže slibovali dokonalé hody.

„Pato reál," vykřikl náhle Pepe a ukazoval nahoru proti proudu.

V dohledu se objevilo několik černých ptáků, velkých asi jako husa. Letěli těsně nad hladinou, a tak si mohl Ken dobře prohlédnout jejich široká křídla lemovaná bílou krajkou. Ano, to byli ptáci, které tu tehdy spatřil.

„Nabij a buď pohotově," přikázal Georgeovi. „Letí rychle, musíš pálit trochu před ně."

Jak byli silní a rychlí v letu! Když zahlédli člun, ostře nabrali výšku. A právě v tom okamžiku se stali nádherným terčem. Vyštěkla Georgeova šestnáctka a Ken zřetelně slyšel úder střely. Pták letící v čele hejna na chvíli jako by strnul ve vzduchu, pak začal klesat volným pádem a dopadl na hladinu s hlasitým plesknutím. Ken ho vytáhl z vody a pozorně si ho prohlížel. Byl velký a silný jako husa a nesmírně krásný. Jeho černé peří zářilo jakýmsi stálým zelenavým leskem opálu a čistá bílá barva na konečcích křídel svítila v podivuhodném kontrastu.

„Pro dnešek už máme dostatek zvěřiny, dokonce víc než stačíme sníst," konstatoval Ken a přikázal Georgeovi: „Už po ničem nestřílej!"

Pepe se znova opřel do vesel. Ken ho vyzval, aby se držel pod ochranou převislých větví a aby se snažil veslovat pokud možno bez hluku. Pepe byl na lodi jako doma, a tak člun klouzal po hladině klidně a naprosto tiše. Opatrná jízda brzy přinesla své ovoce. Zcela nepozorováni se dostali do míst, kde přeletovali a posedávali ve větvích vzácní ptáci s nádherným trpytívkovým peřím. Zvláště jeden z nich vzbudil jejich pozornost: byl dlouhý a štíhlý, měl zlaté a černé peří a kolem krku bílý kolárek. Objevili i dva druhy ledňáčků: malí, se žlutou náprsenkou — dosahovali sotva velikosti střízlíka, a velcí, kteří měli modrý hřbet, rudou náprsenku a na hlavě chocholku. Když člun míjel velký strom z druhu cejbovitých, jehož větve hustě obrostlé úponky vstavače se volně skláněly nad hladinou, zahlédl Ken štíhlou a ostře řezanou hadí hlavu vykukující mezi listím a za ní tělo silné jako zápěstí dospělého muže.

„Co je to za hada, Pepe?" zašeptal a opatrně vsunul ukazovák na kohoutek Georgeovy pušky. Ale Pepe si hada vůbec nevšiml, a tak Ken usoudil, že bude lépe, když pro jistotu promluví puška. Vzpomněl si totiž na Texasana, který mu vyprávěl, že v džungli žijí hadi pět metrů dlouzí a tlustí jako mužské stehno. A tak ticho prořal ostrý zvuk výstřelu.

Břehy byly v těch místech příliš vysoké a příkré a tak hustě obrostlé, že by se tu k vodě zvířata jen stěží prodírala. Vždy po několika stech metrech se však po stranách toku objevovaly zvláštní suché strže, jakési přístupové cesty k vodě, poseté zvířecími stopami. Ale Pepemu se je z člunu na tu vzdálenost nepodařilo identifikovat. Několikrát u takových míst zaslechli dupot a řapání a pak se vždy někde v okolí objevil obláček zvířeného prachu. Zvědavost jim nedala, a tak když se zase blížili k jednomu z těch přirozených napajedel, vybídl Ken Pepeho, aby zpomalil jízdu a přiblížil se co nejvíc k břehu.

„Podívejte se, tamhle!“ zašeptal Hal. „Pusťte mě ven!“

A vypadal, jako když chce v tu chvíli vyskočit z lodi.

„Mývalové,“ konstatoval George. „A co jich tu je! A jsou mezi nimi i mláďata.“

Ano, zcela neočekávaně narazili na skupinu mývalů. Bylo jich asi kolem třiceti, někteří velcí, jiní drobní, pár jich vypadalo jako malé chlupaté koule. A všichni měli na dlouhých kelkách bílé pruhy. Když spatřili loď, polekali se. Ti velcí se dali na zběsilý úprk, ti menší zůstali nerozhodně stát celí vystrašení a ti nejmenší chudáčci byli tak zkoprnělí, že se vůbec nepokusili uniknout. Pepe najel špičkou člunu na břeh, vyklonil se a jedno z těch nejmenších mláďat chytil za kožich a podal Halovi.

„Výborně! Budeme lovit živá zvířata a pokusíme se je zkrotit,“ vykřikoval radostně Hal a chystal se přivázat medvěďe pod sedadlo.

„No jasně,“ připojil se George, „budeme s sebou vozit celý zvěřinec.“

Pak pokračovali v další cestě proti proudu. Tu a tam přikázal Ken Pepemu, aby zastavil na některém temném chladném místě chráněném zlatozeleným baldachýnem bambusů. Nádherné traviny, keře i stromové ho totiž zajímaly stejně jako divoká zvířata. Hal naopak věnoval největší pozornost pohybu ptactva, různým zvukům a šelestům a tichým plíživým krokům v houštinách džungle.

Po chvíli jízdy náhle Ken upozornil šeptem své společníky na jakéhosi černého tvora pokoušejícího se co nejrychleji zmizet

v houštině. Pak několikrát zahlédl skvrnité zvíře opatrně se plížící ve stínu. Nakonec je spatřil současně s ním i George a zašeptal: „Ocelot! Toho musíme dostat!”

„Co to je za zvíře, Kene? Je to něco jako divoká kočka?” ptal se Hal.

„Ano,” přitakal Ken, uchopil Georgeovu dvaatřicítku a hledal příhodné místo, kudy by se dostal na pevninu. Břeh byl vysoký, příkrý a zcela nepřístupný, Ken by se musel buď zachytit některé z převislých větví a po ní se vyšplhat, nebo ohnout korunu bambusů a přelézt po něm na souš. Ale toho se s puškou v ruce neodvážil. Kromě toho mu změť kořenů a větví popínavých rostlin bránila v rozhledu. A tak se svého pokusu vzdal, zvláště když k nim náhle dolehl vzdálený hukot padající vody.

„Chlapci, musíme se co nejdřív dostat k Micasovým vodopádům,” řekl a vyzval Pepeho, aby se zas opřel do vesel.

Dlouhý úsek klidné hluboké vody skončil širokým a mělkým řečištěm, kterým se hlučně valil dravý proud. Břeh tam byl lemován řadami jedlí. Kupodivu nespatriili v tomto úseku ani jedinou palmu, cypřiš nebo bambus, nebyly tam žádné květiny ani mechové porosty. Na obou stranách toku se zvedaly pahorky spoře porostlé stromy. Džungle změnila tvářnost: vypadala vyprahle a převládala v ní žlutavá barva.

Chlapci opět vystoupili z lodi, protože se proti prudkému proudu nedalo veslovat. Dříve, než se jiní podařilo dosáhnout horního konce přejí, vyjekl náhle hlasitě Pepe, pustil se přidě lodi, kterou vlekl, a uskočil dozadu. Popadl jedno z vesel a začal do něčeho ve vodě prudce bušit. Přitom stále hlasitě pokřikoval.

„Aligátor!” zděsil se George a hned se začal drápat do člunu. Také Hal se dlouho nerozmýšlel a následoval ho. Ken si okamžitě všiml, že aligátor, do něhož mlátil Pepe veslem, je docela malý. Však také brzy mrskl prudce ocasem a zmizel pod vodou.

„Polezte jen zase ven!” zvolal Ken dobromyslně na oba chlapce. „Snad si nemyslíte, že vás potáhneme proti proudu.”

„To se ti snadno řekne," protestoval Hal. „Ale já bych nerad šlápl na některou z těchle ošklivých bestíí."

„Tak si dávej větší pozor! A polez ven."

Nad peřejí se zase objevila hladká voda, na níž se dalo použít vesel. Táhla se asi tak půl kilometru a tam na ni navazovala další dlouhá peřej. Opět museli do vody, a sotva ji překonali, čekala už na ně nová. Začala, to být opravdu pořádná dřina. Ale Ken udržoval přísnou pracovní morálku a oběma mladším chlapcům to šlo docela k duhu. A tak postupně zdolali osmnáct ostrých peřejovitých úseků a podle Kenova odhadu překonali vzdálenost asi šestnácti kilometrů. Obrisy modrých hor se sice stále přibližovaly a zvětšovaly, ale Ken už začínal pochybovat, že by mohli do večera dorazit k Micasovým vodopádům. Navíc se přes peřeje voda valila stále zběsileji.

„To bude ohromné, až tudy pojedeme dolů," supěl Hal v peřeji.

Konečně se dostali k divokému úseku, jehož hluk jim už hezky dlouho doléhal k sluchu. Všechna voda se tam hrnula k pravému břehu, kde se soustředila v průrvě sotva šest metrů široké. Byla hluboká a současně značně rychlá. Museli proto použít provazů. Nadřeli se ve vodě i na kamenech jako mezci, ale nakonec přece jen loď dostali nahoru. Ale hned o malý kus dál je čekala další překážka, o nic menší a lehčí než ta, kterou právě zdolali. A za ní narazili na celou kaskádu prahů a malých vodopádů, které se ukázaly jako nepřekonatelná zábrana v dalším postupu proti proudu řeky. Ken se vyšplhal na břeh, aby trochu obhlédl krajinu. Vzdálené okolí bylo kopcovité, ale dost otevřené. Táhly se v něm pásy džungle a palmové háje, končící až kdesi u úpatí hor. Dohlédl až k Micasovým vodopádům, ale podle charakteru krajiny usoudil, že jsou absolutně nepřístupné. Provedl ještě další nezbytná pozorování a vrátil se zpět do tábora.

„Tak tohle je, chlapci, konečný bod naší cesty proti proudu," zvěstoval. „Teď už to půjde jen dolů po vodě a já jsem rád."

Nebylo pochyb, že i chlapce ta zpráva potěšila. Pro tábořiště vybrali pěknou travnatou plošinku nad tůní pokrytou plásty

pěny a právě se chystali uvařit něco k večeři. Ken vytáhl z brašny fotoaparát a znova je spěšně opustil. Chtěl si, ještě než zapadne slunce, pořídit několik snímků Micasových vodopádů. Když se opět vyšplhal nahoru, všiml si pustých míst v okolí a zvláštních steziček vedoucích křovinami a lesíky. Byly to zřejmé stopy lesního požáru. Teď už mu bylo jasné, co zničilo tento pás džungle. Nikde se neozval ani ptáček. Rozhodl se, že vystoupí na jeden z blízkých kopců, aby měl lepší rozhled. Ukázalo se však, že špatně odhadl vzdálenost. Místo, které si vybral za cíl, bylo dál, než si myslel. Ale nepovolil a po nějaké chvíli dorazil k úpatí prudkého kamenitého svahu plného trnisek. Začal stoupat a téměř se dusil horkem. Když dosáhl vrcholu, dostalo se mu za jeho námahu nádherné odměny. V dálce se před ním blyštěly Micasovy vodopády. Vypadaly jako pás zelených vějířů, vzájemně spojených stříbrnými stuhami. Zdržel se tam značnou chvíli, dokud se slunce neponořilo do zlatové průrvy mezi dvěma vzdálenými pahorky.

Cestu zpět do tábora si vybral napříč plošinou, pokrytou bujným porostem travin a křovisek. A právě tam kdesi uprostřed narazil na osmihlavou tlupu vysoké. Byla to drobná zvěř s šedavou hladkou srstí, naprosto krotká. Litoval, že už není dost světla, byl by si je s chutí vyfotografoval. Musel se také dost přemáhat, aby na některý kus nevystřelil. Ale včas si uvědomil, že v táboře mají pro dnešek dostatečnou zásobu masa, a ukázněně se vzdal svého úmyslu.

Když dorazil zpět k řece, zazubil se na něho Pepe v širokém úsměvu, ukázal na několik malých rudých skvrnek na jeho košili a prohlásil:

„Pinilius.“

„Aha, to jsou ta klíšťata!“ zvolal Ken.

Byla neobyčejně malá a člověk je zpozoroval teprve při velmi pozorné prohlídce zblízka. Nedala se jen tak lehce smést a Ken je musel jedno po druhém pracně odtrhávat. Pepe a Georgie se tomu smáli a zdálo se, že i Hal se baví na Kenův účet. „Musím říct, že mi tahle klíšťata ani dost málo nevadí,“ prohlásil Ken.

Pepe chrochtal radostí a George vykřikoval: „Jen počkej, až se ti dostanou na kobylku ti větší nežádi — garrapatos."

Brzy se ukázalo že v travinách a křoviscích těsně u tábořiště se drží milióny klíštat. Ken našel i několik větších — dosahovala téměř velikosti nehtu na malíčku — žádné z nich ho však zatím nekouslo. A štěstí, které až dosud provázelo George a Pepeho, se k nim konečně také obrátilo zády. Když osekávali keře, aby měli zásobu paliva na večer, a nesli pak dřevo v otýpkách do tábora, byli i oni napadeni tím drobným nežádstvem. Hal si vyhledal místo, kde se zřejmě klíšтата nedržela, a tam se usadil.

Pepe i George byli dost silní kuřáci, a teď svého zlovyku s prospěchem využívali. Připalovali žhavým koncem cigarety klíšтата, která jim lezla po rukávech košil a po nohavicích. Ten nápad se Kenovi nezdál tak bláznivý, ale chlapci potom začali přibližovat konce cigaret přímo k vlastní holé kůži. Šel se s Halem na tu jejich podivnou zábavu podívat zblízka.

„Co to děláte ?" zeptal se jich.

„Odstřelujeme klíšтата," odpověděl George a oba se přitom tvářili přísně jako soudci.

Ken brzy pochopil smysl jejich činnosti. Klíšтата se držela na kůži jako přilepená, a když se k nim hořící konec cigarety přiblížil na vzdálenost půl centimetru, prostě praskla, hlasitě explodovala. Ken se brzo naučil rozlišovat slabší zvuk, který vydával vybuchující pinilius, od mohutnější exploze, když praskl garrapato.

„Když si takhle hrajete s každým zvlášť, může vás zatím na jiných místech kousat půl tuctu jiných klíštat," podotkl Ken.

„To je možné," odpověděl George, „ale jak je ucítím, zabiju je. Ti malí prevíti mi ani tak moc nevadí, zato ty velké přímo nenávidím."

Zdálo se, že Pepe má naopak živelný odpor k menšímu druhu pinilius.

„Poslyšte, kamarádi, mám pro vás dva prima jména. Ode dneška vám budeme říkat George Garrapato a Pepe Pinilius."

„Však tě smích brzy přejde," odsekl George. „Jsem si jist, že za pár dní sám začneš klíšтата odstřelovat."

Vtom vyrazil Hal mohutný řev a jal se honit klišťe, které ho kamsi kouslo. Měl vždycky nepřekonatelný odpor k veškeré havěti, která lezla po člověku a štípala či kousala.

„Tebe taky budu muset překřtít, vážený bratříčku,“ prohlásil Ken a zalykal se smíchem. „Mám pro tebe ohromně případné jméno — Řvoucí Hal!“

I když to všechno zatím brali s humorem, uvědomoval si Ken, že jde o vážnou záležitost. Kam šlápli, všude se to v trávě hemžilo klišťaty. A tak začal horečně přemýšlet, jak se jich zbavit, jak na ně vyvrát. A náhle ho napadla spásná myšlenka. Nad vyvýšeným říčním prahem směrem proti vodě stála osamělá palma a pod ní ležela hromada odpadlých mrtvých listů. Byly velké a suché jako troud a měly silné stonky. Ken jeden z nich na horním konci zapálil a rázem držel v ruce žhnoucí pochodeň. A těmi hořícími listy pak zničili všechna klišťata v nejbližším okolí tábořiště.

Pak se všichni pustili do večere. Náramně jim chutnalo. Ostatně táborový oheň a ulovená zvěř — to jde vždycky moc dobře dohromady. Zamyšleně pozorovali hladinu tůňky pokrytou pěnou, bublající peřeje, chomáčkovitě korunky palem a nad tím vším velebně se tyčící temně modré horské velikány. Když se docela setmělo, prohlásili Hal i George, že jsou šíleně unaveni, vrhli se na lůžko a okamžitě upadli do hlubokého spánku. Pepe ještě chvíli seděl u dohasínajícího ohně a pokuřoval.

Ken využil té vzácné klidné chvíle, aby začal zakreslovat tok řeky. Kromě toho zaznamenal do svého poznámkového bloku veškerá svá pozorování hor i údolí a popsal všechny ptáky, zvířata a rostliny, s nimiž se ten den v džungli setkal.

Dolů peřejemi

Uprostřed noci Kena náhle vytrhl ze spánku výkřik. Posadil se a sáhl po revolveru. Bledý svit měsíce ozařoval okolí, bylo světlo téměř jako ve dne. Hal ležel ponořen v hluboký spánek, George byl vzhůru a právě se chystal vstát. Ale Pepe zmizel.

Vzadu za přístřeškem se ozýval jakýsi lomoz. Ken vyskočil z lůžka a vyběhl ven. Pohled, který se mu naskytl, ho vyděsil. Pepe divoce poskakoval a přitom se na všech možných místech těla škrábal a poplácával jako ďablem posedlý.

„Co se děje, Pepe?“ zavolał na něho Ken.

Žádná odpověď. Jen se zdálo, že Pepe ještě zmnožil své úsilí, že si počíná daleko zběsileji. Kena napadlo, že ho nejspíš kousl nějaký štír nebo že ho uštkl had.

Ale úplně ho zmátlo, když najednou vyrazil ze stanu jako strašidlo George a začal provádět podobný bláznivý tanec jako Pepe, jenže v daleko šilenějším tempu.

„Hej, co to s vámi je, že skáčete jako pominutí?“ křičel na ně Ken.

Ale i George zarytě mlčel jako Indián, když běží uličkou hanby a dostává výprask holí. Jenže žádný z Indiánů trestaných tímto způsobem by nemohl takhle hrozně vyvádět, poskakovat, rvát ze sebe šaty, škrábat se a zuřivě se poplácávat. Aby se míra dovršila, vystřelil nakonec ze stanu i Hal. Řval jako posedlý — zřejmě aby potvrdil správnost přezdívky, kterou mu Ken nedávno přidelil — a prováděl přitom divoký a groteskní tanec.

„Bože na nebi!“ povzdechl si hlasitě Ken. Zešileli snad všichni tři jeho společníci? A přestože ho ta záhada dost znepokojovala, začal řvát smíchem nad fantastickými postavami tančícími ve svitu měsíce podivuhodnou komickou pantomimu. A přitom se mu v hlavě o překot honily myšlenky, co je k tomu dohnalo. A pak ho náhle napadlo nahlédnout do jejich stanového přístřešku.

Jakýsi široký tmavý pás se táhl po zemi zalité svitem měsíce, po trávě a po pokrývkách ležících ve stanu. A ten pás se

pohyboval, byl živý! Ken poklekl, aby se na něj podíval zblízka, a zjistil, že to jsou mravenci. Celá armáda divokých mravenců na pochodu džunglí! Přiblížili se k přímé linii od nedaleké drobné terénní vlny a vybrali si cestu přímo prostředkem jejich stanu. Pepe byl první, kdo jim ležel v cestě, a tak to vzali přímo přes něho. To ho zřejmě probudilo, vyskočil z lůžka a živý proud se tím přerušil — mravenci ho za to napadli a pokousali. A totéž po řadě postihlo George a Hala.

Když to Ken zjistil, ulevilo se mu a už se ani nesmál. Proud mravenců se dále neodbytně a v docela rychlém tempu pohyboval vpřed a pak náhle skončil a brzy zmizel z dohledu. To už se také Pepe a oba chlapci zbavili dotírajících mravenců a začali se zase chovat normálně.

„Poslyšte, vy noční můry, pojdte zase zpátky na lůžko,“ zavolal na ně Ken. „Někdo by si mohl myslet, že se vám opravdu něco stalo.“

Pepe na to něco zamručel, což v Kenovi vyvolalo podezření, že každý domorodec tu aspoň trochu rozumí anglicky. Zato oba mladí chlapci láteřili docela nahlas.

„Mravenci! Moře mravenců velkých jako vosy! Koušou hůř než helgramiti,“ stěžoval si mu Hal. „Ale na tebe se nedostali, co? Ty máš vždycky z pekla štěstí! Nemám strach ze žádného z těch starých jaguárů ani z jiných bestii v téhle džungli, ale naprosto nesnáším všechnu havěť, co leze po člověku a takhle ohavně štípe. Začínám litovat, že jsem se od tebe dal nalákat na tuhle zatracenou cestu.“

Ken odpověděl hlasitým řehotem.

„Neboj se, Hale,“ vložil se do rozmluvy s pochmurnou tváří George, „a klidně vyčkej. Však na něho taky jednou dojde!“

Zbytek noci proběhl klidně. Chlapci znovu usnuli a Ken je s ohledem na nevíтанé přerušování nočního odpočinku nechal spát o něco déle. Když se vysoukali ze stanu, stálo už slunce hodně vysoko na obloze a ostře pálilo. Nad horským hřebenem se rozpouštěly poslední zbytky smetanově bílé mlhy. A na blízkých stromech skřehotali a pokřikovali papoušci.

Hned po snídani se hoši zase pustili do nakládání věcí na loď. Tentokrát jim to šlo daleko lépe od ruky, od včerejška už věděli, jak na to.

„Myslím, že příště ponecháme kufr se zásobami na jeho stálém místě v lodi. Vyložíme ho jen v tom případě, že se někde rozhodneme zůstat delší dobu a budeme nuceni zbudovat stálý tábor," sděloval jim své rozhodnutí Ken.

Před odjezdem ještě pečlivě prohlédl prostor tábořiště, aby se přesvědčil, zda tam nic nezapomněli. Přitom zjistil, že na břehu zůstal třet prut s vlascem i návnadou, který tam George večer připevnil v naději, že snad něco do rána zabere.

„Poslyš, Georgi, snad bys už měl ten svůj směšný vlasec vytáhnout z vody. Zdá se mi, že je pěkně napjatý. Co když se na něj chytlo něco dobrého k snědku!"

Dál tomu už Ken nevěnoval pozornost a odešel k lodi, aby na ní provedl poslední kontrolu rozložení bagáže. Vtom se dal Pepe do hlasitého křiku a rovněž George pronikavě ječel, Na hladině tůně se ozvalo šplouchání a plácání, které vyburcovalo Kena z letargie. Rychle vykročil k místu, kde před chvílí opustil prut, z opačné strany přiběhl Hal.

Na břehu vrávoral George. V rukou třímал mohutný prut a vši silou táhl, až se v zádech prohýbal. Na hladině tůňky to vířilo a zlobně vřelo, podle všeho zabral opravdu pořádný klacek. Zdálo se dokonce, že George stáhne za sebou do vody.

„Povol vlasce!" křičel na něho Ken.

Ale George neposlechl a ječivě přivolával na pomoc Pepeho. Než se k němu Pepe dostal, strhla ryba George na kolena. Pepe se připojil a teď se vzpírali hroznému tahu oba. Ale ryba, nebo co se to vlastně zmitalo na druhém konci vlasce, sebou zuřivě trhla a málem je smetla oba do vody.

„Povolte mu, povolte mu!" křičel na ně Ken. „Máte přece dost dlouhý vlasce, tak mu trochu popustěte!"

Ke dvěma zoufale zápasícím tělům se přidalo třetí — to Hal připojil celou svou váhu a veškerou sílu. Teď táhli všichni co mohli, na Kenovy rady vůbec nic nedali. Vlasce se náhle urval a všichni tři se ocitli na zádech v trávě.

„Tak tohle je úplný konec," zaúpěl Hal.

„Přiřevnil jsem na háček velký kus kachního masa," vysvětloval George. „Asi se na to chytil aligátor. To jsou mi, pane, věci!"

„To teda jsou," přisadil si Ken suše. „Kdybyste, kamarádi, netáhli tak tvrdošíjně, mohli jsme to přece jen nakonec dostat na břeh — ať už to bylo cokoliv. A teď nasedat. Musíme sebou trochu hodit, nevíme, co nás dnes cestou může potkat!"

Když vstoupili do člunu, Ken se k Pepeho velkému překvapení posadil k veslům. Bylo nutné mu vysvětlit, že na divoké vodě bude řídit loď Ken sám. Když se odrazili od břehu, vyslal Ken pohled plný lítosti nahoru proti toku řeky. Rozloučil se jím s úsekem klidné stinné vody sevřené břehy plnými zeleně, s bělavými peřejemi o kousek výš a s mohutnými barvitými vrcholky hor docela vzadu. Jednu chvíli málem zaváhal, jak ho sevřelo pokušení zůstat a pokusit se lépe a blíže poznat tento kopcovitý úsek džungle. Ale něco ho uvnitř varovalo, aby už neztráceli čas a vydali se konečně na cestu dolů po Santa Rose. Nenapadal ho přitom žádný konkrétní důvod, proč by měli nějak zvlášť spěchat, ale bylo mu náhle zcela jasné, že nemají otálet. Při jízdě bombardoval Pepeho nesčetnými dotazy a zapojil do toho i George, který mu musel překládat všechna jména stromů, rostlin a zvířat.

Sjíždění každé řeky je většinou pěkný zážitek, ale rychlá jízda v proudech Santa Rosy a veslování v klidnějších úsecích pod nádhernými cypřiši a mechovými vousy předčila všechno jejich očekávám. Připadali si jako ve snu, bylo to příliš krásné, než aby to mohla být skutečnost. Klidný úsek před první peřejí byl velice krátký, a tak se Ken plně soustředil na práci s vesly a na hledání nejvýhodnější pozice ke vstupu do proudu. Jak se k němu blížili, všiml si, že George a Hal se chystají vystoupit z lodi. Mysleli, že se budou zase peřejemi brodit, tak jako při cestě proti proudu. Ale to neměl přirozeně Ken v úmyslu, chtěl dravou vodu sjíždět. Peřeje, do nichž by se neodvážil, by opravdu musely být moc a moc zlé.

„Už jsme blízko," varovně volal George.

Dvojím trhnutím vesel obrátil Ken loď zádí po proudu, nechal ji vtáhnout do mělké zelenavé vody a už se hnali proti

nejbližším vlnám. Na první z nich narazili tvrdým úderem, až jim voda vystříkla vysoko nad hlavy. Pepe byl ohromně vzrušen, ječel a mával divoce pažemi nad hlavou. George vypadal trochu vyděšeně, zato Halovi se jízda ohromně líbila. Každý zažíval první setkání s peřejí jinak. Kenovi bylo nádherně. Bylo pro něho hračkou řídit člun v té prudké vodě. Stačilo jen mírně zabrat veslem na jedné či druhé straně, aby se záď držela stále ve správném směru. Sledoval celé řečiště před sebou a dlouho dopředu vybíral trasu, kudy projedou. Ohromně ho bavilo pozorovat přitom George a Pepeho. Všude v řečišti ležely oblé balvany, přes které se voda zlobně přelévala. Kenovi vždycky postačil jediný pohled, aby zjistil, zda přes ně přejedou, aniž narazí na kámen. Zato chlapci žili ve stálém strachu, že na každou z těch skrytých překážek narazí, a necitili se přitom moc dobře. Tu a tam musel trochu víc pracovat vesly, aby se vyhnuli ostrému skalisku a několika zaklesnutým kmenům stromů, přes něž se voda převalovala v divokém víru. Když se blížili k jedné z těch klád, musel se Ken prudce opřít do vesel a zabrat v protisměru, aby člun zastavil nebo alespoň smírnil jeho let. Pak použil jednoho vesla k tomu, aby dostal loď do příčné polohy. Tím získal prostor k manévrování a dalším ostrým trhnutím uvedl člun do správného směru. Když se přiblížili k výjezdu z první peřeje, objevilo se před nimi místo trojúhelníkovitého tvaru, kde se zvedaly vysoké vlny. Ostře na ně najeli, voda vystříkla na všechny strany, ale věci v lodi zůstaly suché. Prudký náraz vodní tříště jen trochu nadzvedl stříšku z plátna, kterou měli připevněnou na zádi.

Pepe sledoval Kenův výkon s obdivem a s nadšením ho nazval grande mozo.

„Jízda na divoké vodě je ohromný sport,“ prohlašoval George. Protáhli se ještě několika menšími průrvami a zarazili nad úzkou vodní skluzavkou. Byl to ten úsek, který jim při cestě nahoru nadělal tolik starostí. Kdyby se na tohle úzké koryto s několika esovitými zákruty podíval shora odborník na vodní slalom, musel by být fascinován. Ken už byl v pokušení, aby si to sjeli na jejich široké kocábce, ale když si vzpomněl na víc

než metrové vlny, přes které se právě v nebezpečném letu přehnali, vzdal se svého úmyslu. Kromě toho si chtěl zachovat chladnou hlavu, bylo mu jasné, že se nesmí nechat okamžitým nápadem pohnout k předčasnému a nemístnému riskování. Však se brzy objeví další nebezpečné úseky, a tam třeba budou muset riskovat. A tak se rozhodí, že místo obejdou po břehu a člun budou koníčkovat.

Ukázalo se však, že operace je daleko nesnadnější, než si představovali. Asi tak uprostřed trasy, v nejužším místě, jehož obtížnost ještě zvyšovala ostrá zatáčka, neporozuměl Pepe dobře jednomu z Kenových pokynů, a místo aby povolil provaz, prudce ho přitáhl.

Loď se ostře stočila a málem Kena přirazila ke břehu. Jak se naklonila, prudký proud se nebezpečně přiblížil k okraji.

„Povol, povol!“ křičel Ken. „Georgi, řekni mu, ať povolí provaz!“ George se vrhl k Pepemu a snažil se mu vyrvat provaz ze svalnatých rukou. Náhle toho však nechal a sáhl do lodi po pušce.

„Jeleni,“ vykřikl a spěšně vkládal do komory náboj. Pak vypálil dolů po proudu. Ken se bezděčně podíval tím směrem a zahlédl tam pod jedlemi na kamenité plošince několik pěkných kusů. George vystřelil ještě třikrát, ale kulky jen beznadějně zabzučely ve větvích stromů. A vzápětí zmizeli jeleni z dohledu.

Když Ken obrátil svou pozornost opět k lodi, vnikala už do ní voda. Tlak, který ho tiskl ke břehu, se stále zvětšoval a bylo jasné, že se blíží katastrofa.

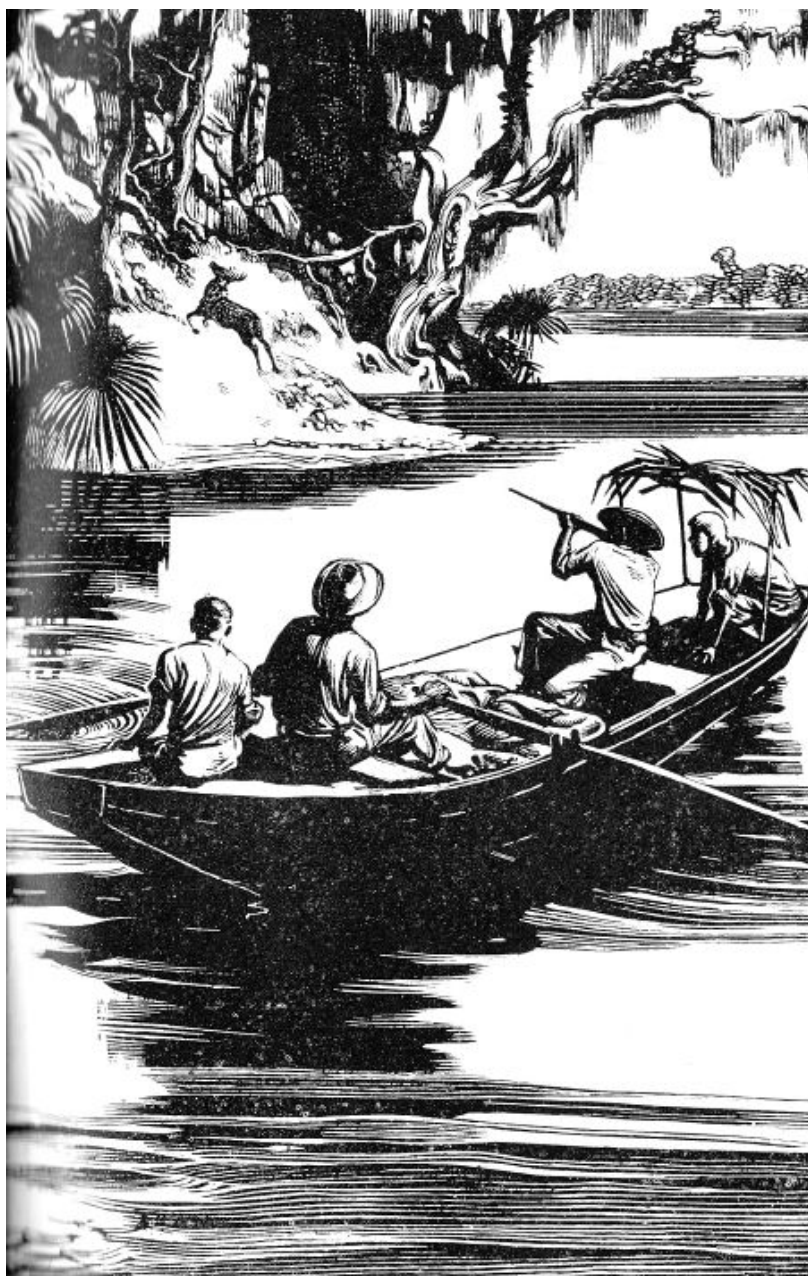
„Ať povolí provaz, řekni mu to, Georgi!“ křikl znovu.

Ale Pepe ho jen stále silněji a silněji přitahoval.

„Rychle, nebo nás to zničí,“ bouřil dál Ken.

Konečně zakřičel George něco španělsky a Pepe okamžitě pustil provaz do vody. To bylo ovšem to nejhorší, co mohl udělat.

„Vylovte provaz!“ vyštěkl Ken divoce. „Zachyťte přídě lodi. Nedovolte, aby se přetočila! Hale!“

Avšak dříve, než některý z chlapců mohl zasáhnout, strhl proud příď lodi stranou. Ken byl proti tomu bezbranný a navíc se sám ocitl ve velice nebezpečném postavení. Pokoušel se probojovat z místa, kde na něho narazila uvolněná příď lodi a stále ostřeji ho tlačila na příkrý břeh, ale za nic na světě se nemohl vyprostit. V obavě, aby se všechny jejich zásoby neocitly rázem v dravém proudu, držel se stále pevně lodi a přitom volal, aby se někdo pokusil zachytit lano. George strčil do Pepeho, a ten spadl po hlavě do proudu. Ve vteřině vykoukl nad vodu a zmocnil se provazu, ale vzápětí zase zmizel ve vlnách. Člun zcela naplněný vodou sebou prudce škulb a rázem se ocitl mimo Kenův dosah. Nabral rychlost a řítil se záď napřed úzkou průrvou. Ken bleskově vyšplhal na břeh a snažil se běžet podél řečiště na úrovni mizící lodi. Ta se v nejbližší ostré zatáčce ošklivě naklonila a pádila dál. Šlo to ráz naráz. A Pepe byl stále ještě někde pod vodou.

„Utopil se! Utopil se!“ vykřikoval zděšeně George.

V tom okamžiku se vrhl ze skaliska po hlavě do proudu Hal. Když se vynořil, udělal několik ostrých kraulových temp za unášenou lodí a za chvíli ji dostihl. Jednou rukou se chytil příď, druhou uchopil provaz a prudce zabral.

Zatím dělal Kenovi největší starosti Pepe. Bylo mu skoro zle ze strachu, že by se snad mohl utopit. Pepe se však náhle vynořil. Vypadal jako hnědý delfin. Tu a tam narážel na kamenité dno, prudký proud ho převaloval na záda a zase zpět na břicho, ale konec provazu, který stále ještě třímал v ruce, nepustil. Člun doslova proletěl zbytkem nebezpečné skalnaté průrvy a ocitl se na poněkud širší vodě. Hal jím znovu prudce trhl, a tím ho dostal z hlavního nebezpečného proudu do poněkud klidnější a mělké vody. Pak mu připlaval na pomoc Pepe a taky ostře zabral. Když k nim po břehu dorazil Ken, člun se právě začal potápět. I když v těch místech nebyla velká hloubka — snad půl metru — snažil se jednat co nejrychleji. Nejprve sáhl po svém vaku, který by voda nadobro zničila. Ležel naštěstí navrchu, a tak ho vyrval vodě v pravý čas. Když ho odložil na suché místo na skále, uchopil spolu s

ostatními chlapci loď za příď a snažil se ji vytáhnout co nejdál na břeh.

„Měli jsme z pekla štěstí," řekl Ken a vyčerpaně usedl na zem.

„Zatraceně!" vykřikl náhle Hal a vrhl se k člunu.

Byl stále ještě plný vody, a tak se Hal chvíli naslepo hrabal pod sedadlem, až vytáhl na světlo boží malého mývala. Byl pořádně promáčený a celý malátný.

„Je v pořádku," konstatoval s uspokojením Ken.

Pepe pronesl obligátní mučo malo a ukazoval přitom na své holeně, na nichž se zlověstně rýsovalo několik pořádných boulí, způsobených nárazy na skalnaté výběžky v kanálu, jímž právě proplaval.

„To bych řekl, že to je mučo malo" zavrčel George, který zrovna otvíral svou příruční brašnu. Bylo v ní navrchu několik úplně mokrých součástí jeho garderoby, ale ty odhazoval celkem bez zájmu. Daleko víc se staral o další obsah — veškerou svou zásobu cigaret. S hrůzou zjistil, že jsou všechny úplně promočené.

„Tak o tohle ti jde, mladý muži, především!" řekl vážně Ken.

„Musím ti tedy něco říct: Teď potřebujeme všechny ruce, abychom co nejdříve vyložili z lodi zásoby!"

Naštěstí jim nic neuplavalo. Ta část potravin, které by mohla voda zničit, byla uložena v plechovkách, takže nijak neutrpěla. Střelivo měli uschováno v impregnovaných pytlících. Kenova hammerleska značky Parker a automatická puška třistajednapadesátka byly ovšem plné vody. Stejně postiženy byly i Halovy u Georgeovy zbraně. Všechny je rozebrali, pečlivě utřeli a rozložili na slunce. Pepe mezitím vytahal z člunu zbylé věci a pak ho převrátil, aby voda vytekla. Slunce stále ještě ostře páliło, a tak všechno rychle uschlo. Nakonec konstatovali, že nedošlo prakticky k žádným škodám. Touto příhodou ztratili sotva hodinu času. Než se zase vydali na cestu, vzal si Ken George a Pepeho na chvíli stranou, a když skončil, tvářili se oba velice zkroušeně a zakřiknutě.

Sotva se však dostali do dalšího peřejovitého úseku, vrátila se jim opět dobrá nálada. Ken to pozoroval s uspokojením.

Potom přišla celá dlouhá série peřejí. Ken je všechny projel bravurně a bez sebemenší nehody. Když se pak zase dostali na pás klidné vody, vystřídal ho u vesel Pepe. Zvolna a hladce splývali po proudu pod krytem přepadávajících bambusových stromů, pod záplavou hedvábných závojů stříbřitých mečů, pod temnými a chladnými listy popínavého vína a pod záplavou květů nejrůznějších plazi vek. Tu a tam prořízl ticho džungle výstřel z Georgeovy dvaadvacítky a vzápětí se vždy ozval nesouhlasný pokřik vodního ptactva. I Ken měl obě pušky připravené k ráně, ale ani jednou z nich nevystřelil. Spokojil se tím, že ulovil tu a tam nějaký snímek, že pozoroval drobné bambusové hájky a ústí malých suchých strží po obou stranách řeky.

Cesta byla stále nesmírně zajímavá a až příliš rychle jim ubíhala. Všude okolo nich bylo plno zvuků, pohybů i barev. Pak se zase ozval hlasitější šumot vody pádící přes kameny, a to bylo pro Kena znamením, že má Pepeho vystřídat u vesel. Projeli pak dva kratší přejevitě úseky a dostali se ke kamenitému řecišti, kde se voda proplétala mezi řadou ostrůvků. Cestou nahoru si tohohle úseku dobře povšimli. Voda tu byla mělká, ale docela pěkně ubíhala s mírným vlněním. Ken měl strach, aby snad někde nenarazili na ostrý kámen, a tak opět vlezli do vody a pomalu a opatrně se brouzdali, až dověkli loď do klidnějších a hlubších míst. Právě když se zase chystali nastoupit do člunu, zpozoroval Ken podezřelý pohyb podél velké klády nedaleko břehu. Zprvu myslel, že je to aligátor. Ukázal to Pepemu.

Pepe něco radostně zahalekal svou hatmatilkou a sáhl po mačetě.

„To je iguana!“ volal George. „Slyšel jsem, že má ohromné chutné maso.“

Tělo plaza měřilo hodně přes metr. Měl tupou kulatou hlavu a velice dlouhý ocas. Na hřbetě byl ocelově modrý až černý.

Pepe vyklouzl z člunu a opatrně se brodil ke břehu. Když se iguana zvedla na krátkých podsaditých nohách, George po ní vypálil a jako vždy minul. Dokonale ji však vystrašil, takže začala prchat do mírného svahu břehu s neočekávanou

čilostí. Pepe se dal do běhu, mávaje nad hlavou dlouhou mačetou. V zápalu boje vypadl George rovnou po hlavě z lodi a i Hal brzy podlehl psychóze stíhatelů. Pepe dohonil iguanu ještě dřív, než se jí podařilo dosáhnout okraje vysokého břehu. Rozmáchl se k mohutnému úderu a byl by plaza nepochybně hladce přetal na dva kusy, kdyby se ostří jeho mačety nezaseklo do jedné z převislých větví. Pepe padl na všechny čtyři, pak uchopil iguanu holýma rukama za ocas a táhl ji k sobě. Měl sice ohromnou sílu, ale přestrašené zvíře se tvrdě vzepřelo na jílovité půdě a srdnatě vzdorovalo. Byl to boj o život! Ale Pepe byl přece jen silnější. Prudce trhl ocasem, zvíře se neudrželo a obloukem letělo směrem k vodě přímo na George, který se právě drápal vzhůru po břehu.

George vyrazil příšerný skřek, jako by ho někdo chtěl roztrhnout vedví, a už se koulel i s iguanou dolů po svahu. Iguana byla zřejmě vyděšena stejně jako George, ale to Hal nepostřehl. Stál právě na malém písčitém ostrůvku kus od břehu, a příšerně se lekl, když si to plaz docela pěknou rychlostí namířil přímo k němu. Aby zachránil život, odhodlal se ke skoku, který později Ken označil za světový rekord ve skoku dalekém z místa.

Ať už byla iguana jakkoliv šeredná a nevzhledná, nohy měla neobyčejně hbité. Netrvalo dlouho a znovu se dala na útěk ke břehu. Právě když se s námahou škrábala do kopce, Pepe ji znovu dostihl. Vzduchem zasvištěla jeho mačeta. Špatně mířený úder ji však připravil jen o kousek dlouhého ocasu, což ovšem způsobilo, že znásobila svou snahu uniknout. Za okamžik se ocitla na horním okraji břehu a pokoušela se zmizet v křoví. Pepe se drápal za ní v těsném sledu. Vzápětí se ze suchého houští ozval příšerný praskot ulamovaných větví, šustot a chřestění, jak iguana nenávratně mizela v džungli. Po chvíli se ke člunu vrátil jak Pepe, tak oba jeho schlíplí společníci, trpce zklamáni, že se jim nepodařilo dostihnout velkou ještěrku, jejíž maso slibovalo vybranou hostinu.

„Co teď?“ pronesl George s lítostí v hlase. A všichni na to reagovali hlasitým řehotem.

„Nejzáživnější na téhle cestě je, že člověk nikdy neví, jak se věci vyvinou," konstatoval Hal.

„Jste stateční lovci," řekl jim Ken trochu výsměšně. „Kdybyste ovšem ještěrci nasypali ždíbec soli na ocas, mohli jste ji mít."

Netrvalo dlouho a Pepe objevil ve větvích stromu další iguanu. Okamžitě začal veslovat ke břehu. Byl to však jen malý exemplář, něco přes půl metru. Přesto vyvolal ve skupince rozruch. George navrhoval, aby ho snědli, Hal chtěl získat jeho neporušenou kůži do svých sbírek a Ken ho chtěl ulovit živého, aby si ho mohl pořádně prohlédnout zblízka. A všichni o překot halasně naléhali na Pepeho, aby si pospíšil a aby byl opatrný.

Jakmile začal Pepe šplhat na strom, seběhla iguana druhou stranou dolů. Byla rychlá jako šipka. Pak se chvíli honili kolem kmene. Závod skončil dobře mířenou ranou Pepeho mačety.

Hal hned začal ještěrku stahovat.

„Zdá se mi, Kene, že v tomhle horkém podnebí budu mít značné starosti s uchováním vzorků," postěžoval si bratři.

„Neboj se," odpověděl Ken. „Sůl a trochu kamence to spraví. Vzpomeň si jen, co říkával starý Hiram."

Zanedlouho minul člun jejich první tábořiště a brzy potom podjeli pod železničním mostem.

George, Hal i Pepe se v té chvíli tvářili dost vážně. Zřejmě je napadlo totéž co Kena: Jakmile minou most a vjedou do divoké džungle za ním, dostanou se do míst, odkud už není cesta zpět.

První ocelot

Tok Santa Rosy se doširoka otevřel a voda rychle plynula přes hladké kameny. Napříč řekou se táhly hluboké pukliny, jen asi čtvrt metru široké, a z nich jako šipky vystřelovaly a zase se tam vracely ryby.

To trvalo necelý kilometr, než chlapci připluli k menšímu pahorku. Řeka se kolem něho otočila a hned na to nabrala větší rychlost. Na hbitě ubíhající pás vody, táhnoucí se do velké dálky, byl nádherný pohled.

„Na mou duši, tohle je ohromné!" vykřikl Ken a postavil se v lodi, aby mohl tok lépe přehlédnout.

„Zatím je to ještě docela v pořádku," připojil George poznámku, vyvolanou zřejmě zase jeho zvláštními věšteckými schopnostmi.

„Mě by nejvíc zajímalo, jak to asi tak může vypadat za nejbližším ohbím," řekl Hal.

A opravdu, v téhle větě byl vystižen největší půvab jejich cesty. Voda byla rychlá, hladká a dost mělká. Téměř se však na ní neobjevila větší vlna nebo peřej. Tu a tam najela loď velkou rychlostí na plochou skálu a chlapci pak museli do vody, aby ji dostali zpátky do proudu. Široká rychlá voda se táhla, kam až oko dohlédlo. Po levé straně se tyčila hustá řada obrovských cypřišů, všechny ověncené záplavou šedavých mechů, jejichž vousy splývaly až k vodní hladině. Po pravé straně se táhla příkrá výspa drolící se skály. Vyhlížela jako modré těsto upečené a popraskané sluncem. Na vrcholcích ji koketně zdobilo několik palem.

„Takhle se to nedá dělat," prohlásil Ken, když už asi podvacáté museli do vody. „George s Halem si sednou na zád a já s Pepem na před. A nohy ven z lodi."

Řeka se každou chvíli rozbíhala do řady menších koryt, a bylo nutné vybrat vždy to nejvhodnější. Novým rozsazením posádky sledoval Ken možnost jet plynuleji. Kdykoliv se loď přiblížila k nějaké mělčině, měl ji ten, kdo seděl na příslušné straně, odrazit nohou do proudu, dřív než mohla uváznout.

„Ken pořád něco vymýšlí," poznamenal k tomu Hal.

A tak letěl člun hbitě dolů proudem a hladce objížděl jednu překážku za druhou. Někdy vystřelila do vody Pepeho hnědá noha, aby kopnutím odrazila člun blížící se na jeho straně zrádné plošince, jindy provedl totéž s daleko větším cáknutím George. Nejvíc ovšem při této práci stříkal Hal. Jeho noha vždy zajela do vody s daleko větší razancí, než bylo zapotřebí. Bůh ví, co tím sledoval. Snad nechtěl, aby jeho společníci byli ukolébáni do přílišného klidu.

A tak se tedy v Kenově hlavě zrodila myšlenka na nový a jedinečný způsob sjíždění řeky. O nic podobného se ještě nikdy nepokusil. Voda byla stále velmi rychlá a její hloubka nikdy neklesala pod čtvrt metru. Výjimku tvořily příčné rýhy přetínající koryto řeky jako žebra. Zdálo se, že tento dlouhý jednotvárný úsek řeky nemá konce. Ale loď se pohybovala dost rychle vpřed, a tím vznikal jemný vánek, který činil cestu snesitelnější. Panovalo totiž zase kruté vedro. Jedno z mohutných Halových kopnutí prudce popohnalo loď a Ken přepadl do vody, až vystříkla na všechny strany. Zůstal sedět v komické pozici v chladném proudu. Ani za to nezačal Halovi nadávat, naopak byl docela rád, že je mokrý. Ostatní brzy objevili, proč je Ken v tak mimořádně dobré náladě, a využili také každé příležitosti k pádům do chladivých vln. Rozplácli se vždy jak širocí, tak dlouzí. Když se znova vyšplhali na loď, začaly jim z promáčených šatů stoupat drobné obláčky páry. Hned na začátku cesty rozhodl Ken, že se veškerá voda, kterou budou chtít použít k pití, bude převařovat. V nesnesitelném vedru, které je teď sužovalo, neodolal Pepe, nabral si z řeky do dlaní vodu a srkal. Vzápětí ho napodobil George a ani Hal nezůstal pozadu.

„Tak tohleto musí přestat!" zlobil se Ken. „Nesmíte pít žádnou vodu, dokud ji nepřevaříme."

Chlapci uposlechlí, ale netrvalo dlouho, a zase porušili Kenův příkaz. I Kena samozřejmě trýznila žízeň, a tak hledal způsob, jak ji uhasit. Zkusil vymačkat do šálku s vodou šťávu z plodů divokého citronovníku, a to pak vypil. Všem členům posádky potom dal pro jistotu dávku chininu a pilulky proti malárii a

rozhodl se, že tuto preventivní léčbu budou opakovat každý den.

Na konci úseku rychlé vody přešla řeka do pomalejšího a hlubšího toku. Prohánělo se v něm tolik ryb, že chlapcům každou chvíli některá zavadila o nohy, když podplouvala pod loďkou. Malé rybky se vyskytovaly v tisících, ale tu a tam narazili i na větší kusy. Když se některý z těch velkých klacků náhle ponořil do hlubokých příčných rýh ve dně řečiště, ve vodě to jen zavířilo. Narazili na ryby podobné parmám, jindy se objevily kusy s namodralým ocasem, které Hal označil jako nějakou odrůdu lososů. Pepe po nich sekal mačetou. George se některé pokoušel zasáhnout veslem. A Hal se postavil v lodi a pátil po nich ze své dvaadvacítky.

„Chlapci, rád bych si jednu z těch modroocasých ryb prohlédl pěkně zblízka," řekl Ken. „Ale obávám se, že takhle žádnou z nich nedostanete."

A hned si vybral jeden ze sady menších prutů, a jak jeli, tu a tam hodil udici. Dvakrát ucítil lehký dotyk menší ryby, ale pak náhle přišlo prudké trhnutí, které loď na chvíli docela zastavilo. Ve vodě to vřelo a vlasce se divoce zmítal. Ken se právě chystal vystoupit z lodi, aby se mohl brodit a rybu sledovat, když vtom ulétlo olůvko i se splávkem, jako když je ustřelí.

„To byl docela slušný výkon," poznamenal kriticky a s trochou ironie Hal.

„Nevím, co se ti nelíbí," odsekl Ken, který byl velice hrdý na své rybářské umění. „Byl to obrovský kus, a tak to urval."

„A nemáš snad na prutu naviják a na něm dobrých padesát metrů vlasce?" dobíral si ho Hal.

Ken už neměl žádný další splávek, a tak to zkusil s třpytkou, ale ať se snažil jak chtěl, nezabralo vůbec nic. Vzal tedy Halovi z ruky jeho pušku a několikrát se pokusil vystřelit na modroocasou rybu. Přestože po jeho výstřelech vyskakovaly nad hladinu jako opravdoví severští lososi, nedostal ani jedinou. Potom se Kenovi podařilo chytit jeden kus tak, že na něj shora prudce zaútočil podběrákem. Byla to nádherná ryba s modrým zabarvením ocasu. Pepe neznal její jméno, ani Ken

ji nedokázal zařadit, a tak se Hal domníval, že získali nějaký velmi vzácný druh.

Když se zase člun za jednou zatačkou dostal do dalšího dlouhého, širokého a mělkého koryta s rychlou vodou, začali chlapci trochu reptat, protože se jim to zdálo příliš jednotvárné. Znovu a stále se opakovala nahá namodralá skaliska na jedné straně a řady cypřišů ověncených šedavými vousisky na straně druhé i zvláštní utváření řečiště. Vydrželo to dalších sedm nebo osm kilometrů. Rychlá jízda pod žhnoucím sluncem přestala George a Hala bavit, a tak si zbudovali v lodi improvizovaný přístřešek a zalehli pod ním na záda. Kena však cesta ani v nejmenším nenudila, stále nacházel něco nového a zvláštního. I on trpěl sluncem a horkem, ale jízda ho neomrzela. Zůstal sedět na zádi a tu a tam ostrým kopnutím odstrčil loď od skaliska.

Náhle mu něco důtklivým šeptem sdělil Pepe. Ken se prudce otočil a zadíval se na pravý břeh, kam ukazoval Pepe prstem. Zaslechl to i George, vstal a vzrušeně vykřikoval: „Jelen! Jelen!”

Ken uviděl pěkný kus vysoké, jak odskočil od vody, kde pil, a snažil se co nejrychleji vyšplhat na jednu z příkrých stěn strže svažující se k vodě. Sáhl po své třistajednapadesátce a odjistil ji. Vzdálenost byla značná - snad nějakých dvě stě metrů — ale Ken přesto vypálil jen tak nazdařbůh. Těsně před prchajícím jelenem vyrazil obláček prachu.

George začal ječet a Pepe si něco brebentil pro sebe. Hal vyskočil tak prudce, že málem vypadl z lodi, a volal: „Ještě jednou, Kene, ještě jednou!”

Jelen dále šplhal do stráně po příkré točité stezičce, krátkou bílou kelku zdviženou vzhůru, hnědočervená srst se mu leskla. Ken znovu vypálil. Kulka opět zvedla z prašné cesty bílý obláček, ale tentokrát už to bylo přece jen mnohem blíž k prchajícímu kusu. Tím se Ken trochu zastřílel a jeho opakováčka zaštekla potřetí a pak ještě jednou. Každá kulka se o něco přiblížila živému cíli. Chlapci přihlíželi se zatajeným dechem a s napětím čekali, jak to dopadne. Ken pevněji sevřel pušku, pokusil se přesněji zamířit o kousek před pádící kus

— jak ho to kdysi učil starý lovec v Penetierském pralese — a dvakrát za sebou stiskl spoušť.

Jelen klopýtl a padl, svezl se kus po svahu a pak se začal prudce kutálet dolů, až se za ním zvedl mohutný oblak prachu. Potom náhle vyletěl do vzduchu, přetácel se v táhlých kotrmelcích a s tupým žuchnutím dopadl na skálu.

Ken střílel vlastně na této cestě poprvé, a tak si po úspěšném zásahu nemohl odpustit výkřik plný nadšení. Také jeho kamarádi jej doprovázeli obdivným voláním.

„Doufám, žeš ho moc nerozstřílel,“ poznamenal pak Hal a oči mu plály nadšením.

Chlapci vstoupili do vody a vytáhli loď na břeh. Pepe prohlásil, že to je pěkný kus, ale Kenovi se zdál malý. Měl totiž ještě v živé paměti jeleny, na které chodívali do lesů u Coconina. Proto také usoudil, že po zásahu nezůstala jedna kost celá. Pak ve spolupráci s Pepem odřízl kýtu, která se zdála hrozivým pádem nejméně poškozena.

„Nemusíme brát s sebou víc masa, než stačíme najednou sníst,“ řekl George. „Jak mi vyprávěli lovci, zkazí se tu přes noc. To je na téhle džungli nejhorší!“

Hal sešklebil obličej, jak to činil vždy, když chtěl napodobit starého dobráka Hirama Benta, a protáhl:

„Tak, mládenci, musím říct, že jsem s tímhle střílením po všech stránkách naprosto spokojenej. Je vidět, že děláte pokroky.“

Ken měl stejnou radost jako Hal, ale nedával to tak najevo a jen střízlivě dodal:

„Doufám, kamarádi, že takhle obstojím, až narazíme na nějakého jaguára.“

„Myslíš, že tu vůbec nějakého spatříme?“ otázal se Hal.

„Jen neměj starost!“ odpověděl za Kena George. „Podle Pepeho dojde na to, že budeme muset zakotvit na noc uprostřed řeky a spát ve člunu.“

„Proč?“

„Aby nás některá z těch velkých žlutých bestii nesežrala.“

„To je pěkná vyhlídka,“ řekl Hal a vynucený úsměv mu ztuhl na tváři.

Chlapci se bavili a smáli a cesta dolů po proudu jim příjemně ubíhala. Ken, který neustále se zájmem sledoval celé okolí, zjistil, že se jim náhle — jako když švihne kouzelným proutkem — nad hlavami objevili luňáci. Neujeli snad ani půl kilometru, a už kroužili nad místem, kde zůstaly ležet zbytky zastřeleného jelena. Tito draví ptáci nepřiletěli z džungle táhnoucí se podél toku řeky. Zřejmě plachtili vysoko na jasném modrém nebi, kde je nebylo vidět, a tamodtud se pak neočekávaně snesli k zemi. Ken to považoval za úplný zázrak. Příroda zřejmě vybavila tyto ptáky, v mnohém tak podobné supům, úžasným stopařským citem, nějakým zvláštním instinktem či bystrým zrakem, nebo snad všemi těmito vlastnostmi dohromady. Ken ovšem byl přesvědčen, že je to především neobyčejně ostrý zrak, který vždy velmi rychle přivede luňáky na místo, kde leží zhaslá zvěř. Teď je pozoroval, jak krouží v povětří a snášejí se přitom níž a níž, až mu nakonec zmizeli z očí za ohbím řeky.

Tento zákrut s sebou přinesl i velice vítanou změnu. Okolní stráně se proměnily v příkré skalnaté srázy, pod nimiž lahodila očím unaveným prudkým sluncem zeleň džungle. Právě v té chvíli začal dout známý večerní vánek. Přirazili proto ke břehu, vyložili z lodi zásoby a chystali se rozbít tábor.

„Dnes jsme moc práce nenadělali," poznamenal Ken, „ale zdá se, že jsme přesto všichni utahaní jak kořata."

„Nejvíc nám dalo zabrat to horko," podotkl George.

Podařilo se jim najít příjemné travnaté místo, kde — jak se později ukázalo — nebyla téměř žádná klišťata ani jiná obtížná havěť. Právě ten večer si Ken k svému velikému překvapení uvědomil, že začal být na tuto zvlášť protivnou chamraď džungle citlivý.

Pepe pooděšel na břeh, aby opatřil dříví na oheň. Ken slyšel, jak si mačetou prosekává cestu křovisky. Pak tento zvuk ustal a vzduch prořízl Pepeho ustrašený výkřik. Ken i George okamžitě sáhli po svých puškách a tryskem vyrazili do houštiny. Také Hal se ozbrojil a vydal se za nimi. Ken se řítíl vpředu trnitým křoviskem a brzy se ocitl u Pepeho. Vtom

zahlédl několik šedavých tvorů s černými skvrnami, jak mizí jako stíny v džungli. Pepe něco vykřikoval.

„Oceloti!" zvolal George.

Ken zdvihl prst, aby chlapce přinutil k naprostému klidu. Pak se začal opatrně krást kupředu, ostatní se mu tiše plížili v patách. Houština byla protkána několika stezkami, po nichž se dalo docela dobře a bezhlučně postupovat vpřed. Museli se jen hodně předklonit, aby nenaráželi na větve. Protože se už začalo smrákat, neviděl Ken příliš daleko před sebe. Když se na chvíli zastavil a pozorně naslouchal, ozvalo se slaboučké praskání suchých větvíček a měkké rychlé našlapování. Znovu vykročil, ale daleko se nedostal. Zarazily ho cupitavé kroky. Spustil se na jedno koleno a i ostatní za ním rázem poklekli. Pepe si stále něco šeptem žbrblal pro sebe. Ken se snažil proniknout zrakem co nejdál zešeřelým tunelem džungle, chtěl se přesvědčit, zda opravdu pronásledují nějakou kočkovitou šelmu. Udivovala ho neobyčejná drzost sledovaného zvířete. Jistě je muselo slyšet, ale místo aby prchlo do houštin, zdržovalo se docela klidně v jejich blízkosti — viděl je jako beztvary stín snad na nějakých deset metrů. Ken rychle namířil a vystřelil. Stín sebou škubl, klesl k zemi a zůstal bez hnutí ležet. Hned nato se ozval mohutný praskot v křoví a dolů stezkou vyrazilo dalších několik šedavých stínů. Už to bylo jasné — byla jich tu celá skupina!

„Tamhle prchají," zvolal Ken. „Dáme jim řádnou dávku olova!"

George i Hal po nich začali divoce pálit, střely se s hvízdáním odrážely od suchých větví, jak si klestily cestu křovím. Ale šedé stíny zmizely jako pára v porostu džungle.

„Dostali jsme aspoň jednoho," konstatoval Ken.

Vykročil a brzy se skláněl nad úlovkem. Zvíře leželo bez hnutí. Bylo větší než všechny kočkovité šelmy, které Ken až dosud ve volné přírodě spatřil. Mělo šedavě nažloutlou, skoro bílou srst a na ní černé pruhy a skvrny. Ken šelmu nadzvedl a zjistil, že je hodně těžká. Určitě se při transportu pěkně pronese.

„Je to nádherný kus," řekl s obdivem Hal.

„Pepe tvrdí, že to je ocelot," poznamenal George. „Tady se vyskytují kromě tygra ještě dvě nebo tři odrůdy kočkovitých šelem. Určitě tu ještě na řadu exemplářů narazíme a mohli bychom si udělat pěknou sbírku kůží."

Když dorazili zpět do tábora, byla už téměř tma. Pepe a Hal začali z ocelota stahovat kůži. Potom ji napjali na rám, který vyrobili z dlouhých klacků. Ken a George se mezitím pustili do přípravy večeře. Všichni byli hladoví a unavení, ale průběh dne je do hloubi duše uspokojil. Jak tak posedávali kolem táborového ohně, neustále se jim nad hlavami ozývalo mávání křídel různých vodních ptáků a z džungle k nim doléhal nepřetržitý bzukot miliónové armády hmyzu.

„Zdá se ti to tady stejně divoké jako v Buckskinských horách?" otázal se Kena Hal.

„Ještě mnohem divočejší," odpověděl Ken. „A je to tu v určitém ohledu i jiné. Tam nahoře v Arizoně jsme žili v stálém nádherném napětí, jaká zábava či lov nás příští den očekává. Tady mám docela jiný pocit, nějakou neurčitou obavu ..."

Ale už to dál nerozváděl. Řekl si, že bude moudré, když si ty divné pocity hrůzy a děsu, které ho tu a tam z ničeho nic přepadaly, nechá jen pro sebe.

„Mně se to tu hrozně líbí," navázal Hal. „Chtěl bych pochytat co nejvíc živých zvířat. A potřebuju taky spoustu exponátů. A taky bych chtěl získat hodně krásných kožešin do svého pokojíku. Ale střílení zvěře mě ani moc neláká."

„Jen počkej!" odsekl mu George, který si uvědomil, že poslední Halová věta je zřejmou narážkou na jeho vlastní slabůstku. „Nebude dlouho trvat a budeš střílet, jen abys uhájil holý život!"

„Jak to myslíš?" útočil na něj znovu Hal. Chtěl ho donutit, aby nemluvil v náznacích, ale držel se fakt. „Vždyť jsi přece sám říkal, že o téhle džungli ve skutečnosti nic bližšího nevíš. Proč vždycky mluvíš tak, jako bys na nás chtěl přivolat nějakou pohromu?"

„Proč?" opáčil George. „Protože jsem o životě v džungli slyšel vyprávět už spoustu historek. A i Pepe říká, že to teprve opravdu začne, až se dostaneme z hor dolů do údolí. Ani on

přirozeně neví nic určitého. Má ale jakýsi šestý smysl — to víš, je napůl Indián. A proto i já pořád opakuju: Počkejte, až se dostaneme dolů do opravdové džungle!"

„Co to pořád meleš," rozzlobil se na něho Ken. „Kde jsme tedy teď?"

„Pravá džungle je až dole v údolí. Tam se teprve setkáme s tygry a aligátory, svolně pobíhajícím dobyt看em a s divočáky."

„Jsem hrozně zvědav na ta tvoje stará prasata a ostatní bestie," posmíval se mu Hal.

Ale Ken seděl mlčky a upřeně zíral do žhnoucích uhlíků táboráku. Měl starosti a dokonce strach. Ale to vše vypudil z mysli, jakmile vytáhl svůj poznámkový blok a začal zakreslovat tok řeky. Bral ten úkol velice vážně a sám se divil, jak si udržel v paměti každý sebemenší ohyb Santa Rosy, jak ho nikdy nezklamal jeho orientační smysl. Téměř dokonale dokázal určit vzdálenost, kterou ujeli, protože uměl přesně odhadnout, jakou rychlostí se asi může pohybovat jejich člun na rychlé i na pomalé vodě. Domníval se, že by rovněž dokázal na chlup přesně určit i spád řeky. Největší potěšení měl však z pozorování života v džungli na březích řeky. Potíže mu ovšem dělala jména zvířat a rostlin, která na něho Pepe bez přestání chrlil. Ně kterým nerozuměl a řadu z nich nedokázal ani pořádně vyslovit, natož si je všechna zapamatovat. Ken ho podezříval, že na něho mluví jakousi směsí řeči Toltéků, Aztéků a Indiánů a svérázně do toho míchá španělštinu a angličtinu.

Na bílé vodě

Když se druhý den ráno probudili, odhadl Ken, že slunce už je asi hodinu nad obzorem. Tělo měl ztuhlé a rozbolavělé a trýznila ho žízeň. Pepe a ostatní chlapci stále ještě zdravě pochrupevali a Ken cítil, že by bylo sobecké, kdyby je probudil.

Ze všech stran okolo tábora k němu doléhal melodický souzvuk ptačích hlasů. Jen papoušci se tentokrát neobjevili. Když se Ken začal umývat v řece, upozoroval na druhém břehu tlupu vysoké zvěře. Sbíhala z kopce dolů k písčíně před zálivem. Vrátil se proto rychle zpátky do tábora pro pušku. Omylem popadl Georgeovu dvaatřicítku. Naskytl se mu nádherný terč na vzdálenost necelých sto metrů, ale kulka udeřila do země asi tak pět metrů před velkým samcem, zřejmě vůdcem tlupy. Hned nato zvířata odběhla a zmizela ve vrbovém křoví.

„Ta puška zanáší," brumlal si pro sebe Ken. „Kulka nezasáhla místo, na které jsem mířil."

Pepe vyskočil ze stanu, George se vykulil z deky s jedním okem ještě zavřeným. A Hal se protahoval, zíval a ospale hekal.

„To už opravdu musím vstávat?" ptal se.

„Samo sebou, mladej," táhle pronesl Ken, napodobuje způsob řeči Jima Williamse. „Jinak bych byl nuceněj přezkoumat, jestli jsi pro mě správnej společník."

Tato poznámka, při níž si Hal nemohl nevzpomenout na jednoho ze svých přátel z řad příslušníků pohraniční jízdní hlídky, mu pomohla překonat lenost a vypadnout z postele s čílostí, která Kena vždycky těšila.

„Uklohněte teď něco k snídani, chlapci," přikázal Ken, sebral pušku a už se škrábal do vysoké stráně nad řekou.

Chtěl si pokud možno přesně vtisknout do paměti, kudy se táhnou okolní pohoří, a jejich polohu k toku řeky. Zakreslovat řeku zatím ještě nebylo tak těžké, hlavní potíže nastanou, až zmizí kopce jako spolehlivé orientační body, až sestoupí do

široké roviny. Výstup do pobřežní stráně by nebyl sám o sobě příliš nesnadný, ale Ken si ho ztížil tím, že se chtěl vyhnout jakémukoliv styku s vysokou trávou, keři, stromy a dokonce i se suchými větvemi. To všechno bylo doslova pokryto klišťaty. Horní část svahu, do kterého šplhal, byla zcela holá, a tak ji zdolal v daleko svižnějším tempu. Nahoře se nejprve dychtivě podíval k jihu. Mlha se už naštěstí pod paprsky horkého slunce beze zbytku rozplynula, a tak měl úplně volný výhled. Scenérie to byla divoká a téměř naháněla strach, ale přece jen se lišila od toho, co si v duchu představoval, když sem lezl. Džungle se rozprostírala do ohromné dálky a řeka se vinula jižním směrem, sledována po obou stranách řadami cypřišů, palem a bambusů. Také horský hřeben, vzdálený nějakých patnáct kilometrů, se lámal a ubíhal směrem k jihu, až se v dálce úplně ztratil v mlze. Řeka se utápěla v záplavě bohatého zeleného porostu. Táhla se donedohledna jako jediná cesta zpět do civilizace. Nebýt jí, byli by v husté šedozelené záplavě divoké tropické vegetace úplně ztraceni. Jednou nebo dvakrát se mu zdálo, že z dálky zaslechl řev vodopádů, který sem v slabé ozvěně zanášel ranní větřík, ale nebyl si tím docela jist. Do tábora se vrátil se střízlivým zhodnocením nesmírné obtížnosti celého podniku. Těšil se na kouzelné zážitky, které je čekají, a vyhlídka na nebezpečí ho jen ještě víc lákala. „Nezahlédl jsi nic, na co by se dalo vystřelit?“ přivítal ho Hal. Ken zavrtěl hlavou.

„Tak musíš vzít zavděk kouskem jelení pečeně. A pospěš si, nebo na tebe nic nezbyde!“

Zanedlouho se ocitli zase na vodě. U vesel seděl opět Pepe, silný a ochotný k práci. Ken si tentokrát položil obě své zbraně, kulovnici i brokovnici, těsně k sobě, aby je měl po ruce. Urazili sotva kilometr a řeka tekoucí teď klidně v hlubokém korytě se zúžila natolik, že se jim místy nad hlavou stýkaly rozpjaté větve mohutných cypřišů, jež se skláněly nad vodou. Jejich omšelé listy se tam proplétaly v téměř neprůhlednou tmavozelenou klenbu. Vznikla tak vodní cesta, která byla pravým rájem především pro ptactvo. Zahlédli tam

obrovské kropenaté jeřáby, dosahující skoro dvoumetrové výšky, i droboučké žluté ptáčky, které bylo sotva vidět.

Spatřili celá mračna černých veverek, velice krotkých. Ostatně všechna zvířata kolem toho stinného toku byla tak nebojácná, že bylo zřejmé, že ještě nikdy v životě neslyšela výstřel z pušky. Rybářským prutem probudil Ken několik ospalých jeřábů a jednou jím vyburcoval ze spánku i modrou volavku. Tu a tam zaslechl i dupot nějakých zvířat, jak se rychle vzdalovala od břehu řeky, ale nepodařilo se mu zahlédnout ani jediné.

Náhle zcela neočekávaně zadul proti proudu jemný vánek a přinesl s sebou hluboký řev vody hrnoucí se přes kameny. Tisnivý pocit hrůzy, který Kena tu a tam přepadal, se náhle vrátil a neodbytně se mu usídlil v mysli. Byl v mexické džungli a vůbec neměl představu, co ho očekává. Kdyby se ocitl v neprobádané divočině Brazílie a zaslechl tento řev, znělo by mu to nějak povědoměji, známěji. Když kdysi dávno sbíral v Pensylvánii své první zkušenosti z jízdy kánoí na rychlé vodě — bylo to daleko dříve, než se poprvé dostal na skutečné peřeje — naučil se podle zvuku rozeznávat, jaká voda ho čeká. Tenhle zvuk však zcela odvedl jeho pozornost od překrásných ptáků, od stinných míst, nad nimiž ze stromů visely chuchvalce mechů, a od všudypřítomné džungle. Všemi smysly vnímal neodbytný pochmurný řev blížících se vodopádů.

„Voda teď vydává trochu jiný zvuk," poznamenal George.

„Grande," řekl Pepe s úsměvem.

„Řve to pořádně, co?" otázal se Hal a vrhl rychlý pohled na Kena.

Ale Kenovi ztuhl obličej jako neproniknutelná maska, takže neprozradil ani v nejmenším, jak chmurné myšlenky mu táhnou hlavou. Pepe a ostatní dva chlapci neměli zřejmě nejmenší potuchy, jaké nebezpečí je čeká, a navíc Kenovi slepě důvěřovali.

„Myslím, že si na ten rachot brzy zvyknem," pronesl Ken ledabyle a začal ukládat své zbraně do pouzder.

Hal docela zapomněl na strach, který ho před chvílí přepadl, Pepe volně pracoval s vesly a George si pohodlně hověl na svém sedadle. To vytrvalé hromové dunění pro ně přestalo být hrozbou.

Ale Ken věděl, že se zanedlouho ocitnou na velmi rychlé vodě a brzy potom je čeká opravdové peklo. Teď ještě stále bylo možné vrátit se zpět proti proudu, ale zanedlouho už to bude zcela vyloučeno. Ken sledoval tok před sebou s největší pozorností a znovu a znovu si opakoval, že musí být nejen neobyčejně pozorný a opatrný, ale musí umět také využít veškeré obratnosti a dovednosti v řízení lodi. Současně si však uvědomoval, že přemíra snahy a obezřetlosti může být někdy při takovéto jízdě daleko škodlivější než naprostá bezstarostnost. Dobrý odhad při pohledu na divoké peřeje, bystré oko a rychlé rozhodování při volbě nejvhodnější cesty a především odvaha a chladnokrevnost - to byly ideální devízy, jimiž se musel vyzbrojit před sjížděním divokých vod.

Netrvalo dlouho a Ken upozoroval, že se dosud hladká a rovná hladina řeky náhle láme. Vyměnil si proto rychle místo s Pepem a jako obvykle obrátil člun tak, aby plul zádi napřed. Břehy byly nízké a vybíhaly do proudu řeky ostrými skalnatými výspami. Kenovi se ulevilo, protože takové břehy umožňovaly přistát v případě potřeby ještě nad nebezpečnými místy peřejí. Čeho se bál nejvíce, bylo úzké hrdlo, které by nebylo možné obejít nebo kterým by loď neprojela. Když se přiblížili těsně k prahu na řece, zdálo se jim, že se zvuková kulisa rozpoltila: zblízka se ozýval vyšší tón mělčí vody, z dálky mocnější řev prudkých přepadů.

Ken zamířil ke břehu a přistál na nejbližším vhodném skalnatém výběžku. Vystoupil z lodi a vydal se kousek po proudu. Brzy dorazil k vodopádu. Voda se tam řítíla přes práh kolmo dolů, do hloubky nějakých čtyř až pěti metrů. Nahoře po celé šířce prahu bylo docela mělko.

„Chlapci, tohle je snadné,“ řekl Ken, když se vrátil k lodi. „Zavazadla a zásoby vyložíme z lodi a přeneseme okolo vodopádu po břehu a prázdný člun pak spustíme dolů po vodě.“

Zamlčel jim, že dole pod vodopádem ubíhá bělavý proud střapaté vody, kam až oko dohlédne. A právě z těch míst zazníval onen pochmurný řev, který ho tak děsil.

Přenášení bagáže po břehu však nebylo zdaleka tak snadné, jak si představovali. Nemuseli ji sice vláčet příliš daleko a ani břeh nebyl nijak zvlášť nepřístupný. Skála, po staletí narušovaná vodou, byla však drsná a všelijak rozeklaná, a to ztěžovalo chůzi. Chlapci často klopýtali. Pepe upadl a upustil krabici, která se nárazem otevřela. Sám si přitom málem zlomil nohu. Také Ken se jednou pořádně uhodil. Když pak došlo na velký kufr, který museli nést všichni čtyři — každý za jeden roh —, mohli postupovat jen docela pomalu. Bylo to pracné a vyčerpávající. Přenášení zásob po břehu kolem vodopádu je stálo ztrátu plných dvou hodin.

Dole pod vodopádem se prostírala široká, mírně svažité plošina, kde nebylo ani půl metru hluboko. Tam zanechal Ken Pepeho a oba ostatní chlapce a sám se vrátil nahoru pro člun. Zdálo se mu, že jeho úkol nahoře nad vodopádem bude dost jednoduchý, měl jen obavy z toho, jak splní jeho příkazy hoši dole.

„Tak se připravte, chlapci!“ volal na ně. „Až ji pustím na přepadu, prudce se rozběhne rovnou na vás. Pevně ji chyťte a nepusťte, i kdyby vás měla vléct třeba kilometr.“

Potom vstoupil do vody a pomalu spouštěl loď po proudu, až se dostala tak daleko, že záď přechnívala přes okraj přepadu. Skalnaté dno bylo neobyčejně kluzké a Kenovi dalo spoustu práce, aby neztratil rovnováhu. S výkřikem postrčil záď daleko za hranu vodopádu, velikou silou vtlačil příď do vody a pak člun pustil.

Loď vystřelila nahoru a pak zase dolů a přistála pod přepadem na hladině s mohutným žuchnutím. Kolem vyrazila tříšť kapek. Hned nato byla loď vtažena do prudkého proudu. První se jí postavil do cesty George, ale šel dolů jako kuželka po přímém zásahu. Loď se přes něj přehnala a záď narazila na Hala, který stál jako druhý v řadě. Nebýt Pepeho silných paží, které sevřely příď lodi, smetla by ho z cesty jako George.

Pak se jí chopili všichni najednou a společně ji pomalu spouštěli k nejbližší skalnaté plošince.

„Nenabrala skoro žádnou vodu," konstatoval Hal. „Tomu říkám prima práce, Kene."

„Zato já jsem celý mokrý," stěžoval si George, z kterého frčela voda proudem.

„Vylejte loď a zase všechno naložte. Já se zatím podívám, jak to vypadá tady pod námi," přikázal Ken.

Sešel kousek níž podél vody, aby zjistil, co je čeká. Peřeje se nezdály příliš nebezpečné. Kdyby to bylo nahoře v Pensylvánii, jistě by se na ně pustil klidně a s radostí. A kdyby i u v džungli měl záruku, že se jim podaří opravit poškozenou loď nebo dokonale nahradit ztracené či znehodnocené zásoby, neměl by z peřejí nejmenší obavy. Ale teď chodil nahoru a dolů po břehu a pozoroval dlouhý bělavý pás střepaté vody déle, než bylo zdrávo. Stále si nemohl dodat odvahy k další plavbě. Ale jiná možnost už nebyla. A tak se konečně vrátil k chlapcům a nastoupil do lodi. Pevně sevřel vesla a otázal se George:

„Umíš ty vlastně pořádně plavat?"

„Jsem úzce příbuzný s rybou," prohlásil George s humorem.

„Dobře, tak tedy jdem na to. Kdybychom se převrhli, chytte se pevně člunu, jestli to půjde, a vzepřete se nohama. Vysvětli to, Georgi, Pepemu!"

Potom člun odrazil od břehu. Koryto řeky se zúžilo. Po pravé straně měl tok mnohem větší rychlost, a proto se Ken snažil držet vlevo na klidnější vodě, jak dlouho to jen bude možné. Ale prudký proud si loď velmi brzy přitáhl, takže vyrazila dopředu jako šipka. Zakrátko se dostala do prvního spádového úseku a obrovskou rychlostí se řtila zatím po hladké vodě k bělostným korunkám vln v peřejích.

Tady měl Ken ukázat, co opravdu dovede. Pevně svíral vesla, ale cítil, že mu trochu kloužou v potících se dlaních.

Chlapci ječeli jako rozumu zbavení, ale Ken nic neslyšel. Všechno přehlušil mohutný řev valicích se vod. Člun se řtil po vlnách jako divý, ale zatím ještě docela hladce klouzal. Když však narazil na první vysoké zvrtné vlny, voda

vystříkla, až se tříšť přenesla chlapcům přes hlavy. A pak se octli v samém středu burácejícího přívalu. Ken si byl vědom toho, že neřídí člun příliš dobře, že se dopouští chyb. Tu a tam zavadil o skalisko, jemuž se mohl docela snadno vyhnout, narážel na skryté balvany a v jednom okamžiku se dokonce ocitl napříč proudem. V těchto chvílích několikrát velice účinně a pohotově zasáhl Pepe. Pomocí náhradního vesla se mu podařilo nejednou odrazit před lodí zpět do proudu a zabránit nárazu, který mohl být osudný. Několikrát Ken doslova zaspal, když bylo potřeba mocným záběrem vesla uvést loď do správného směru. Dokonce vjel do tak úzké průrvy mezi obrovskými balvany, že musel zvednout vesla na palubu. Pás peřeje, s nímž právě zápasili, byl neobyčejně dlouhý, ale měl tu výhodu, že zlá a nebezpečná místa, skryté balvany, vysoké prahy a mohutně vzduté vlny byly od sebe tak vzdáleny, že měl Ken vždycky dost času vybrat nejvhodnější cestu a tomu nejhoršímu se vyhnout.

Skoro vůbec se však nedostal k tomu, aby se podíval, jak vypadá břeh a co se tam děje. Všechno mu splývalo v jedinou rozmazanou kulisu. Někdy cítil, že se břehy přiblížily, jindy, že se vzdálily. Člun projížděl zátočinami, kde do proudu vystřelovaly skalnaté výspy. Řečiště se tím silně zužovalo a vytvářel se esovitý kanál. Co se skrývalo za každým takovým ohbím, to se dalo těžko předpokládat, a proto museli být neustále ve střehu. Člun často prolétl některou z ostrých skluzavek a dole za zatáčkou se řtil přímo proti skalní stěně. Tam musel vždy Ken zabrat vesly proti vodě, co mu síly stačily, a Pepe mu obvykle pomohl zabránit nárazu tím, že proti skále napřáhl rezervní veslo a odrazil se od ní.

Při takovýchto zásazích Pepe vždy vstával, několikrát však jen taktak že nespádl do vody - tak byly nárazy prudké. George ho marně přemlouval, aby zůstal sedět na svém místě na zádi lodi. Když se dostali až téměř na samý konec tohoto peřejovitého úseku, vyskočil náhle Pepe ze svého sedadla a zaječel. Přímou v dráze člunu vyčuhoval z divoké vody obrovský balvan. Ken krátce, ale s ohromnou silou zabral zpětně oběma vesly. V tom okamžiku vyletěl Pepe z lodi, jako když ho

vystřelí katapultem. Plaval v proudu a za ním se hnala loď. Nakonec se dostal do klidnější vody a vylezl sám na břeh, dřív než k němu dorazil Ken s člunem, aby ho vylovil.

Všichni — s výjimkou Kena — měli z jízdy velkou švandu. V lodi už bylo na decimetr vody, pušky, příruční zavazadla a zásoby potravin byly však naštěstí tak dobře zabaleny do plachtoviny, že jim voda nemohla uškodit. George už byl promočen dřív, než vjeli do těchto peřejí, a tak mu trochu další vody ani nevadilo. A Hal byl téměř stejně mokrá jako Pepe po nedobrovolné koupeli.

„Jsem rád, že to je za námi," oddechl si Ken.

Z dlouhého nebezpečného přejevitého úseku, který právě zdolali, měl opravdový strach. Ale teď už se zase cítil výborně. Právě tohle potřeboval! Nervozita z něho spadla, jako když šlehne zázračným proutkem, a z dalších těžkých míst už neměl vůbec strach. Pohodlně se uložil a přemýšlel, ostatní zatím vylévali vodu z člunu. Uvědomoval si, že v úseku, který právě sjeli, se dopustil řady chyb. Ale štěstí ho neopustilo. Probíral v duchu jednu chybu za druhou, zvažoval, proč k nim došlo, a snažil se dopátrat, jak se jim správným postupem dalo zabránit. Teprve teď si začal plně uvědomovat, do jak nebezpečného a riskantního podniku se pustili. Bylo nutné, aby prošel stavem nervozity a úzkosti, aby musel tvrdě pracovat, aby se dopustil chyb a omylů, aby zažil pár nepříjemných nehod, aby překonal nebezpečí a pocítil, co to je mít štěstí. Jen tak mohl získat klid a jistotu, jen tak mohla cesta skončit úspěšně. Pepe a George ho hlasitě chválili, jak si obratně počínal, ale ti nebyli schopni odhadnout a docenit, do jak hazardního podniku se vlastně pustili. Ani Hal to nedokázal, a i kdyby si to byl přece jen uvědomil, byl příliš nezkratný a lehkomyšlný, než aby si z toho dělal těžkou hlavu.

„Všechno na palubu!" zahalekal George.

Netrvalo dlouho a už je zase unášel proud. Ken pozorně naslouchal a ani ho moc nepřekvapilo, když se za nejbližším ohbím znovu ozval dutý řev vody. Vlasy mu vstávaly, div že mu nespádl klobouk, ale tentokrát už se nedostavil onen

mrazivý pocit nejistoty, netrápila ho nedůvěra ve vlastní síly a schopnosti, která ho předtím tak oslabovala.

Když dorazili k prahu, zahajujícímu dlouhý mělký klesající úsek, vyskočili z lodi. Ken a Hal ji uchopili za příď a Pepe s Georgem za zád' a brodili se s ní dolů proudem zádi napřed. Proud sílil, podrážel jim nohy a hladina neustále stoupala, takže Pepe a George museli brzy vylézt do lodi. Dál to prostě nešlo.

„Nastup taky do lodi," přikázal Halovi Ken.

Sám však zůstal ve vodě. Držel loď za špičku a pokoušel se ještě chvíli brodit. Čekal ho velmi choulostivý úkol a vše záleželo na jeho šikovnosti. Udržoval příď v takové poloze, aby zád' člunu směřovala přímo proti úzké průrvě, do níž chtěli najet. V posledním okamžiku se odrazil, převalil se do lodi a hned se chopil vesel. Loď pádila průrvou. V zátočině na jejím konci se voda divoce vařila ve změti bílých a zelených vln. Tupá zád' lodi vyhodila při dopadu na vlny vodní clonu, která chlapcům přeletěla přes hlavu. Ocitli se přímo uprostřed rachotu a syčení tříštící se masy vod, z níž nakonec vyjeli korytem podobným mlýnskému náhonu.

„Takhle divokou vodu jsem ještě neviděl," volal nadšeně Ken.

Průrva, kterou právě zdolali, končila temným spádem mezi dvě obrovské skály. Ken pozoroval nebezpečí daleko dřív, než si je ostatní stačili uvědomit. Jiné cesty v nepřehledně rozeklaném korytě nebylo a rychlý proud také nedovolil, aby včas přistáli někde u bezpečného břehu. Museli prostě stále vpřed do hrdla mezi dvěma hrozivými skalisky. Ken nejprve mírně zabral jedním veslem a pak zatáhl za druhé, aby srovnal loď, jak to vyžadovala situace, a pak se opřel do obou vesel současně. Loď najela přesně do úzké průrvy a proletěla ji jako šipka. Měla tak velkou rychlost, že by z ní zbylo sotva pár třisek na podpal, kdyby na některý ze skalních útesů narazila. Hal se skrčil u dna člunu, George byl ve tváři bledý jako stěna. Pepe stál předkloněn a mohutné ruce měl natažené co nejdál dopředu, připraven zabránit případné srážce.

Vpřed! Vpřed rychlostí větru! Člun se jen míhal mezi černými balvany, pak se náhle vzepjal jako divoký kuň, lehký jako pírkó, a narazil do hradby zvratných vln. Řev proudu Kena úplně ohlušil, závoj vodní tříště ho oslepil. Vypadalo to, jako by krájeli jakýsi bělostný vodní koberec. Potom člun ještě chvíli balancoval a poskakoval, nakonec vyběhl z peřejí na sérii menších vlnek a po nich doplul na protáhlý úsek klidnější hladiny.

Ken odpočíval beze slova, jako by ztratil řeč. Pepe potřásl černou hlavou a Hal strnule zíral na svého bratra. George si v té chvíli na pušku jistě ani nevzpomněl. A všichni společně mlčeli.

Ale už za chvíli čekala na Kena další těžká zkouška. Za nejbližší zatáčkou je s hukotem přivítal nový úsek divoké vody. Člun najel na jakýsi nízký splav a vzápětí se ocitl uprostřed vysokých zelenavých vln, z nichž tu a tam hroživě vyčnívala ošklivě vyhlížející skaliska. Ani píď řečiště nebyla stejná. Neustále se měnilo a Ken si musel v duchu přiznat, že nikdy v životě neviděl tak podivuhodné uspořádání balvanů a skal. Tento úsek prudké vody se však dal sjet poměrně snadno. Dole končil korytem s hladkou, i když stále ještě dost rychlou vodou, a to jej spojovalo s dalšími peřejemi. Ken do nich vjel s odvahou a samozřejmostí a hladce jimi proklouzl, ale vzápětí na něho čekaly další. Peřej za peřejí mizela za nimi v dáli a zdálo se, že pás nízké rychlé vody nemá konce.

Za jedním ze zákrutů klikatého toku se za korunami cypřišů objevily po obou stranách toku kolmé šedé skály, v nichž se řeka náhle ztrácela jako v dračí tlamě.

„Aha!“ utrousil pro sebe Ken.

„Vsadím se, Kene, že tohle je místo, na které už se hezkou chvíli těšíš,“ podotkl Hal.

Rachot a hukot vody ustal, a to Kenovi dodalo novou odvalu. Jak se přiblížili k ústí soutěsky, postavil se na sedadlo, aby viděl co nejdále dopředu. Ale příliš daleko nedohlédl, protože úzké koryto se neustále klikatilo. A právě těchhle ošidných zátočin řeky se Ken nejvíce obával. Jak podivný pocit zažil tehdy, když řídil člun zády napřed do hrdla oné hroživé strže!

Loď tam byla vlastně vtažena proti jeho vůli! Ale všechny ty zatačky a zvědavost, co se za nimi skrývá, v něm vyvolávaly příjemné vzrušení, zrychlovaly tep.

Pak se náhle proud zmocnil lodi a táhl ji nezadržitelně mezi dvě šedozelené skalní stěny.

„Už je to tady.“ pronesl George s obavou v hlase. Proud se hnal dopředu rychlostí desíti kilometrů za hodinu. Nebylo to ani z poloviny tak rychlé, jako když se předtím řítily peřejovitými úseky, ale blízkost skal, které po obou stranách vytvářely téměř svistou stěnu, jim připadala hrozivá. V jejich stínu dostávala také voda jiné zabarvení. Zdála se hnědá, jakoby olejnatá. Proud se pohyboval vpřed naprosto nehlučně. Byl hluboký a víření a převalování pod hladinou napovídalo, jak je silný. Příkré skalnaté břehy pokrývalo tu a tam dlouhé plazivé kapradí a nad hlavou jim uháněl dozadu jasný pruh modrého nebe lemovaný listím palem naklánějících se nad vodu. Hal si náhle přiložil obě dlaně k ústům a hlasitě zahalekal: „Haló!“ Výkřik doslova potrhál clonu ticha. Jak se odrážel od stěny ke stěně, postupoval dopředu stále rychleji, až po chvíli splynul v jediný ďábelský řev. Potom se pomalu z prostoru vodní cesty vzdaloval, slábl a pozvolna mizel, až nakonec zanikl v duté ozvěně.

„Tohle už víckrát nedělej,“ rozzlobil se Ken.

Začal si v skrytu duše přát, aby mohl nějak dohlédnout konce té průrvy. Stále se totiž ůžila, stín se měnil v nevlídné přítmí a nebyly na ní téměř žádné rovné úseky. Zatačka za zatačkou! Jak ubíhali vpřed, cítil Ken, že mu rozpálené tváře příjemně ochlazuje jemný vánek, skoro se dalo říci větřík. Nervy měl napjatý k prasknutí, jak se snažil, aby včas a rychle reagoval na každou změnu situace. Proud se pozvolna zrychloval, ale stále ještě bylo ticho. Náhle zadul proti vodě trochu silnější vítr a přinesl s sebou hluboký hukot. Ken cítil, jak mu prudce bije srdce. Natočil hlavu a snažil se lépe zachytit a identifikovat zvuk, který k nim zanesl vítr. Hluboké dunění však přestalo. Snad to byl jen výplod jeho fantasmie! Stále s napětím naslouchal. Teď! Znovu zazněl z velké dálky prazvláštní hukot. Snad to byl jen zvuk silného větru v

korunách palem, namlouval si Ken. Ale nějak se mu nedařilo přesvědčit sebe sama, že to dělá vítr. Když zase na chvíli přestal dout, zvuk se ztratil. Řeka plynula vpřed bezhlučně, hoši v člunu mlčeli — byla to tichá jízda. Ken si dovedl docela dobře představit, jak musí být jeho společníci tímto úsekem okouzleni, ale pro něho teď cesta neměla vůbec žádnou přitažlivost, docela ztratila svou krásu a kouzlo.

Teď! Další lehký závan větru a s ním znovu to temné dunění! Zdálo se dokonce, že zní o něco silněji. Kena se začal zmocňovat mrazivý pocit hrůzy, ale pak zase všechno utichlo. Člun stále rychle ubíhal vpřed. Tok byl dosud klidný, na boky ani na záď nenarazila jediná větší vlna. V řece se míhaly hnědé stíny, tu a tam vyběhlo zdola pár bublin, které na hladině praskaly. Kenovi se zdálo, jako by se povrch toku uprostřed poněkud zvedal, vydouval, a dost ho to znepokojovalo, protože si nedovedl vysvětlit, čím to je. Ale pak si řekl, že už v tomhle řečišti viděl tolik zvláštních skalních útvarů a podivuhodných rozmarů přírody, že tohle nestojí za přemýšlení.

Člun hladce klouzal po hladině, až se dostal k dalšímu ohybu. Byl ze všech, které dosud minuli, nejostřejší. Za ním se jim otevřel dlouhý, stinný úsek vodní cesty, ohraničený po obou stranách vysokými zelenavými stěnami sahajícími téměř do oblak. Ken ho přehlédl nedočkavě a s velkou pozorností. Vodní hladina se v těch místech začala pomalu vzdouvat, ale byla zatím stále ještě úplně tichá. Až náhle další poryv větru k nim znova zanesl onen hluboký hukot. Měnil intenzitu, sílil a slábl, ale už se neztratil. Naopak, stále se prohluboval. Ken si opět uvědomil, že mu hrůzou vstávají vlasy na hlavě a že mu po zádech stéká pramínek studeného potu. Srdce mu hrozivě tlouklo, tep se nesmyslně zrychloval. Přesto měl pocit, že se mu všechna krev srazila, že mu zamrzla v žilách, že přestala proudit.

Rachot, který se tak nezadržitelně blížil, ohlašoval další peřeje a vodopády. Ale teď už nebylo možné se vrátit! I kdyby mohli použít současně čtyř párů vesel, nedokázali by se

probojovat s tak velkým člunem ani o píď zpět proti rychlému
a mocnému proudu.

Musí dál, stále kupředu!

Ztraceni

„Kene, kamaráde, slyšíš ten kravál?“ vytrhl se náhle Hal ze své letargie.

Také George blížící se zvuk vyrušil z ospalého klidu.

„To musí být nějaké pořádné peřeje!“ bručel si spíš pro sebe.

„Narazíme-li teď, v téhle strašné úzké strži, na peřejovité koryto, je s námi konec. Co jsem vám říkal!“

Pepeho tmavé oči pátravě spočinuly na Kenově tváři.

Ken však pro nikoho z nich nenašel jediné slovo, protože musel sám bojovat proti vnitřnímu mrazení, proti slabosti ve svalech a proti zmatku v mysli. Jedině pocit zodpovědnosti za celou výpravu ho chránil před okamžitým zhroucením.

„Teď je to všechno na tobě, staroušku,“ řekl mu Hal pokojně.

Ken cítil, že právě v okamžiku, jako je tento, ho nesmí zklamat, a mocí se ovládl.

Pohlédl kupředu na dlouhý úzký pás blyštivé vody, který se po nějakých sto metrech znovu prudce stácel kolem skalnaté výspy. A právě odtamtud se nesl onen hromový rachot. Dravý proud hnál člun do těch míst bezohledně a nezadržitelně, přesto však se to zdálo Kenovi ještě příliš pomalé. Byl by už nejraději uprostřed nejhoršího nebezpečí, aby je mohl zdolat a mít je za sebou. A tak ještě pomáhal záběry vesel zvyšovat rychlost. Dostali se k onomu osudnému místu v několika málo vteřinách, Kenovi to však připadalo jako celá věčnost, zdálo se mu, že ten poslední úsek nikdy neskončí. Řev a rachot zněl stále silněji, také rychlost proudu stoupala. A už Ken zahlédl, jak z vody vyrazejí vzhůru zpěněné sloupy, vyvolávané explozemi kdesi pod hladinou. Mohutné víry se pohybovaly vpřed souběžně s lodí. A strašlivý hukot tříštící se masy vracela mnohonásobná ozvěna odrazem od příkrých skalních stěn.

První věc, které si Ken všiml, když se dostali až do ohbí řeky, byl rozšiřující se profil rokle, kterou se řítili, a jasný svět slunce daleko vpředu. Nějakých dvě stě metrů pod nimi stěny skalní rokle náhle končily. Kenův zrak rychle sjel na úzkou

průrvu, kterou se valily prskající, bublající vlny s bělavými hřebínky, a na jemnou tříšť a spršky kapek jiskřících v slunečním světle nad nimi. Ken ostře zatahl za obě vesla a pak zabral jen jedním, aby dostal loď doleva, těsně ke skalní stěně. Potom obě vesla vtáhl do člunu.

„Pevně se chyťte!“ vykřikl a sám se snažil přidržet skalního výstupku. Hoši pohotově zareagovali a vzápětí se člun zastavil. Ken si stoupl na sedadlo. Napohled to místo bylo opravdu velmi zlé, ale k svému překvapení neviděl v řečišti žádné balvany ani skaliska. A těch se obával ze všeho nejvíc.

„Držte se dobře!“ pokynul znovu chlapcům a pozval si pak Pepeho k sobě na sedadlo. Když se mozo posadil, vystoupil mu na ramena. Musel se přitom přirozeně přidržovat kolmé skály. Z této pozice se mu naskytl daleko lepší výhled dolů na peřejovitý tok. Nebyla to vlastně peřej v pravém slova smyslu, nýbrž silně zúžené koryto klesající v prudkém sklonu. Voda v něm letěla vpřed takovou rychlostí, že se kdesi uprostřed zahltilo. V těch místech pak vystřelovaly do výše mohutné vlny s bělavým krajkovím na hřebenech. A přitom tam musela být značná hloubka, protože Ken nezahlédl jediný balvan, skalnatý hřeben nebo bělostný skalní útes, které se v podobných úsecích vyskytovaly a na něž si museli dávat největší pozor. Tady hrozilo jiné nebezpečí. Ken si uvědomoval, že nesmí dopustit, aby člun narazil na skalní stěnu po stranách, aby se vzpříčil v toku nebo aby vyběhl z onoho dlouhého vířícího pásu vody.

Ken opět sestoupil do lodi a obrátil se k chlapcům. Měli zsinalé tváře. Aby ho slyšeli, musel jim vyrážet jednotlivá slova hlasitě rovnou do uší.

„Myslím že - tímhle — místem projedu. Ale — musíte mi - přitom - pomoci. Zvedněte — plachtovinu — na zádi — trochu — výš — a — pevně — ji — držte!“

Potom poručil Pepemu, aby si klekl na přidi na dno a snažil se pomocí rezervního vesla zabránit dotyku lodi se skalní stěnou.

Kdyby se byl Ken znovu podíval na úsek, který měli před sebou, nebo kdyby byl ještě chvíli váhal, byl by nepochybně

ztratil nervy. Toho si byl vědom. A proto okamžitě odstartoval. Člun začal klouzat po hladině, a jak nabírali rychlost, Ken si uvědomil, že skřípe zuby a že má svaly napjaté k prasknutí. Musel se stále vyklánět z jedné strany na druhou, protože mu ve volném výhledu překáželi Hal s Georgem, kteří vpředu drželi napjatou plachtovinu. Každý z nich svíral jeden její konec pod paží, Ken doufal, že se z ní stane ve vysokých vlnách jakýsi nárazník na zádi lodi a že se jimi bezpečněji protáhnou. A pak se náhle ocitli v samém středu té ohromné vřavy. Člun zatím ještě letěl bezpečně a klidně vpřed. Ken držel vesla stále pohotově, připraven ponořit v případě nutnosti jedno nebo druhé do vln a účinně zasáhnout. Nejvíc mu záleželo na tom, aby člun do té divoké pádicí změti vodní masy najel rovně. Bylo mu jasné, že už si nebude moci vybrat žádný pevný záchytný bod dole pod nebezpečným místem, jakmile do něho vjedou, a že se tedy bude muset nějak orientovat okamžitě, ještě nad ním.

Právě když si tohle uvědomoval, dostal se člun na nádherně hladký zrcadlovitý úsek, po němž pak svižně klouzal vstříc hrozivě tlamě řvoucích vln. A nad nimi, právě uprostřed, zahlédl Ken koutkem oka rozsochatou korunu osamělé palmy. To byl jeho opěrný bod!

Člun vrazil do velké zpětné vlny s bělostným hřebenem. Byla to prudká srážka. Chvíli to vypadalo, jako by se loď zastavila, potom všichni ucítili, jak jsou taženi prudce do vzduchu, přičemž před krytem na zádi lodi vyrostla obrovská vodní stěna ve tvaru vějíře. Skalní stěny, obloha i osamělý strom za tím vodním závojem doslova zmizely. Hned potom člun narazil ještě jednou. Opět se mohli rozhlédnout; nad nimi zazářila obloha a Ken zahlédl palmu — svůj záchytný bod.

Prudce zabral pravým veslem, aby dostal záď znovu do správné polohy. Další tvrdý úder, zastavení, nová oslepující sprcha vody a opět prudký let dolů! Ken stačil vrhnout krátký pohled na svůj opěrný bod, ponořil hluboko do vody levé veslo a mocně jím zabral. Vlny tloukly do zdvižených vesel takovou silou, že ho to téměř vyhazovalo z lodi. Zpěněné vodní spousty syčely a řvaly. Člun se hnal dále proudem, byl vymršťován

nahoru a zase klesal dolů, znovu a znovu narážel na hradbu vln, ale stále hladce a bezpečně pokračoval v jízdě. Sprškou kapek a vodní clonou zahlédl Ken vždy jen na zlomek vteřiny svůj zachytý bod a činil se jako ďábel u vesel, aby udržel člun ve správném směru. Jen nepatrně, spíš v podvědomí cítil, jakým hrozným úsekem projíždějí, ale teď už neměl vůbec strach. Hnal ho vztek a neústupnost. Bojoval s řekou, aby ji pokořil.

Náhle za sebou zaslechl nepříjemný skřípavý zvuk, který mu signalizoval, že příď narazila na kámen nebo na skalní stěnu. Neodvážil se však ohlédnout. Věděl, že sebekratší prchavý okamžik, kdy by ztratil z očí svůj orientační bod, by mohl být osudný. Potom se loď náhle nahnula na bok, příď vystřelila vysoko do vzduchu a prudce se odlehčila. Ken ihned pochopil, co to znamená: Pepe byl nárazem vyhozen přes palubu.

Přestože si uvědomoval nekonečnou hrůzu toho okamžiku, pocítil současně, že po odlehčení špičky se člun lépe drží ve směru, že je snadněji ovladatelný. Se zatížením na přídi se totiž zbavil i těžkopádnosti při řízení člunu. Teď stačil slabý zásah veslem z té či oné strany a příď se snadno udržovala v potřebné poloze. Palma se přiblížila a rýsovala se teď ve větší výšce. Vodní sprška se stále více prosvětlovala a po chvíli dokonce přestal Ken vnímat postranní kolmé skalní stěny. Hromový řev pomalu ztrácel na intenzitě. Potom ještě loď naposledy prudce práskla do mohutné vlny a vjela na volnější vodu uprostřed otevřené krajiny. Ocitli se na nádherné tůni pokryté nadýchanou pěnou, jež se pohupovala na stále menších a menších vlnkách. A teprve tam zahlédl Ken Pepeho černou hlavu, jak se trhavě pohybuje nad vodní hladinou. Vyrazil radostný výkřik. Pepeho pád do vody jim vlastně umožnil bez nehody projet až k ústí nebezpečného úseku. Jejich domorodý pomocník plaval s neobyčejnou lehkostí a bylo zřejmé, že neutrpěl žádné zranění. Ken k němu zamířil přídi, aby mu pomohl, ale nebylo to vůbec potřeba. Několik kraulových pohybů a ocitl se bezpečně v mělké vodě.

Po těch několika záběrech na klidnější hladině si Ken uvědomil, že člun je nějak neohrabaný, že se těžko ovládá.

Byl do poloviny naplněn vodou. Z posledních sil se pokusil dopravit ho ke břehu a vytáhnout příd' z vody. Potom vyklopýtal z lodi a klesl vyčerpán na skalnatou plošinu. Nad ním zářilo nádherné modré nebe, radost pohledět, ale Ken je nevnímal. Oči se mu samy zavřely, neměl sílu udržet víčka. Po nějakou chvíli se mu dělaly mžitky před očima a měl podivné vidiny. Pak se mu udělalo špatně od žaludku a vzápětí byl ten pocit vystřídán bláznivým tlučením srdce a vnitřním neklidem. Zanedlouho se mu však tep začal uklidňovat a dosud bouřlivě pracující plíce přestaly pálit. Přepadla ho naopak ochablost. Nedokázal udržet v prstech ani malé kamínky, které cítil pod svými dlaněmi, nemohl zvednout ruce a zdálo se mu, že z něho pomalu vyprchává život.

Ale i tento stav nakonec pominul, a když Ken jakoby z dálky zaslechl Halův hlas, posadil se a rozhlédl. Zásoby a ostatní vybavení už se sušilo na slunci, Pepe vyléval z člunu vodu, George utíral dosucha své zbraně a Hal se snažil nakrmit svého malého chlupatého mývala.

„Teď si pro mě za mě můžete vymyslet co chcete, je mi to úplně jedno,“ řekl Hal. „S Kenem u vesel bych klidně sjel i Lachinské vodopády.“

„Ken je vynikající lodivod,“ připojil se George. „Neměl jsi, Hale, trochu strach, když jsme se dostali doprostřed toho zatraceného úseku?“

„Já? Blázníš?“

„Pokud jde o mě, měl jsem pořádný strach,“ řekl jim oběma klidně Ken. „A to si dobře запиšte za uši!“

„Ale byl jsi úplně suverénní, Kene,“ odpověděl Hal. „Ještě nikdy jsem tě neviděl tak báječně soustředěného. Po celou tu dobu jsi vypadal jako tenkrát, když jste s Princem pronásledovali v kaňonu tu pumu. Tenkrát to, Georgi, Kenovi trvalo šest hodin, než se vyšplhal z té strašlivé jámy.“

„Vyprávěj,“ žadonil George a měl oči navrch hlavy.

„Teď není čas na povídání,“ zasáhl Ken, „slunce je zatím dost vysoko a my dneska musíme ujet ještě pár kilometrů. Radši se trochu podíváme, jak to tam dál vypadá.“

Na dolním konci tůně, kde přistáli, se uprostřed rýsoval ostrý kamenitý útes. Rozděloval řeku do dvou ramen. Kterou z větví si vybrat, ptal se Ken sám sebe s nejistotou a úzkostí. Bylo mu jasné, že útes je vlastně začátkem, špicí ostrova. Ostrá žlutá hrana se pozvolna rozšiřovala a dál po vodě z ní do řečiště vyrážely dlouhé holé skalnaté jazyky.

Ken vyšplhal s chlapci na skalnatou výspu. Shledal, že nahore živoří několik palem. Všechno tam bylo tak suché a vyprahlé, že by se tam porost džungle zřejmě vůbec neudržel. I palmy měly nažloutlé listy a vypadaly jako vysušené. Pepemu obrovské horko nevadilo, ale ostatní chlapci byli docela zničení. Ken se proto jenom letmo rozhlédl po krajině, divoké, vyschlé a dokonale tiché, a hned zase co nejrychleji sestoupili po prašném kamenitém svahu k vodě. Pak se vydali podle pravé větve řeky dolů po proudu. Prohlédli si jen malý úsek. Byl úzký a rychlý, vřel a bublal a všelijak se klikatil mezi balvany. Na konci této peřeje zahlédli další pás mrtvé vody. Byl první po mnoha a mnoha kilometrech divokých peřejí. Těsně před nimi se náhle zvedlo hejno divokých hus a vzdalovalo se směrem po proudu.

„Husy!“ zvolal Ken. „Rád bych věděl, jestli to znamená, že už se dostáváme do nížiny, do blízkosti lagun nebo širokých vodních toků. Co myslíš, Georgi, vyskytují se tu divoké husy často v povodí malých říček?“

„V téhle zemi se dá těžko přesně říct, kde se s nimi nejspíš setkáš,“ odpověděl George. „Já jsem je někdy lovil přímo za i lomem na našich pomerančových plantážích.“

Vrátili se zpět k lodi, aby si prohlédli ještě povodí levé větve řeky. Ta se zdála mnohem otevřenější a byla poseta drobnými splavy s mělkou vodou. A to prakticky nejvíc ovlivnilo Kenovo rozhodnutí. Líbilo se mu i to, že levým pramenem proudila větší část vody v řece. Kam až dohlédli, bylo řečiště široké a otevřené. Voda ubíhala přes sérii malých splavů a přepadů. Zdálo se, že to je jeden z nejméně obtížných úseků, na který na této řece narazili, a že plavba na něm bude docela hladká. Tato úvaha byla správná. Proud byl dost rychlý — tu a tam se v oblé křivce přehnal přes mírný splav. Jízda přes ně byla

naprosto bezpečná a měli z ní opravdový požitek. Celá osádka měla po většinu cesty nohy volně spuštěné přes palubu. Tu a tam se jimi dotkli kluzkého povrchu skalnatého, prahu, nebo se snažili kraulovými pohyby zvýšit rychlost lodi. Vždycky když přijeli k nějakému menšímu vodopádu, vyskočil Ken z lodi, přidržel ji, rozhoupal a pak znovu naskočil. Když potom dopadla dolů na hladinu, to byla sprcha!

Podobných prahů překonali cestou několik desítek. Ležely tak blízko u sebe, že je pak zdolávali téměř automaticky. Ukolébalo je to k naprosté bezstarostnosti. Když se pak člun přiblížil k prahu jednoho většího vodopádu — spadl do hloubky víc než jednoho metru — ani to nepostřehli. První zpozoroval nebezpečí Ken, který seděl právě na přídi. Vyskočil z lodi a v posledním okamžiku ji zadržel. Stál po kolena ve vodě a proud mu narážel na nohy tak prudce, div ho neporazil. Zavolal proto na ostatní, aby také vyskočili z lodi. Ale záď, kde seděli Hal a George, trčela už do vzduchu za ohbím vodopádu, a tak jim to nešlo dost rychle.

„Hodte sebou! Rychle!“ řval Ken. „Myslíte si, že jsem Samson?“

A tak nakonec prostě vyskočili přímo dolů, do kypící a pěnicí se vody. Však už také byl nejvyšší čas, protože Kenovi nestačily síly a musel člun pustit. Šel přes práh celkem hladce a po dopadu na hladinu nabral záď trochu vody. Kdyby byli chlapci zůstali na palubě, určitě by se byl naplnil až po okraj. Než člun spustil, stačil Ken ještě v poslední chvíli prozíravě vyhodit do vody lano. Pepemu se podařilo zachytit volný konec, takže mohl loď pomalu spustit až téměř k dalšímu podobnému vodopádu. Byl skoro stejně vysoký jako ten, který právě šťastně zdolali. Ken proto poslal chlapce dolů, aby tam člun zachytili. Tato praxe se jim osvědčila. Úseky pod vysokými prahy měly jen mírný sklon. Voda v nich byla postupně mělčí a mělčí, až dosáhla minima právě na hraně dalšího vodopádu. Zdolali jich dobrý půltucet a pěkně se přitom vyřádili. A tak ani nepostřehli, že se opět přiblížili k hluboké, klidné vodě, táhnoucí se středem džungle, s

bambusy na březích a s cáry mechových vousů, splývající k hladině z převislých větví.

Projížděli teď stinným., chladným úsekem. Toho využil Ken a pohodlně se usadil na zadním sedadle, aby si trochu odpočinul. Velice ho překvapilo, že nikde nezahlédl ani nezaslechl jediného ptáka. Džungle spala. Jednou či dvakrát se mu zdálo, že slyší z dálky zurčení a bublání vody přes kameny, Člun však stále ještě uháněl docela potichu. Pepe se lenivě mazlil s vesly. George podřimoval a Hal snil s otevřenýma očima.

Kolem toku se táhly nádherně zelené, dosti vysoké břehy. Na krajích byly hustě obrostlé plazivými rostlinami s obrovskými listy a s omamně vonícími květy, nad nimi se pak tyčili obří džungle. Kena to svádělo, aby vystoupil a aby si trochu lépe a zblízka prohlédl prales a ostatní bujnou vegetaci. Ale nakonec toto své dobré předsevzetí neuskutečnil. Uvědomoval si, že na dlouhé cestě, která je ještě čeká, bude mít dost času a příležitosti, aby se věnoval studiu lesních porostů. Zůstal tedy v lodi a plně vychutnával jízdu chladnými zátočinami pod převislými větvemi cypřišů, z nichž splývaly a jemně je švihaly dlouhé závoje mechů, kolem podivně šumících palem, v snivém bzukotu odpočívající džungle. Z té pohody byl však náhle vyrušen.

„Santa Maria!“ vykřikl Pepe.

Výkřik probudil George ze spánku, také Hal byl vytržen ze snění a zatvářil se otráveně. A Ken kolem sebe hleděl jako člověk, který právě upadá do transu, místo aby se z něho dostával.

Člun uvízl a pevně seděl na bahnitěm prahu. Dál to nešlo. Rameno řeky, po němž se pustili, tu prostě zčistajasna končilo. Ujeli dlouhý kus cesty a teď tu uvázli ve slepé uličce, v jakési kapse, jež nemá východ.

Kenovi stačil jediný pohled na vysoký žlutavý břeh, holý, popraskaný a drolivý, a okamžitě mu bylo jasné, že odtud není cesta ven. Propadl zklamání a strachu.

„No nazdar!“ ulevil si od plic Hal.

George si rozpačitě mnul ospalé oči. Pak sáhl do pouzdra po cigaretě a zavrčel: „Jsme ztraceni! Já jsem předpovídal, že na nás dojde, že nás něco takového potrefí. Teď se musíme vrátit!"

Záplava hadů

Přišlo to jako blesk z čistého nebe a Kenovi se zdálo, že tu neočekávanou ránu ani neunesl. Chvilí zničeně seděl a nebyl schopen soustředit se na jedinou kloudnou myšlenku. Pak dostal bláznivý nápad, že by mohli vytáhnout člun zpět, proti nekonečné sérii nezdolatelných přepadů a peřejí.

„To tedy bude hrozná robota," vybuchl Hal.

Ken z toho usoudil, že i ostatní chlapce napadla stejná myšlenka: dlouhá cesta proti vodě, namáhavé vlečení člunu, brodění a postup po kluzkých balvanech a únavné překonávání prudkého vodního proudu, proti němuž se nohy sunou jen s největšími obtížemi, přenášení zásob a bagáže po břehu do kopce a rasovina s přetahováním těžkého člunu přes vyšší prahy.

„Mučo malo," utrousil Pepe a mrzutě vrčel. Tento projev bylo třeba vzít vážně, protože přicházel od moza, jemuž nebylo zatěžko překonat u vesel třeba i šedesát kilometrů za den.

„Tak tohle nám tedy nevyšlo," naříkal Ken. „Že já jsem se jen nerozhodl pro pravou větev téhle ohavné řeky!"

„Já bych řekl, že ses nerozhodoval lehkově, že jsi opravdu hodnotil všechny okolnosti," utěšoval ho Hal. „Vždyť například většina vody v řece vtékala do tohoto ramene. A kam se teď poděla?"

Zřejmě tím ťukl na klíčovou otázku — a to ťuknutí Kenovi rozsvítilo v hlavě.

„Ptáš se docela rozumně, Hale. Ano, kam se ta voda poděla? Přece se všechna nemohla vsáknout do země! To musíme odhalit! Nepokusíme se o návrat. Nemůžeme prostě zpátky!"

Pepe stáhl loď z výspy slizkého bláta a váhavě, jako by si uvědomoval rozporuplnou situaci, ho obrátil a pomalu vesloval kousek zpátky proti proudu. Ken už se z nepříjemného překvapení poněkud vzpamatoval. Usilovně přemýšlel a došel k závěru, že tu někde musí být skryta odbočka vodní cesty, kterou snad přehlédli. A to mu připomnělo, že kousek výš proti vodě měli bod, kde se mu

zdálo, že slyší slabé bubláni a kololání vody běžící přes kameny.

Přikázal Pepemu, aby pomalu vesloval podle břehu, který považoval za břeh ostrova. Když klouzali pod korunami nakloněných bambusových stromů a jemnými záclonami mechů, začal George vykřikovat: „Pozor, nízký most! Nízký most!“ Na chlapce, který jim po celou cestu většinou předpovídal nepříznivé osudy a pronášel zlověstné věštby, to znělo neobyčejně vesele.

Míjeli místa, kde se všichni museli položit na dno člunu nebo kde Pepe musel použít mačety, aby se probojovali vpřed. Tím vyrušil ze siesty mnoho vodních ptáků, kteří většinou hned polekaně odlétli. Bylo však mezi nimi i mnoho volavek s šedými bříšky a s modrým peřím na křídlech a ocase, které se ani nehnuły, jen s nelibostí zaskřehotaly a pak chlapce sledovaly svýma podivnýma vypoulenýma očima.

„Tihle zatracení ptáci mi začínají jít na nervy,“ řekl Hal. „Jen se na ně, Georgi, dobře podívej. Vypadají jako ty, když se chystáš věstit nám nějakou nehodu.“

„Jen počkej,“ odsekl George. „Však ono na nás dojde. A pak se budu bavit já, až tě uvidím, jak se potíš strachem!“

„Co!? Ničeho podobného se nedočkáš!“ vybuchl Hal. „Já už prolezl končiny, kde takoví — takoví potrhlí vyzábíl zelenáci, jako jsi ty ...“

„Tak dost, chlapci, přestaňte s tou hádkou,“ zakročil Ken, který tušil, že by z toho mohlo vzniknout nepřátelství. „Už máme takhle dost starostí.“

A hned potom dal Pepemu pokyn, aby přestal veslovat.

„Hoši, slyším bubláni vody! Aha, tady je drobný proud. Podívejte — tadyhle právě mizí ve spáře pod břehem!“

Před nimi visela stěna z popínavých rostlin se širokými listy, tak hustá, že skrz ni nebylo vůbec vidět. Ten neprůhledný závoj jim zřejmě předtím zakryl výhled na břeh. Pepe do něho ponořil jedno z vesel, ale na nic pevného nenarazil.

„Prosekej cestu, Pepe,“ přikázal mu Ken. „Musíme se tudy probít, abychom zjistili, kde ta voda mizí.“

A právě tady poprvé opravdu ocenil mačetu. Dříve si často myslel, že se zdaleka nevyrovná sekeře. Pepe jen několikrát máchl dlouhou lesklou čepelí před sebe, nahoru, dolů a kolem sebe, a už byl člun celou svou délkou v temně zeleném tunelu. Pracoval neúnavně a chlapci se museli hodně činit, aby stačili usekané větve a listí vyhazovat z lodi do vody. Ken přitom stále postrkoval člun tyčí kupředu. Netrvalo dlouho a hustý závoj popínavých rostlin a plazivek skončil. Chlapcům se znenadání otevřel radostný pohled do roviny porostlé stromy a keři, kde se mezi nevysokými břehy vinula úzká, ale dost hluboká říčka.

„Tak máme přes to všechno štěstí,“ zajásal Ken.

George a Hal to oslavili hurónským pokřikem a Pepe vyjadřoval radost prostě tím, že si mnul své upracované ruce. Pak náhle všichni zmlkli. Hluboké, skoro pronikavé ticho džungle je nijak nepovzbuzovalo k řeči. Do temného stínu pod zelený baldachýn pronikl jen tu a tam sluneční paprsek, útlý jako oštěp. Běžné druhy stromů se tu skoro nevyskytovaly, jen ojedinělé pyšné palmy nebo skupinka bambusů. Chyběl jim i obvyklý závoj mechů, splývající z větví k vodní hladině. Úzký průsek, kterým teď jeli, byl výrazně zelený, chladný a temný. Nezapáchalo v něm vyloženě bahno, ale vzduch byl prosycen těžkými vůněmi, jaké se drží v místech, kde roste a zatlivá mnoho vodních rostlin.

Odnož říčky, po které se dali, byla tak uzoučká, že Ken nemohl ani pořádně veslovat. Přesto však člun ubíhal kupředu docela svižně, protože proud, který jej unášel, nebyl nikterak líný. Po chvíli před sebou zahlédli světlejší plochu a zaslechli bublání vody. Proud se ještě zrychlil a vynesl je náhle na pokraj jakési oválné mýtiny, do níž se ostře opíralo slunce. Narazili na sérii vysokých, mechem porostlých prahů, přes něž se voda přelévala docela bezhlučně a které jim zabránily v další plavbě.

Této změny v řečišti si Ken všiml nejdříve, protože pro ně znamenala další nesnáze a obtíže. Potom ho však upoutalo množství hadů, kteří se slunili podél celého dalšího toku, kam až dohlédl.

„Brodit se tímhle úsekem, to bude požiteček, co?" řekl nevesele chlapcům.

Pepe na to poprvé za celou cestu odpověděl reptavým bručením. Z toho a ještě spíš z jeho nespokojeného pohledu Ken usoudil, že hady asi moc nemiluje.

„Takhle se na ně musí!" vykřikl Hal a začal po nich s neobyčejnou přesností házet kameny. „Koukejte zmizet, neřádi!"

Ani George nechtěl zůstat pozadu. Sáhl po své dvaatřicítce a divokou střelbou dal průchod své nenávisti. Ken si nebyl jist, o jaký druh hadů jde. Byli krátkí, tlustí a temně hnědí. Když byli vyrušeni, klouzali bystře do vody, což svědčilo o tom, že jsou to vodní plazi.

Ken nikdy neslyšel, že by mokasin, velmi jedovatý druh vodních hadů, měl hnědou barvu, a tak pochyboval, že by patřili do oné nebezpečné rodiny. Ostatně, hadi mu působili ze všeho nejmenší starosti.

„Chlapci, děláte dobrou práci," pronesl ke svým společníkům. „Je tady asi tak tisíc hadů a už jste jich nejmiň šest zasáhli."

Pak prošel mýtinou k lesu a zaradoval se, když znovu zaslechl mocný hukot peřeji. Pokračoval v průzkumu. Stromy řídly a do džungle pronikalo stále víc světla. Nakonec zahlédl mezi kmeny odlesk vodní hladiny a spěchal zpět k lodi, aby tu radostnou zprávu oznámil ostatním.

„Všechno je v pořádku, chlapci," křičel už z dálky, „je tam řečiště!"

Všem se hned ulevilo a čile a s chutí se pustili do přenášení zavazadel a zásob kolem vodních přepadů. Ken, který měl na nohou vysoké boty, prošlapal houštinou kapradí a hlubokým mechem pěšinu. Pepe byl bos, a tak promrhal většinu času tím, že se stále ohlížel po hadech. George ho škádlil, ale Pepe zůstával vážný. Opatrně našlapoval a pátravě sledoval okolí, až to Kena trochu znepokojilo. Když měl za sebou poslední cestu se zavazadly dolů koleni vodopádů a chtěl se právě vrátit, aby na místě promyslel, jak dostat dolů člun, uslyšel strašlivý výkřik. Prořízl ticho a nesl se široko daleko spící

džunglí. Papoušci začali vřeštět a také spousta dalších ptáků se dala do štěbetání.

Ken vyrazil vzhůru do svahu.

„Santa Maria!" křičel Pepe.

Ken k němu doběhl a zadíval se tam, kam třeštil oči Pepe a kam také ukazoval jeho chvějící se prst. Z větve stromu visel obrovský černý had, tlustý jako Kenova noha. Větev, na které půvabně spočívala jeho hlava a krk, byla asi tři metry od země. Hadí tělo spadalo v mírných spirálách dolů a ocas končil ukryt ve vysokém kapradí.

„Hoši, tady je jeden pořádný kousek," volal Ken.

„Neříkal jsem vám to?" sýčkoval zase George a rozběhl se pro pušku.

Hal zůstal stát jako přikován, Pepe začal brebentit. Ken neustále pozorně sledoval hada a podle jeho temných očí instinktivně vycítil, že situace je nebezpečná. Po chvíli se vrátil udýchaný George se svou dvaatřicítkou, ještě se ani nestačil uklidnit a pořádně zacílit, a už páčil. Ken mu raději kulovnici vzal, protože viděl, jak je vystrašený.

„S tímhle ho nemůžeš trefit. Skoč radši pro brokovnici. Rychle!"

V zásobníku opakováčky se ke všemu vzpříčila nábojnice, ne a nechtěla ven a Kenovy pušky byly uloženy v pouzdrech daleko na hromadě zavazadel.

„Pro všechno na světě!" vyjekl George, „ta potvora leze dolů."

Černý had se trochu pohnul a začal se plazit po větvi směrem ke kmeni stromu.

Ken zamířil na jeho hlavu a dvakrát za sebou vypálil, ale nepodařilo se mu zasáhnout ten kymácející se cíl. Had se zastavil a začal na větvi nádherně balancovat. Nebyl kolem ní uvinut, jen na ní ležel téměř celým tělem, přičemž mu hlava s částí trupu visela na metr dolů a houpala se sem a tam. Jeho oči stále ostře sledovaly skupinu lidí a z tlamy mu divoce vyšlehoval jazyk jako tenký černý mečík.

Ken nevěřil, že se mu za těchto okolností podaří zasáhnout hlavu, a proto vyslal další kulku do měkkých částí hadího těla. Hned potom sjel had rychle jako blesk z větve dolů.

„Santa Maria!" vyjekl zděšeně Pepe a prchal pryč.

„Dejte pozor, chlapci," zvolal Ken, zvedl Pepeho pohozenou mačetu a dal se taky na útěk.

George a Hal klopytali před ním. Ken uběhl asi tak sto metrů, možná víc, a zastavil se na otevřené kamenité mýtině, zlobil se sám na sebe a trochu se styděl za to, že tak zbaběle prchl. Had je nepronásledoval, byl pravděpodobně neméně přestrašen než hoši sami. Pepe se zastavil ještě o kousek dál a Hal s Georgem se opatrně vraceli k místu, na kterém zůstal stát Ken.

„Nikde ho nevidím," řekl jim Ken. „Vrátím se tam."

Postupoval vpřed pomalu a s rozvahou a stále se opatrně rozhlížel. Když dospěl na mýtinu, všiml si pod stromem několika kapek krve. Had zmizel a to byly jediné stopy, které po sobě zanechal.

„Kdybych byl měl po ruce svoji brokovnici!" postěžoval si znechuceně Ken. A dodal, že ji bude muset nosit s sebou, stále připravenou k výstřelu.

„Byl to ale pořádný kus, Kene, co?" řekl Hal. „Měli bychom vypátrat jeho skrýš. Byl by to krásný exemplář do sbírky!"

„Chlapci, pokuste se teď odehnat z cesty těch pár menších hadů," rozkázal Ken, „a já se podívám, jak bychom mohli dopravit dolů člun!"

„Za nic na světě," protestoval Hal a George se energicky přidal k jeho námitce.

„Mučo malo" pronesl Pepe a pak připojil jediné slovo anglicky: „Ne!"

„Tak dobře, moji stateční kamarádi," rozzlobil se Ken. „Protože jsem dosud dohromady nic na téhle cestě neudělal, ani jsem nepodstoupil žádné riziko, zaženu hady sám."

Pepeho mačetou si usekl pořádný rozeklaný klacek, očistil ho od listí a touto novou zbraní napadl klubka, shluky a skupinky hnědých hadích těl. Šlapal po nich, odstrkoval je, tloukl a dokonce do nich kopal, aby je srazil dolů z mechem obrostlých vodních prahů. Hal už se na to nevydržel dívat, a tak si také opatřil pořádnou větev a pustil se do hadů po Kenově boku.

„Tak kdo se teď potí strachem, co?“ křičel přitom na George. Nato si George usekl pěknou silnou větev a zapojil se do boje. Tloukli všichni a bušili kolem sebe a každou ránu doprovázeli výkřikem. Všude kolena nich po velikých balvanech klouzali a vrhali se do řeky hadi. Ale jakmile se ocitli ve vodě, neodplavali, jenom se ukryli pod kamenitými břehy a vystrkovali špičaté hlavy z převislých závojų mechu.

„Poslyšte, kamarádi,“ obrátil se k ostatním Ken. „Myslím, že si takhle sami ztěžujeme situaci. Ti hnědí ďáblové tu zůstávají ve vodě, ani jeden neodplaval. Snad by bylo lepší nechat je na břehu. Chytíme jednoho a přesvědčíme se, jestli kouše.“

A hned se sám pokusil nabrat jednoho hada na klacek. Ale had hbitě sklouzl dolů a unikl. George zalovil po druhém, ale bez úspěchu. Také Hal jednoho napadl. Vpíchl klacek přímo doprostřed stočeného hadího těla a nabral je na špičku. Velký had však sebou mrskl, neočekávaně sjel dolů rovnou na George a na chvílku se kolem něho ovinul.

„Au,“ ječel George, uchopil hada za ocas, shodil ho dolů a zděšeně uskočil. „Co blázníš? Chceš jednu do nosu?“

„Ale, Georgi, Hal to neudělal schválně,“ omlouval bratra Ken. „Byla to náhoda. Pojď, trochu tu potvůrku vydráždíme schválně, jestli kousne.“

Had se svinul do klubička, zdvihl plochou špičatou hlavu, vystřeloval z huby svůj odporný ostrý jazyk a přitom je sledoval očima jasnýma jako perly — ale nezaútočil. Ken se k němu přiblížil na vzdálenost, kterou ještě považoval za bezpečnou, a pozorně si ho prohlížel.

„Chlapci, náš exemplář nemá trojúhelníkovou hlavu a pod očima nevidím žádné jamky. A to jsou dva hlavní znaky, podle kterých poznáte jedovatého hada. Nevěřím proto, že tenhle k nim patří.“

„To nevadí, stejně ho, k sakru, zabiju!“ řekl na to George, vrhl se na hada se svým klackem a začal do něho bušit.

„Nerozmlať ho na cucky, chtěl bych do sbírky jeho kůži,“ krotil ho Hal.

Ken zvážil situaci, která by se z toho mohla vyvinout, a zakročil:

„Nechte toho a pojďte na věc. Čím dřív odtud zmizíme, tím lépe.“

Hned pod místem, kde ležel člun, byla série menších kamenitých splavů, přes něž se vodní proud převaloval nebo mezi nimi všelijak kličkoval. Byly to jakési skalnaté prahy s tlustou vrstvou mechu. Proto byly neobyčejně slizké a kluzké a člověk se na nich udržel jen s největším úsilím. A navíc měly ostrý sklon, tak ostrý, že bylo s podivem, jak měkce přes ně voda přepadávala — téměř bez hluku a sebemenšího zčeření. Pro Kena to bylo něco úplně nového. Problémem však stále zůstávali hadi. Nebýt jich, manipulace s lodí by byla daleko jednodušší a snazší.

Ken se postavil k přidi a přikázal ostatním:

„Tak pojďte, chlapci, popadněte loď každý z jedné strany a zadržujte ji, jak nejvíc můžete.“

Ale vzápětí se přihodilo něco, co si vůbec nedokázal srovnat v hlavě. Člun se náhle dostal do prudkého pohybu a všechny je za sebou vlekl takovou silou, že nebyli s to vzdorovat. Jako blesk přesvištěli první práh, pak přišlo několik dutých nárazů, voda zběsile vyšpláchla, úder — a hop! Letem se přenesli přes několik menších přepadů. Tak rychlou a hladkou cestu po divoké vodě ještě nezažili!

„Výborně!“ hlasitě si pochvaloval George a stíral si z obličeje bláto.

„Bylo to výborné,“ přitakal mu Ken. „Ale nedostane-li náš člun nějaká křídla, brzy nás potká pohroma.“

Dole pod nimi se koryto zatačelo v dlouhém oblouku. Bylo velmi úzké, proud se v něm prudkým spádem zrychloval a na konci úseku se uprostřed toku výhruzně tyčila mohutná skála, celá pokrytá mechovým kobercem. Ken okamžitě rozpoznal nebezpečí. Kdyby se teď dostali do takového rychlého a nekontrolovatelného skluzu jako na tom prvním úseku, člun by nutně narazil na hroživou kamennou překážku. Proto přikázal Pepemu, který byl z nich nejsilnější, aby šel napřed dolů k nebezpečnému místu, přeskočil na skalnatý výběžek a pokusil se zabránit případné srážce.

Pepe sice bez odmluvy uposlechl, ale při sestupu po břehu neustále ječel, svíjel se a kroutil, jak zakopával o hady v nízkém mechovém porostu.

Zbylí tři členové posádky zvolna a opatrně táhli člun z mělčiny, na které spočíval. George kontroloval záď, Hal s Kenem před. Hal náhle divoce zařval, vyskočil do výšky a dopadl rovnou doprostřed člunu.

„Hadi!“ ječel jako pominutý.

„Dej nám pokoj!“ utrl se na něho Ken znechuceně.

Ale to už se člun hbitě rozběhl. Ostrý proud si ho přitáhl a lup! — už byl za prvním prahem. Hal přitom ztratil rovnováhu, spadl naznak na okraj člunu a odtud přímo do vody a do mechu plného hadů. George byl vymrštěn dopředu a dopadl jak široký tak dlouhý do mazlavého bláta. A Kena to stáhlo s sebou, přímo do hloubky pod přepadem. Hned se znovu postavil na nohy, pevně se vzepřel proti proudu a s vypětím všech sil svíral v rukou lano, uvázané na přídi lodi. Voda mu přitom sahala až do pasu.

„Pomozte! Pomozte!“ volal na ostatní. Cítil, že to už dlouho nevydrží, že ho obrovský tah zdolá.

Podařilo se mu sice člun na chvíli zadržet, ale všem bylo jasné, že to mnoho neznamená. George si uvědomil, s jakým neobyčejným vypětím sil Ken loď zadržuje a jaké nebezpečí jí hrozí dole pod nimi, a prudce vyrazil vpřed, aby mu pomohl. Ocítl se však na kluzkém svahu, nohy mu podjely a vyletěly vysoko do vzduchu, snad až nad hlavu. Provedl krásný kotrmelec a s mocným žuchnutím dopadl do bahna.

Také Hal spěchal Kenovi na pomoc, ale když uviděl ten úžasný akrobatický výkon, zůstal stát a zalykal se smíchem.

I Ken se bouřlivě rozchechtal, ačkoliv nebyl právě v záviděníhodné situaci, která se zhoršovala strachem z hadů a obavami o osud člunu. Georgeův kotrmelec byl prostě nevidaný. Náhle však Kenovi podklouzly nohy a ocítl se pod hladinou. Okamžitě měl ústa plná odporné kalné vody, která ho začala dusit. Neviděl a měl pocit, že mu někdo chce vytrhnout paže z ramenních kloubů. Byl převalován přes skaliska, naštěstí však mech tlumil nárazy jako polštář.

Slizké provazce plazivek a kořeny, připomínající svým tvarem hady, ho šlehalý do tváře. Bylo to tak odporné, že mu šel mráz po zádech a dělalo se mu špatně od žaludku. Cítil, že už lano neudrží. Vzápětí narazil na velký plochý balvan a rychlý proud ho vynesl nahoru. Kašlal a kýchal ostošest, ale držel se na něm jako klišťe.

Člun mezitím letěl jako šipka po vlnách směrem na skalnatou výspu, kde ho očekával Pepe.

„Nech ho běžet, Pepe!“ volal na něj Ken. „Nesnaž se ho chytit, nebo tě rozmačká!“

Ale Pepe se zachoval jako člověk, který chce za každou cenu smýt podezření ze zbabělosti. Předvedl opravdovou ukázkou odvahy a statečnosti. Pevně se postavil a beze strachu natáhl proti člunu své hnědé paže. Tvářil se přitom zarputile. Člun se přibližoval obrovskou rychlostí a Kenovy obavy o osud veslovoda rostly.

Jenže na poslední chvíli opustila Pepeho odvaha. Otočil se, rozhodnut co nejrychleji zmizet lodí z cesty. Ale uklouzl přitom a člun do něho s dutým žuchnutím narazil tupou špičkou přídě. Pepe vyletěl do vzduchu, přenesl se přes skalisko a dopadl pod ním do vody.

Také člun překonal skálu docela lehce skluzem, jako kdyby to byla jen vzedmutá vlna, a na druhé straně pokojně vklouzl do klidné vody a měkce přistál na mělčině.

Ken se dostal několika kraulovými pohyby z proudu, a když zjistil, že se nikomu nic zlého nestalo, natáhl se na břehu na záda a dal průchod nevázané radosti. Pepe vypadal jako utopená krysa a rovněž Halův zevnějšek byl hoden obdivu. Nejsměšnější figurka, jakou kdy Ken spatřil, byl však v tom okamžiku George. Byl od hlavy k patě obalen blátem a ve vlasech měl vpletenu spoustu mechových cucků. Přitom však Kena samotného překvapilo, když se také chlapci při pohledu na něho začali smát, až jim tekly slzy. Vypadal ďábelsky!

Postupně se upravili a pak se dali do nakládání věcí do člunu. Přitom ovšem padl nejeden žert, prozrazující jejich radost, že všechno tak dobře dopadlo. Brzy se vydali na další pouť. Teď

už jim nestály v cestě žádné překážky. Netrvalo dlouho a vyjeli ze stinné džungle na volnou, sluncem zalitou řeku. Neurazili snad ani půl míle a neúprosné vedro jim dokonale vysušilo promáčené šaty. Voda byla tak horká, že z ní šla skoro pára. Člun se znovu dostal pod zelenou klenbu cypřišových větví, z nichž splývaly dlouhé šedavé vousy mechu. Pohrával si s nimi mírný západní vítr. Tu a tam vyrušili divoké husy, které váhavě vzlétly a zmizely z dohledu. Klidné plavby využil Ken k tomu, aby zase chvíli pracoval na své mapě. Uvědomoval si, že by kresbám, záznamům a poznámkám měl věnovat každou sebenepatrnější volnou chvíli, tak jak mu to cesta a ostatní úkoly dovolí. Měl obavu, že by mu přeje, hadi a všechno ostatní nebezpečí číhající na řece a v jejím povodí mohlo zabránit v soustavném studiu a pozorování přírody, až by nakonec mohl některé věci zapomenout. Jednou nebo dvakrát přistáli a Ken vystoupil na břeh, aby vyšplhal na některý vyšší úsek. Pokaždé ho potěšilo, když si srovnáním mapy s projetým úsekem potvrdil, že zakreslený tok téměř věrně odpovídá skutečnosti. Naprostou přesností si přirozeně nebyl jist, ale na svou práci byl opravdu hrdý. Ať už tomu bylo jakkoliv, přemýšlel i o další cestě a věřil, že je štěstí neopustí ani na dolním toku řeky.

Na lovu podivuhodných ryb

Minuli zátočinu a narazili na rozlehlý ostrov. Řeka se tam dělila ve dvě ramena, jedno úzké a stinné s hlubší vodou, druhé široké, plné mělčin. Horní špičce ostrova vévodila skupina obrovských cypřišů.

„Tady se mi to líbí," pochvaloval si Hal.

I Kenovi se zdálo, že se dostali na místo, které už hezky dlouho vyhlížel, na místo, kde by se mohli na několik dní utábořit. Přistáli, aby se poohlédli po vhodném prostoru pro tábořiště. Země pod cypřiši byla rovná a suchá, porostlá nízkou trávou. Hustým listím nepronikal k zemi ani paprsek. O jeden strom se zachytila hromada naplaveného dřeva, což jim ušetřilo práci se sháněním paliva.

„Ohromné!" zvolal Ken. „Pojďte se teď trochu poohlédnout po okolí."

Ostrov měřil dobrých dvě stě metrů a jeho dolní konec se ztrácel v hustém vrbovém porostu. Když si jím chlapci proklestili cestu, dostali se na travnatou plošinku, která se svažovala k mělké tiché tůňce. Poletovala tam a sháněla potravu spousta vodního ptactva. Kamenitý břeh byl doslova olemován spícími kačenami. Volavky nejružnějších barev a velikostí důstojně přecházely z místa na místo, nebo stály na jedné noze a spaly, a kam ses podíval, pobíhaly sluky. Ze všech stran se ozývalo vřeštění a štěbetání a mávání křídel. Ale po pravdě řečeno, většina vodního ptactva byla tak krotká nebo snad tak líná, že ani nevzlétla, když se přiblížili.

Ken se v dobré náladě vrátil s ostatními do tábora. Za největší klad toho nádherného místa považoval, že nikde nenašli jediné klišťe, nezahledli jediného hada.

„Tohle je to pravé místo," řekl. „Chvíli si tady pobudeme. Je dost možné, že na něco podobného už po celou další cestu nenarazíme."

A tak vyložili zavazadla a zásoby z lodi a odnesli je na místo, kde si chtěli vybudovat co nejpříjemnější tábor. Bavili se přitom hlasitě a nešetřili výlevy spokojenosti a nadšení. Když

dobudovali tábořiště, pustil se Pepe s nevelkým elánem do loupání brambor. George popadl pušku a vytratil se k dolnímu konci ostrova. Hal postavil malou ohrádku pro svého mývala a pak ještě několik podobných, jako kdyby tu chtěl nachytat zvířata pro celou menażérii. A Ken si zřídil pod jedním z cypřišů pohodlné odpočívadlo. Chystal se hodit za hlavu starosti a obavy, jak to vypadá dál dole na řece. Chtěl si tu pobyt zkrátka dokonale vychutnat.

„Prásk!“ zaštěkla kdesi Georgeova opakovačka. Vzápětí se ozvalo mohutné plácání křídel a všude kolem se zvedla záplava kachen.

„Ty nikdy nic netrefíš!“ zaječel Hal a v jeho hlase zazněl posměšek.

Hejno maličkých kachen se jen jakoby letmo dotklo vodní hladiny a zmizelo směrem proti toku řeky. Výstřel probudil papoušky v korunách stromů a byl z toho přirozeně křik a rámus. Pak zahlédl Ken George, jak vstoupil do vody a brodí se ke třem zastřeleným kachnám.

„Mizerná rána!“ ulevil si Hal s nechutí. „Copak se nemůže chovat trochu sportovně a střílet je v letu?“

George přebrodil tůňku, vylezl na druhém břehu na holou plošinku a zůstal stát s pohledem strnule upřeným před sebe.

„Haló, Georgi, nechod' moc daleko,“ varoval ho Ken.

„Tady je to prima,“ odpověděl mu George, zamával oběma rukama na pozdrav a zmizel v hustém křoví.

Ken ulehl na záda na příkrývku, aby si odpočinul. Zalil ho blažený pocit uspokojení. Mnohokrát předtím už takhle ležel a hleděl k obloze mezerami mezi širokými listy platanů, cípatými lístky bříz nebo jemným mřížovým miliónů jehliček borovic. Tenhle baldachýn nad hlavou však vypadal docela jinak. Jen tu a tam jím prosvítal malý kousek modrého nebe. Dolů z větví visely mohutné chomáče jemných mechů jako stříbrné vousy. Zdálo se, že zkameněly v mrtvém poledním uchu zkroucené do podoby, v níž je zanechal poslední ztichlý větřík. Vysoko na větví spatřil Ken papouška s červenou šesulkou. Visel hlavou dolů, jako to dělají opice. Ve vidlici jiné větve spali dva papoušci. Bylo právě poledne, doba, v níž

všechno propadá únavě a ospalosti. I voda v hlubším korytě íčky si nějak netečně brumlala a drobné vlny v řečišti širšího ramene líně plácaly o pobřežní kameny. A pak už bylo slyšet jenom hlas dvou hrdlíček, jeden v těsné blízkosti, druhý kdesi daleko. Plnost a bohatost tohoto lahodného souzvuku Kena vzrušovala. Uvědomil si, že po celou cestu dolů po řece slyšel tu truchlivou melodii. Byla líbezná, ale plná melancholie. Zdálo se mu, že začala rušit snivé ticho polední džungle kdysi hodně, hodně dávno. Byly to sladké tóny, ale smutné a prastaré. Raději by je neslyšel.

Ken se poddal uspávajícímu vlivu hodiny klidu a usnul. Když se probudil, stál nedaleko George, částečně vysvlečen, a s chladným soustředěním „odstřeloval“ klíšťata. Požádal o pomoc i Pepeho a podle jejich poznámek a soustředěného úsilí bylo zřejmé, že by potřebovali ještě další pomocníky.

„Poslyš, Georgi Garrapato, je tam hodně klíšťat?“

„Klíšťat?“ vykřikl George divoce a zuřivě se oháněl cigaretou.

„Milióny. A je tam — au! Zabij tohle, Pepe! Uf! Tohle je velké jako pětník! Je tam spousta zvíře. Je to rovina s keři, na kterých rostou nějaké bobule. V tom křoví je spousta cestíček. Některé určitě vyšlapaly kočkovité šelmy. A vyrušil jsem několik divokých krocanů ...“

„Krocanů?“ zvolal Ken se zájmem.

„To bych řekl! Viděl jsem jich tucty. A jak umějí běhat! Potom jsem zahlédl hejno těch černobílých kačen, jako byl ten velký kus, co jsi tehdy zastřelil. Pastvily se tam. Myslím, že ten druh se jmenuje kachna pižmová.“

„Nejsem si tím jist, vlastně to nevím, ale když myslíš, budeme jim tak říkat.“

„Měl jsem docela dobré stanoviště k ráně, ale pak jsem zahlédl několik šedivých stínů, jak se kradou mezi keři. Myslel jsem, že to jsou prasata, a tak jsem odtamtud radši rychle vypadl.“

„Myslíš kňoury?“

„Ano, docela přesně tak. Lidičky, padli jsme na ohromné místo se spoustou zvíře. Vsadil bych se, že si tu užijeme!“

Když George předpovídal příjemné události, byl jedním z nejmilejších společníků. Člověk se pak docela těšil na příští chvíle. George byl zaměřen jen na budoucnost, pořád vyslovoval dojmy, co je čeká. Ale jeho mysl se stáčela k nepříjemným událostem, a tak byli chlapci často jeho věštbami poděšeni.

„Dobrá, ať tam jsou divočáci nebo nejsou, ať tam je kolik chce klíšťat, budeme tu lovit zvěř a chytat ryby a prohlédneme si řádně všechno, co tu je k vidění," řekl na to Ken a lehl si zase na odpočívadlo. Když se znovu probral z líného podřimování, George s Haleni stáli na břehu a lovíli ryby. George držel v ruce Kenův prut, právě ten, na němž si Ken nejvíc zakládal.

„Umíš vůbec chytat ryby?" zeptal se ho s mírnou ironií.

„Už jsem ulovil tarpona, který byl větší než ty," odsekl George. To byl i na Kena příliš silný argument, a tak mu nezbylo nic jiného než podstoupit ono veliké riziko a ponechat mu svůj oblíbený prut. Ale když viděl, jak jím George kolem sebe mává, jak jím mrská větve okolních stromů a jak stále namáčí jeho špičku do vody, nemohl zůstat klidný. Určitě ho co nejdřív zlomí! Přesto však si Ken netroufal tak beze všeho vzít prut chlapíkovi, který už vlastnoručně ulovil tarpona.

V řece se to rybami jen hemžilo. Hladina, před chvílí ještě docela hladká a klidná, se čerila, jak se ve vodě proháněly ryby revalo, jehlice rohozubé a další druhy, které ani Pepe nedokázal pojmenovat. Ale žádná chlapcům ani nezavadila. Hal i George vyzkoušeli nejprve všechny umělé mušky a také třpytky všech možných druhů a barev, lžicovitého i rybkovitého tvaru, potom konzervované maso parmic a nakonec několik dalších druhů masa.

„Tak nevím, asi by šly nejspíš na těsto," řekl Hal.

Vidět kolem sebe a přímo před nosem malé i velké ryby, jak dovádějí a skotačí, a nemít možnost hodit udici, to Kena hrozně dráždilo. Zastřelil malou rybu podobnou štice a dal ji chlapcům, aby ji použili jako návnady. Ale znovu ani nejmenší ťuknutí.

Ken už toho měl dost. Nasadil na háček kus masa z konzervované parmice a odešel chytat pro změnu na dolní

konec ostrova. Proháněla se tam v mělké vodě spousta parmic, ale nezabrala ani jediná. Nakonec vlezl Ken do vody, brodil se mělčinou a převracel kameny. Našel pod nimi několik hlemýžďů velkých téměř jako půl dlaně a s těmi spěchal zpátky k chlapcům.

„Jestli na tohle žádná ryba neskočí," řekl jim, „pak vůbec nerozumím rybařině. Zkuste to!"

George sáhl po nové návnadě první. Uplynulo sotva pár vteřin a vlasec se mihl nad vodou. Snad ještě ani nedopadl do vody a George už cítil silný záťah.

„Zabrala! Buď opatrný!" radil Ken.

George prudce zatáhl. Na udici byla ryba, která si s Kenovým přepychovým prutem pohrála tak, že vypadal jako starý opotřebovaný bič.

„Dej sem ten prut!" zavolal Ken a chtěl mu prut vzít z ruky.

„Je to moje ryba!" odporoval George.

Prut nepustil a táhl, jak nejvíc mohl. Z vody vyrazila dlouhá ryba s nádherným tělem, zelená jako smaragd, a mrskla sebou, až se hladina zvířila v pěnu. Potom nasadila k prudkému trháku, který přelomil Kenův prut zrovna uprostřed, Ken si prohlížel zbylý konec s lítostí a George s nemalou nelibostí.

„Říkal jsi přece, že umíš chytat ryby," zaútočil na něho.

„Tyhle štípané bambusové pruty jsou k ničemu," bránil se George. „Neudrží žádnou rybu."

„Jsi ohromný rybář, Georgi," přisadil si Hal a blaženě se usmíval. „Jsem přesvědčen, že jsi toho tarpona ulovil ve snu."

Hned potom i jemu zabral obrovský kus. Cuknutí bylo tak silné, že ho málem strhlo z břehu do vody. Ale Hal hned chytil rovnováhu a znovu pevně uchopil prohnutý prut. Byl mnohem bytelnější než Kenův a také dost tlustý, aby snesl i nejmohutnější nápor. Zkrátka nepraskl a už za malou chvíli drobný kovový naviják bzučel a chřestil.

„To je nejmíň velryba!" křičel Hal.

„Je to obrovský kus — nejspíš něco jako štika," přidal George.

„Ale nedostal jsi ty jeho, spíš on tebe."

Ryba sebou divoce tloukla, každou chvíli se přitom v otevřené tlamě objevily dlouhé čelisti vroubkované ostrými zuby jako pila. Pak sebou prudce mrskla a urvala se. Hal svinul vlas a zjistil, že se háček narovnal. George si samozřejmě neodpustil ironickou poznámku, jak odborně a šikovně si Hal počínal. Ale ke všeobecnému překvapení mu napadený ani neodpověděl.

Když si asi tak kolem čtvrté hodiny Ken sedl k podvečernímu jídlu, měl žízní tak vyschlo v krku, že se mu ústa křivila, jako kdyby snědl nezralou zelenou datli. S pitím začínal být vážný problém. Pravidelně dvakrát denně převařil Ken kotlík vody a z přísady cukru, kakaa a kondenzovaného mléka vyrobil nápoj. Chlapcům potom kladl na srdce, aby pili jenom to a nic jiného. Přesto však George a Pepe neuposlechli a pili i nešvařenou vodu, a tu a tam se k nim přidal i Hal. Dnes měli k jídlu srnčí a kachní pečení, konzervovanou zeleninu a kompot, takže si vlastně dávali do nosu docela přepychově.

Pepe je upozornil na zástup kachen pižmových, které plavaly nahoru proti proudu. Byly na dostřel, a tak George hned sáhl po pušce. Vypálil na zadní konec řady, ale nic netrefil. Za chvíli nato přeletělo nad ostrovem hejno jeřábů a volavek. Když se pak objevilo hejno malých vnitrozemských divokých kachen a s nimi několik vypasených lahůdkových kačen, odběhl si Ken pro svou brokovnici. Byla to stará kvalitní hammerleska, opravdu velice úderná, Ken s ní obvykle chodil na tetřívky. Ve spěchu popadl hrst patron, které mu první přišly do ruky, a teprve když doběhl zpět na břeh a chtěl nabíjet, zjistil, že drží náboje s velmi malými broky. Přesto se rozhodl, že to s nimi zkusí.

Pepe mezitím pomalu dojídal večeři a Ken, Hal a George seděli na břehu a sledovali kachny. Těsně před západem slunce začal vát dost prudký vítr, který velmi ztěžoval střelbu. Každou chvíli se jim na dostřel objevilo hejno kachen. George po nich páčil jako divý, ale často mu puška selhala, a když zase rádně spustila, selhal on jako střelec. Zkrátka — opět žádný výsledek. Ke svému překvapení zjistil Ken, že náboje s malými broky jsou neobyčejně účinné. Dostal několik kačen

na vzdálenost dobrých osmdesáti metrů. Malé hnědé kachny i ty drobnější se po zásahu zastavily ve vzduchu, jako kdyby narazily na kamennou zeď. Jednu z těch velkých vypasených kačen zasáhl přímým úderem naplno, takže hned klesla k zemi. To se Kenovi líbilo. Nesnášel mrzačení zvířat a byl si jist, že postřelená kachna by mohla leckterého lovce odradit od dalšího střelení. Jeho úlovek se už rozrostl na šest kusů, a tak se mu zdálo, že by pomalu mohl odložit pušku. Vtom však Pepe ukázal dolů po řece a zvolal:

„Pato real!”

Ken se dychtivě podíval oním směrem a uviděl tři velké černé ptáky, jak se rychle přibližují ve výši korun okolních velikánů. Vložil do obou komor po náboji a pevně se rozkročil. Nad dolním koncem ostrova se dva ze sledovaných ptáků oddělili a zabočili doleva, jen velký kačer letící vpředu pokračoval dál v původním směru. Kenovi se zdálo, že je daleko rychlejší než mohutné tučné kačeny, po kterých před chvílí střílel. Zamířil na něj, dostal ho na mušku a stále ho hlavní sledoval, až se přiblížil na úroveň jejich stanoviště a ještě kousek za ni. Potom šel hlavní trochu před něho a současně stiskl obě spouště. Kačer se mírně nadnesl, téměř se v letu zastavil a bylo vidět, jak z něho do větru vylétl obláček černého perí. Potom trochu zakolísal a poklesl, znovu nabral výšku a pokračoval v letu, jako by se nic nestalo. Malé broky neměly dostatečnou průraznost, aby ho mohly na tu vzdálenost usmrtit.

„Na kachnu pižmovou a na krocany budeme muset používat náboje s většími broky,” poznamenal George.

„Ano,” přisvědčil Ken. „Máme přece s sebou všechny možné ráže. Doved’ nás teď, Georgi, na místo, kde jsi viděl ty krocany. Do setmění je ještě dost času.”

Pepe však upozornil George, že by měli zůstat tiše sedět v táboře na čekání. V tuto hodinu se prý zvěř začíná táhnout k vodě, aby uhasila žízeň, a tak je nejvhodnější si na ni v klidu počkat. A hned ukázal směrem dolů po vodě, kde jeho teorii právě potvrzovala malá tlupa vysoké zvěře. Byli to drobní srnci a opatrně a tiše si z roští klestili cestu na břeh řeky.

„Po tom všem rámusu, co jsme teď udělali!" zvolal překvapeně Ken. „To je opravdu neuvěřitelné! Počkej, Georgi, zůstaneme pěkně na místě, dnes už bylo střelby dost. Mám takový pocit, že za chvíli uvidíme něco mimořádného."

Byla to sice původně Pepeho myšlenka, ale Ken okamžitě pochopil, že má mnoho do sebe. Neviděl tu totiž v blízkosti na řece žádné přítoky ani pramenitou vodu přímo ve vyprahlé džungli, a tak mu bylo jasné, že ty spousty zvíře z celého okolí se musí večer, když se ochladí, nahrnout k řece, aby uhasily žízeň po celodenním horku. Chlapci měli z místa, na němž seděli, skvělý výhled na tmavý břeh úzkého ramene řeky i na otevřené koryto širšího ramene, poseté řadou balvanů a kamenných přepadů. Obrovské cypřiše vrhaly temné stíny — však i za dne bylo pod nimi docela šero. Chlapci uhasili oheň, pohodlně se usadili v dolících mezi velkými sukovitými kořeny a začali bedlivě naslouchat a pozorovat okolí.

Předvoj žíznivých srnečků vyvolal v Kenovi naději, že je čeká něco zcela mimořádného. A opravdu nebyli zklamáni. Jak houstlo podvečerní šero, začaly se k břehům řeky stahovat stále větší tlupy vysoké zvíře. Současně odlétala vzhůru proti vodě nová a nová hejna vodního ptactva. Srnci náhle zůstali stát strnule jako sochy, dlouhé slechy vztyčené, a upřeně zírali k hornímu konci ostrova. Zřejmě zachytili nějaký varovný podezřelý pach. Ale nejevili přitom žádné nápadné známky strachu. Jenom když se dosyta napili a pak se otočili, aby po úzké stezičce vystoupili na břeh, bylo na nich znát určitý nepokoj a kvapně odbíhali. To přivedlo Kena na myšlenku, že snad mají obavy před jaguárem, který by je mohl napadnout ze zálohy. A pak se temné stíny vysoké zvíře, postávající podél břehu, pomalu vykrádaly a splynuly s nocí. Potom zaslechl Ken už jen občas tiché šplouchání a tu a tam cupitání tvrdých spárků. Také plácání křídel pomalu ustalo. Pak se ozvalo tlumené zvolání. To se Pepe snažil upoutat jejich pozornost k dění, které se odehrávalo docela nedaleko na druhé straně.

„Divočáci!" zašeptal.

Užší rameno řeky po celé délce ostrova bylo zahaleno neproniknutelnou tmou. Ken si namáhal oči, jak mohl nejvíc, aby v ní něco rozeznal, ale nepodařilo se mu zahlédnout ani prostý obrys břehu, o němž věděl, že se táhne ve vzdálenosti sotva deseti metrů. Zvuky však rozeznával docela přesně, a to bylo neobyčejně vzrušující. Podél celého břehu i z příkrého svahu nad ním se ozývalo lehké praskání suchých větvíček a měkké šustění v trávě. A pak k nim dolehl vytrvalý zvuk, tak slabý, že ho téměř nebylo slyšet. Kenovi zprvu nic nepřipomínal, po chvíli si však uvědomil, že to zní, jako když monotónně a bez přestání dopadají kapky vody. Zvuk pozvolna sílil a slil se v jakési temné hučení, až nakonec vyústil v ostré nárazy na skálu a v jemné šplouchání vody. To přišlo dolů k vodě pít stádo černé zvěře. Tu a tam se mihl temnotou odlesk zelenavých oček, což zvyšovalo strašidelnost chvíle. A pak zaznělo do ticha noci dlouhé táhlé zakvílení, ostrý, téměř lidský výkřik.

„Panter!“ poučil Ken okamžitě šeptem své společníky. Zvuk, který zaslechli, zněl docela jinak, než řev pum v kaňonu, byl v něm však jakýsi podivný divoký tón, který okamžitě prozradil, o jakou šelmu jde. Na celé okolí padla tíseň, zavládl mrtvý klid jako v nějaké pusté podzemní jeskyni. Všichni namáhali sluch, jak nejvíc mohli, ale nezaslechli ani ten nejmenší zvuk. Vypadalo to, jako by v celém okolí nebyl jediný divočák ani jiné zvíře. Vzrušující okamžik, v němž tak usilovně naslouchali, se jim zdál nekonečný. Jaké to bylo tajemství života v divočině, to ticho, jakmile se ozvalo zařvání pantera! Po chvíli se džungle znovu pomalu rozezněla: zase začalo šplouchání ve vodě, šramot v houštině, měkké, kradmé, plíživé kroky, lehké praskání větví. Pak nějaká kočkovitá šelma zařvala jakoby nepřirozeným hlasem a hned následovaly daleko hlasitější a ostřejší zvuky, jak se vysoká zvěř na druhé straně řeky dala na zběsilý úprk do stráně. Spárky divoce bušily do skály a brzo potom vše zaniklo v dáli. Ken s napětím naslouchal. Z místa vysoko nad břehem k němu dolehl zvuk ne nepodobný zakašlání — hluboký, chraplavý, nevýslovně divoký a hrozivý.

„Tygr!“ vyjekl Pepe a oběma rukama se zoufale chytil Kena, který cítil, jak se jejich domorodý veslovod chvěje po celém těle. Nebylo to ostatně pro něho nic nového, věděl, jak se zdejší domorodci šíleně bojí jaguárů.

Znovu se ozval chraplavý zvuk, tentokrát však o něco blíž a také hlasitěji. Samozřejmě jim nedodával odvahu, spíš naopak. A podruhé už nezněl jako zakašlání, ale skoro jako temné zařvání. Ken se sice na ostrově cítil docela bezpečný, ale pro jistotu se chopil pušky.

„Je to tygr!“ šeptal George. „Kdysi jsem podobný řev slyšel na verandě jedné haciendy v Alamitas.“

A pak ohlásil jaguár svůj příchod na noční scénu potřetí. Ken cítil jak se stupňuje jeho vzrušení a úzkost. Snažil se ještě pozorněji a napjatěji naslouchat, ale nic už se neozvalo, ani kašlání, ani řev.

Vlády nad džunglí se ujalo naprosté ticho, ničím nerušené, jakoby navedené ozvěnami těch divokých výkřiků. Ken měl řev, který ono ticho vyvolal, ještě v živé paměti. Věděl, co zahnalou vysokou zvěř, co zastavilo šplouchání vody a plíživé kroky. Byl to hrozivý hlas neomezeného vládce džungle.

Také Pepe a oba chlapci propadli kouzlu oné chvíle. A protože se báli, aby je nezahnali, mlčeli. Obrovské svatojánské mušky ještě zdůrazňovaly ebenovou čern nocí a jemný bzukot hmyzu akcentoval neobyčejné ticho v džungli. Ken se stále ptal sám sebe, co ho nutí na této cestě přemýšlet a uvažovat daleko víc, než byl zvyklý. Také se cítil o mnoho let starší. Snad to bylo tím, že se musel chovat a vystupovat jako dospělý muž, i když byl vlastně ještě chlapec.

Temný příkrov noci pod cypřiši poněkud ustoupil. Vystřídal ho jakýsi slabý přísvit, který neustále světlel. Temným listím nízko nad břehem řeky si k nim proklestila cestu bílá záře tropického měsíce. Třpytivé drobné záblesky proháněly temné stíny po vlnkách na řece, která se vbrzku proměnila v jednolitý stříbrný pás.

Celá džungle zklidněla, zavládl v ní mír a pohoda. Jak to bylo všechno čisté, divoké a krásné! A ostrov se zdál ještě úchvatnější, ještě osamělejší. Když si Ken uvědomil, že přijde

doba, kdy ho budou muset opustit, sevřela ho lítost. Téměř si přál, aby byl divochem a mohl tu zůstat věčně.

Pak ulehl a přemýšlel o místech v divočině, která nikdy nespatří, o místech, kde svítí slunce a věje vítr, kde se pomalu vkrádá šero a množí se stíny, kde padá jemný déšť, kde se nádherné barvy a scenérie mění každou hodinu, kde žijí a vzájemně se požírají milióny divokých zvířat a kde nastane temná noc jen tehdy, když dojde k boji a zasáhne smrt.

Na lovu krocanů

Když se Ken brzo ráno probudil, zjistil ke své radosti, že je ve výtečné kondici. Byl sice ještě trochu rozespalé malátný, ale mrtvá únava a bolest z kostí celého těla už zmizela. Chladný větřík rozehnal mlhu nad hladinou řeky a potrhal ji do obláčekových chomáčů, mezi nimiž si razily cestu trsy narůžovělých slunečních paprsků. Pepe už rozdělal oheň a vonný dým spalovaného dřeva se převáloval nad tábořištěm. Zdálo se, jako by si statisíce ptáků chtěly ztrhat hrdla. Vzduch byl nasycen hudbou. Ken zůstal ležet a tiše naslouchal melodickému vítání nového dne, dokud pomalu neustalo.

Kde se vzalo, tu se vzalo, nad ostrovem začalo kroužit hejno papoušků. Vřeštěli jako sbor létajících ďáblíků. Po chvíli se snesli na okolní cypřiše, jejichž větve zatížili a ohnuli tak, že pod nimi téměř praskaly. Stromy dostaly zvláštní vzhled, vypadaly, jako když jsou červenozeleně žihány. Pepe mávnutím ruky upozornil na další hejno dlouhoocasých tropických papoušků, kteří se blížili k ostrovu.

Tento druh papoušků se od červenohlávků nápadně lišil. Byli daleko menší, celí jednolitě zelení, měli delší ocas a zdáli se i mnohem plašší. Letěli ve větší výšce než předchozí hejno, kroužili však nad ostrovem a vřeštěli stejně, i když se nesnesli k zemi. Ze všech stran se k ostrovu slétala hejna papoušků. Přiblížilo se rovněž obrovské mračno svítící zeleně a žlutě, které mělo rozlohu jistě několika hektarů. Pohybovalo se ještě výš než hejno malých tropických papoušků.

„Žlutohlávcí!“ vykřikl George. „To jsou ti velcí, co se naučí mluvit. Je jich aspoň milión!“

Hoši se pustili do snídaně za takového rámusu, že bylo zbytečné mluvit — nebylo slyšet vlastního slova. Celý ostrov obsadili rudohlávci a ostatní dvě velká společenství létala chlapcům nad hlavami sem a tam, jako by jim chtěla dát najevo svou nelibost a vypudit je. Mlha nad řekou už dávno docela zmizela, odváta větrem, a slunce ostře pálilo, když se

konečně záplava papoušků v menších či větších houfech zvedla a odletěla do různých míst okolní džungle.

Pepe převezl Kena a ostatní chlapce na člunu přes širší rameno řeky. Přistáli na písčité mělčině. V měkkém blátivém břehu našli stovky stop vysoké zvěře a mezi nimi objevil Ken cestičku vyšlapanou jaguárem, širokou na rozpětí paží dospělého muže. Vypadala úplně jinak než cesta vyšlapaná lvy a Ken si marně lámal hlavu, v čem ten rozdíl spočívá. Pepe, který chlapce doprovázel, ověšen puškami a připraven naložit si na záda i ulovenou zvěř, ukázal na stopy a vzrušeně řekl svou nenapodobitelnou výslovností: „Tygr!“ A pak ještě dodal: „Grande !“

„Veliký rozhodně byl,“ připustil Ken. A hned s nadšením pokračoval: „Hoši, tenhle kus musíme dostat! Sem na jeho cestu k napajedlu políčíme večer pořádný kus srnčího a počkáme si tu na něj.“

Když se trochu porozhlédli po okolí, zjistili k svému překvapení, že se tu krajina roztáhla do poměrně široké ploché roviny. Pokrýval ji nevysoký porost, z něhož tu a tam trčely na mírných návrších palmy a v níže položených proláklínách shluky bambusových stromů. V dálce za touto mírně zvlněnou krajinou se ostře rýsoval temný okraj husté džungle. Kenovi nebylo jasné, proč rovina v nejbližším okolí není porostlá neprostupnou houštinou, popínavými rostlinami a velkými stromy, které byly tak charakteristické pro jiné úseky zdejší džungle.

Chlapci se vydali po jedné z vyšlapaných cestiček a neušli snad ani sto kroků, když narazili na tlupu vysoké zvěře. Tráva a nízká křoviska ji téměř zakrývaly. George odevzdal Pepemu brokovnici a vzal si od něho kulovnici.

„Střílej nízko,“ radil mu Ken.

George stiskl spoušť a současně s ránou šel k zemi i srnec. Nebyl to však ten, na kterého se Ken díval a o němž se domníval, že na něho George míří. Zbytek tlupy se dal do běhu a zanedlouho zmizel v mírné proláklině. Chlapci si proklestili křovinami a trávou cestu až k srnci, kterého George složil. Byl malý a vážil sotva třicet kilo. Pepe ho vynesl

na stezičku. Ken si při té příležitosti všiml, jak je jejich domorodý průvodce šťasten, že mu svěřili do péče pušky. Potom se vydali nazdařbůh na další pochod. Vůbec si nevybírali směr, protože cítili, že narazí na kořist, ať jdou kamkoliv.

V nejbližším údolíčku s bambusovými stromy se to hemžilo bažanty čikaloki. Ken až dosud nikdy nespatrił tohoto nádherného ptáka v letu na otevřeném prostranství, a byl proto překvapen jeho rychlostí. Jednotlivé kusy vystřelovaly z husté koruny bambusů, prudce zamávaly křídly a pak nasadily ke klidnému klouzavému letu. Tato poslední fáze byla elegantní a půvabná. George po jednom z nich dvakrát vystřelil ze své opakovačky, ale pokaždé minul. Zřejmě se dopouštěl chyby, běžné u většiny začátečníků — střílel příliš brzy. Pepe potom vyplašil z křoví velkého bažantího kohouta. Plul vzduchem naprosto stejnoměrně a poskytl Kenovi nádherný terč. Ale Ken si ho pouze zachytil přesně na mušku a sledoval ho hlavní, dokud mu nezmizel z dohledu. Na dalšího už vypálil. Byla to dobrá rána, šel k zemi jako kámen. A hned potom Ken usoudil, že lov těchto bažantů je příliš snadný, že jsou ve vzduchu tak snadno k zasažení, že střílet po nich je skoro zbabělé, nepoctivé.

George stále víc propadal lovecké vášni. Ken nebyl schopen udržet s ním krok ani ho přemluvit nebo mu přikázat, aby se nevzdaloval od skupiny. Chodil si, kam a jak se mu zachtělo. Neměl vůbec strach, což ho jedině trochu omlouvalo. Naproti tomu Pepe se držel Kena a Hala jako klíště a jeho tmavým bystrým očím neunikl v okolí jediný pohyb. Přiblížili se úvalu. Ken se vydal po jednom jeho úbočí, George po druhém. Náhle George zahvízdal a všichni se rázem obrátili jeho směrem. Mával rukama, pak ukazoval přímo před sebe a začal si spěšně razit cestu mezi keři. Klopýtal a klouzal od jednoho k druhému, až se náhle před ním zvedlo hejno kachen pižmových, uletělo pár desítek metrů a zase se sneslo k zemi. Pak málem zakopl o několik šedých ptáků. Divoké husy! Ken je poznal hned, jak vylétly ... Ale teď už zaštěkala Georgova puška a jeden kus v přemetech klesal k zemi. Ostatní

pokračovaly v letu směrem k řece. Ken se dal dolů ze svahu, aby překročil malé údolí a dostal se na druhou stranu k Georgeovi, když ho Pepe náhle uchopil za rukáv.

„Krocani!" zašeptal.

Ken ihned změnil svůj úmysl a zůstal na své straně údolí. Pepe ukazoval přímo před sebe do nízkého křoví a pomalu a opatrně k němu vedl Kena. Ozývalo se odtamtud zvláštní duté tlučení. Do všech stran se rozbíhaly vyšlapané stezičky a tu a tam se táhly i úplné cesty pokryté sešlapanou nízkou trávou. Přes jednu z nich se mihl hnědý kovový záblesk, za ním druhý, třetí a další.

„Střílet! Střílet!" radil Kenovi vzrušeně Pepe. Ty kovové záblesky byli prchající krocani! A podivné údery byl dupot jejich rychle se mihajících stojáků!

„Nevzlétnou, když jsou vyplašeni?" dotazoval, se Ken s podivem Pepeho.

„Ne — ne — střílet!" naléhal zase Pepe, když další hnědý kovově lesklý stín vyrazil na otevřenou cestu. Ken rychle zlomil pušku, vytáhl z hlavně patrony s lesklými broky a vsunul za ně náboje s těžkým olovem. Došel zatím k okraji malé mýtiny, po níž právě neuvěřitelně rychle pádil jeden krocán. Zamířil na něj, ale vůbec ho nestačil sledovat hlavní pušky. Z křovisek pak vyrazili další dva. To byl běh! Letěli jako šipky. Ken po nich dvakrát rychle za sebou vypálil, ale pokaždé minul. Kdyby mu byl někdo prorokoval, že netrefí na patnáct metrů běžícího krocana, byl by to považoval za urážku. Ale teď byl svědkem toho, že po výstřelech žádný z nich neztratil ani peříčko. Znovu nabil pušku a volal na George: „Hej, Georgi, jsou tu krocani!"

George zavýskl a hned se dal do běhu.

„Má poklona!" reagoval na Kenovu neúspěšnou střelbu Hal. „Ani já bych to nedokázal hůř než ty! Půjč mi pušku, ať si po nich taky párkrát prásknu!"

Ken mu podal svou brokovnici a pustil ho dopředu, aby měl volno a lepší výhled. Pokračovali v cestě a přitom pozorně pátrali očima v každém křovisku. Náhle z jedné malé

houštinky vyběhl nádherný velký krocan, zastavil se na volné plošině, natáhl svůj dlouhý krk a rozhlédl se.

„Pal — rychle!" zašeptal Ken. „Teď máš velkou příležitost!"

„Vždyť je krotký," namítl Hal.

„Krotký! Jsi úplně zelenáč! Je divoký jako každý jiný tady v džungli. Nebo to snad nevidíš?"

Zdálo se, že se Kenovo vzrušení a Pepeho obrovská horlivost náhle přenesly i na Hala. Zvedl pušku, neobratně přiložil ukazovák k oběma kohoutkům a vypálil z obou komor najednou. Kousek za krocane prorazil výstřel v křoví ohromnou díru a pták sám křepče odběhl do úkrytu.

„Viš, nechtěl jsem ho střelit na zemi," řekl Hal a vracel Kenovi jeho zbraň.

„Dobře, ale chceme snad mít k obědu kus krocana na divoko, ne? A tak bychom snad měli využít každé vhodné příležitosti. Tihle ptáci jsou lovná zvěř jako každá jiná, Hale, na to bys neměl zapomínat!"

„Co to tady bylo za střelení?" dotazoval se George, když se po chvilce připojil ke skupině.

A právě v tom okamžiku se ozval z křovin strašný hřmot, zdvihla se tam veliká hnědá skvrna a vyrazila do volného prostoru jako obrovský náboj z děla. Tenhle krocan letěl jako o závod. Ken pozoroval jeho rychlý pohyb ve vzduchu, dokud, mu nezmizel z očí v jednom ze vzdálených úvalů.

„Nelitá špatně, co?" řekl George. „Na mě to bylo až moc rychlé."

„Ohromně!" přidal se Ken.

Pak se ozval nový hřmot a přímo před nimi vyletěla do vzduchu další hnědá koule jako vystřelená z kanónu. Ken okamžitě vypálil z obou hlavní a hned po něm George z jedné, ale všechny tři rány šly mimo. Ken pozorně sledoval ptákův let a přitom si uvědomoval, že divoký krocan z tamaulipaské džungle se ve vzduchu pohybuje daleko rychleji a mnohem elegantněji než jeho oblíbený pták, štrapatý tetřívek.

„Postupujte rychleji," řekl George. „Spíš je vyplašíme. Ale opravdu nevím, jestli se mi podaří nějakého trefit. Navíc tahle divoká husa, co nesu, váží aspoň tunu."

Skupina vykročila rychleji. Prodírala se křovisky s ohromným rámusem a z úkrytů vyletoval jeden krocan za druhým. Každou chvíli se ozvala Georgeova puška.

Potom se Kenovi naskytl tak nádherný pohled, že docela zapomněl střílet. Přes otevřenou mýtinu se přehnalo šest velkých kroců — a byla to rychlost! — a pak společně vzlétli. Silný hluk, který způsobili, nádherný, rychlý pohyb mohutných křídel ve vzduchu a jejich rozpětí, jejich ušlechtilá divokost a dokonalé vlastnosti lovné zvěře — to všechno byly pro Kena důvody, pro něž začal řadit lov na krocany do nejvyšší sportovní kategorie.

Sotva se z křoví ozval další hluk, zalícil, a jakmile se hnědá kovově lesklá hmota dala do pohybu, hned po ní vypálil. Krocan šel k zemi a dopadl do trávy s mohutným žuchnutím. Pepe radostně zaječel a rozběhl se pro kořist. Když dobíhal na místo, poletovalo kolem něho v povětří množství lesklých peříček barvy bronz. Také Ken vyrazil kupředu, aby si svůj úlovek dobře zblízka prohlédl. Byl to mohutný kus a měl pravidelné rozpětí křídel, ale na Kena nejvíc zapůsobily nádherné odstíny bronz na jeho peří.

„Pojďte sem, chlapci!“ křičel na ostatní. „Tohle je nejcennější úlovek, jaký se mi kdy podařil.“

Po chvíli Pepe znovu zaječel a ukazoval před sebe. Ken ze svého místa neviděl nic jiného než úzká zelená křoviska. George se bez sebe vzrušením chopil pušky a vypálil. Vzápětí se ozvalo kvičení.

„Divočák! Divočák!“ vykřikoval Pepe a v jeho hlasu znělo naléhavé varování.

George mu vytrhl svou kulovnici a začal pálit jako divý. Také Hal vyprázdnil do křoví svou dvaadvacítku. Ozvaly se drobné dopady malých tvrdých spárků a nedaleko odtud se zvedl oblak hustého prachu. To pomohlo Kenovi, aby se orientoval, kudy zvěř prchá. Náhle se od skupiny odtrhl Pepe a dal se na zběsilý útěk zpět k řece.

„Počkej, Pepe, nech mi tady mou kulovnici!“ volal na něj zlostně Ken.

Ale Pepe ještě zrychlil a ani se neohlédl.

Také George se obrátil a snažil se co nejrychleji zmizet. „Černá! Divočáci!" ječel přitom.

„Dej si pozor, Kene! Uteč! Uteč!" volal Hal a prchal, jak nejrychleji uměl.

Ken si připadal jako na běžecké dráze a zdálo se mu, že mu nezbude nic jiného, než aby se co nejdříve také do závodů zapojil. Ale dosud nikdy neutekl před nebezpečím, které sám na vlastní oči nespatřil. Panický úprk ostatních byl však tak nakažlivý a vyprávění o nebezpečnosti černé zvěře, která si v tom okamžiku připomněl, tak otřesná, že se rovněž dal na rychlý útěk. A nebýt pušky a těžkého krocana, který ho tloukl do zad, byl by určitě vytvořil světový rekord na krátkou vzdálenost. Ale svatosvatě si vzdor hrozícímu nebezpečí slíbil, že se nevzdá ani pušky, ani vydatné kořisti. Při běhu pozorně naslouchal a neustále se nervózně ohlížel. Snad to byla jen zjitřená obrazotvornost, která v něm vyvolala představu, že se oblak prachu pohybuje stále rychleji a že jsou mu zvířata v patách. K řece to naštěstí nebylo ani půl kilometru. Ken tam doběhl zalitý potem a vyčerpaný a ke všemu sám sebou zhnusený. Pepe už seděl v člunu, do něhož se George právě snažil vydrápat.

„Vyprovokovali — jste — mě — k prima — závodu!" zuřil Ken.

„Nic — za námi — neběží!"

„Nebud' blázen!" odporoval mu George. „Sám jsem ty kňoury viděl a byl jsem dokonce takový osel, že jsem na jednoho několikrát vypálil z brokovnice."

„A zaútočil na tebe? To je to, co bych se rád dověděl," dotazoval se neodbytně Ken.

George řekl, že si tím není tak docela jist, ale současně rezolutně prohlásil, že vždycky, když poraněný divočák začne kvíčet, hrozí velké nebezpečí. Pepe k tomu zřejmě neměl co říci. Prostě odmítl vrátit se pro srnce, kterého nechal ležet na vyšlapané cestičce v křoví. A tak se všichni nalodili a veslovali přes rameno řeky zpět k ostrovu. Cestou projeli docela blízko kolem ohromného aligátora.

„Podívejte se na toho chlapíka!" zvolal George. „Škoda, že nemáme nabitou kulovnici. Měří nejméně pět metrů!"

„Ale kdepak, Georgi, určitě nemá víc než tři metry," odporoval mu Ken.

„Ty nevidíš v celé délce jeho ocas. Je to klacek! Však už mi Pepe hlásil, že se v těchhle místech jeden takový obrovský exemplář vyskytuje. Ale my ho nakonec dostaneme, na to dám krk."

Dorazili do tábora hodně unaveni, ale v povznesené a bojovné náladě, kterou jim nedokázalo pokazit ani zjištění, že jsou od hlavy k patě pokryti klíšťaty. Tak jako ostatní členové party i Ken se co nejrychleji vysvlékl a rozvěsil šaty do blízkosti ohniště, aby oheň a kouř vykonaly své. Na obou kotnících měl široké rudé pásy klíšťat druhu pinilius a zarudlá místa měl i na pažích. Tu a tam zahlédl i černé skvrnky veliké jako nehet malíčku. To byla klíšťata druhu garrapato. Bral je jedno po druhém do prstů, poněkud překvapen, že jdou tak snadno shodit. Náhle však ucítil ostrou bolest, jako by ho někdo píchl doruda rozpálenou jehlicí, a vyskočil půl metru do výšky.

Pepe se šklebil a George jízlivě vykřikl:

„Aha! Tak abys věděl, tohle bylo kousnutí garrapata. Ještě si užiješ!"

Sám byl zrovna poset velkými černými klíšťaty a nemilosrdně je odstřeloval hořícím koncem cigarety. Podle toho, jak se šklebil a kroutil, několik ho už také pokousalo. Na Pepeho se vrhl milión nebo snad ještě víc malých klíšťat druhu pinilius, ale téměř žádný garrapato, a tak velkodušně přispěchal Kenovi na pomoc. Ten se zatím pokoušel odstranit klíště, které se už před chvílí tak citelně zakouslo. Pepe mu však vysvětloval, že nepostupuje správně, že hlavička klíštěte už pronikla do kůže, a kdyby se od ní tělo odtrhlo, zůstala by uvnitř a způsobila by nebezpečný zánět. A tak přidržel těsně u zakousnutého parazita žhavý konec cigarety a s uspokojením pozoroval, jak se začal kroutit a dokonce vytahovat hlavičku z pokožky. Jakmile bylo klíště volně na povrchu těla, Pepe se ho dotkl cigaretou. Prasklo s hlučným bouchnutím. A tak nakonec Ken ani nevěděl, co ho páliło víc: oheň z cigarety nebo to kousnutí. Pak mu Pepe seškrábal z pokožky tolik malých klíšťat druhu pinilius, kolik jich jen šlo,

a celého ho namazal domorodou pálenkou caňou. Ken ho podezřival, že ho polil nějakým vitriolem, protože měl pocit, jako když z něho stahují kůži. Potom však palčivá bolest ustala a také od klíšťat měl prozatím pokoj.

Hal, který byl — pokud jde o lezoucí a kousající havěť z džungle — z celé skupiny nejcitlivější, měl tentokrát štěstí — klíšťata se mu nějakým zázrakem vyhnula. A tak té příležitosti využil, aby si z ostatních dělal legraci. Nejvíc si střílel z Kena.

George to dohrálo a vyštěkl na něho:

„Však na tebe taky dojde, ty Řvoucí Hale!“

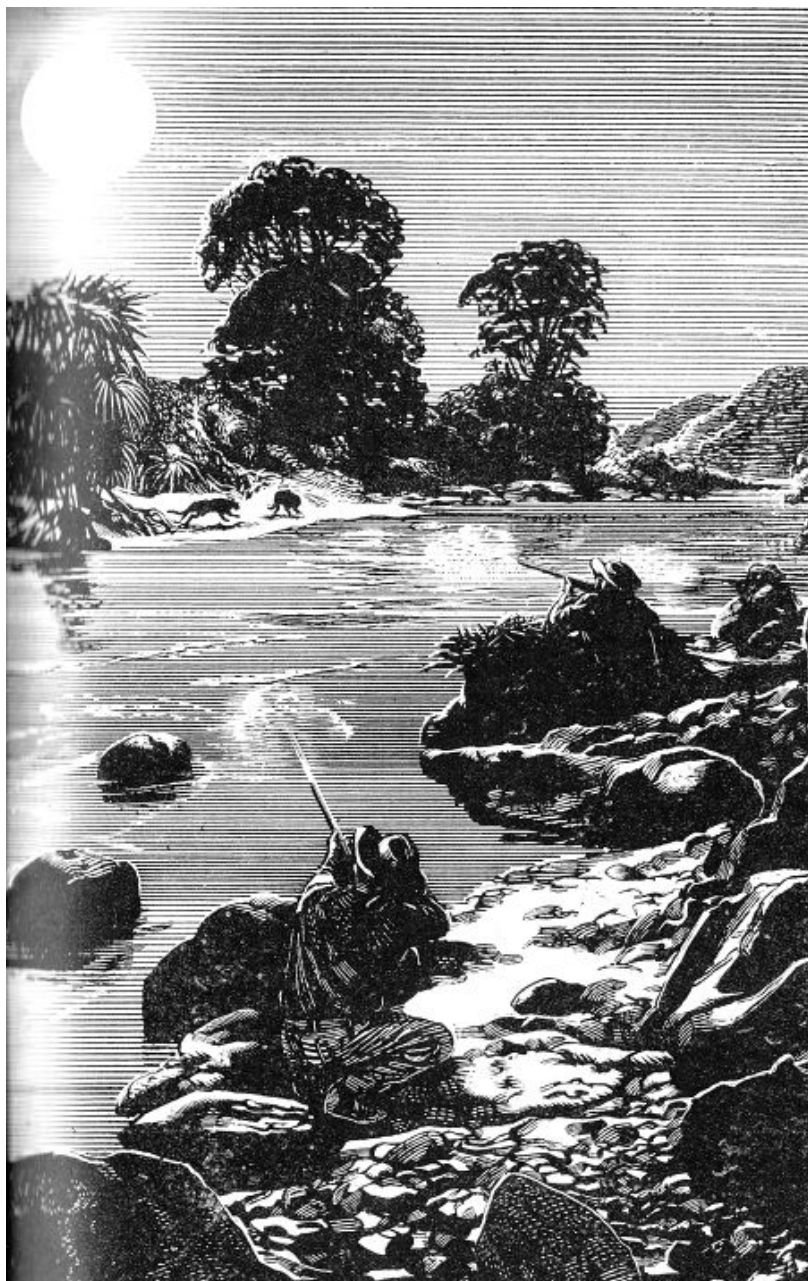
„Nech si to!“ ohradil se bojovně Hal.

Ken hleděl na svého bratra mlčky, ale s temným, významným zábleskem v očích. Napadlo ho právě, že tato džungle je jediným místem na světě, kde snad bude moci Halovi splatit staré dluhy. A hned začal spřádat tajné plány.

Polehávali pod stromy v táboře, aby si v horkých poledních hodinách trochu odpočinuli ve stínu. K obědu měli spoustu masa. Toto plýtvání Kena mrzelo. Aby uklidnil své svědomí, ochutnal alespoň od každého druhu kousek. Nejvíc mu chutnala pečínka z divokého krocana. Prohlásil, že je nejjemnější ze všeho, co až dosud ochutnal. Nápadná mu byla zvláštní kořená příchut'. Její původ pochopil teprve, když jim Pepe vysvětlil, že jednou z hlavních složek potravy krocánů v džungli je červená paprika. A to byl další důkaz, že divoký krocan z okolí Tamaulipas je nejlepší zvěřinou, kterou se až dosud Kenovi podařilo ulovit.

Velký aligátor se celé odpoledne slunil na hladině říční zátoky nedaleko tábora. Ken si hrozně přál přivést si domů kůži z aligátora, a tady se mu nabízela výborná příležitost ji získat. Ale nakonec si to rozmyslel a řekl si, že raději ještě počká, protože nechtěl zbytečně mrhat střelivem a chtěl jít i v tomto ohledu chlapcům příkladem vstříc.

Těsně před západem slunce se Pepe opět přeplavil na druhý břeh, aby na písčinu, na kterou přicházel jaguár po své cestičce k napajedlu, položil jako návnadu velký kus srnčí zvěřiny.

Když se začalo stmívat, rozmístil Ken chlapce na dolním konci ostrova za velké balvany na čekanou. Pepe a George zaujali postavení o několik desítek metrů pod ním. Měli k dispozici Georgeovu kulovnici dvaatřicítku a šestnáctirannou opakovačku, nabitou těžkým olovem.

Hal vyfasoval dvouhlavňovou brokovnici s těžkými broky a postavil se o kousek nad Kena. A Ken zaujal místo přímo proti návnadě. Byl ozbrojen kulovnicí opakovačkou.

„Buďte při střelbě opatrní,“ vyzýval Ken znovu a znovu. „Zachovejte klid — rychle se rozhodujte — dobře miřte!“

Pak se pohodlně usadil, protože předpokládal, že se čekání protáhne. Návnada od něho byla vzdálena asi padesát metrů. Nad hlavou mu táhlo v rychlém letu nádherné procesí divokých ptáků. Letěli velice nízko, a tak mohl s podivem sledovat, že každý druh vydává za letu jiný zvuk. Jeřábi a volavky měkce svištěli vzduchem, malé vnitrozemské kachny a tlusté kačeny vířivě bzučely a kachny pižmové hvízdaly jako kulky z pušky.

Když přišli k napajedlu první srnci, byla už skoro tma, a když se začali vytrácet zpět do džungle, stál už měsíc vysoko na obloze, i když částečně začleněn mraky. Z druhé strany ostrova, doléhaly k chlapcům tiché zvuky. Ken jim naslouchal s takovým, soustředěním, až ho rozbolela hlava, ale nic konkrétního z nich nerozpoznal. Pak se objevily mohutnější a hustší mraky a zakryly měsíc. Návnada položená na břehu začala pozvolna ztrácet obrysy a nakonec úplně splynula s okolním břehem, který byl čím dál tím tmavší a nezřetelnější. Ken už chtěl pomalu dát ostatním pokyn, aby se pro dnešek stáhli zpět do tábora, když ho náhle zaujalo slabé harašení. A hned potom se o něco níž ozvalo vrzání a skřípění písku.

Temnotu prořízly ostré světelné záblesky a současně zaštěkala Georgeova kulovnice. Hned potom práskly těžší rány z brokovnice.

„Tamhle je,“ křičel George. „Dole — dostali jsme ho — jsou dva! Dejte pozor!“

Bum! Bum! práskala těžká brokovnice z místa, kde byl ukryt Hal.

„George ho minul, já jsem ho zasáhl!" vykřikl. „Ne, tamhle běží - Kene! Kene!"

Ken zahlédl jakýsi stín na nejasném pozadí písčitého prahu — vypadalo to jako dlouhé šedé tělo nějaké šelmy — a rychle po něm vypálil. Kulka v ocelovém plášti zvedla hrst drobného šterku s pískem a zabzučela nad břehem. Šedý stín se rychle rozběhl podle vody a za malý okamžik zmizel Kenovi z očí. Ken spustil svou opakovačku volně podél těla a zahalekal, až se to rozléhalo široko daleko.

Boj s jaguárem

Když dozněla ozvěna výstřelů, ticho se ještě víc prohloubilo. V křovinách se neozval nejmenší šelest, písek ani trochu nezavrzal, neozval se jediný zvuk, který by naznačoval, že je někde v okolí postřelený jaguár. George, Hal i Pepe shodně prohlašovali, že tam viděli dvě šelmy a jedna z nich měla zásah. Ken vstoupil po kamenech co nejdál do řeky, až spatřil protější břeh, ale po jaguárovi ani vidu, ani slechu. Vrátili se tedy do tábora, trochu zklamáni, že se jim lov nevydařil, ale s jasným předsevzetím, že si to příští večer zopakuji.

Ráno si George stěžoval, že mu není dobře. Ken mu na to řekl, že se zřejmě přejedl čerstvého masa a že by si nato měl dát pozor. Potom se vydal na vlastní pěst na druhou stranu řeky, kde okamžitě zjistil, že kus srnčího, položený jako návnada, zmizel. V písku v okolí místa, kde ho zanechali, našel spoustu stop menší šelmy, ani jedna nepatřila velkému jaguárovi. Když si stopy prohlédl pozorněji, zjistil, že šlo o pantera. Bylo zřejmé, že návnadu zpola vlekl, zpola nesl vzhůru do blízkého příkrého svahu, ale tam najednou stopy končily.

Ken se vydal po rovném terénu k okraji džungle. Všude kolem něho poletovaly hrdličky v obrovských hejnech. Opodál vyletelo hejno kachen pižmových, několikrát zakroužilo v povětří a znovu dosedlo. Tento manévr se opakoval víckrát za sebou; teprve potom Ken pochopil, co se vlastně děje. Na velké rovné ploše si tam zřejmě hledalo potravu ohromné hejno a kachny, které byly vzadu, vždycky vzlétly, aby se dostaly před ty, které až dosud těžily ze svého výhodnějšího postavení.

Jak postupoval mezi keři, vyplašil také několik krocanů, ale protože si s sebou vzal jen kulovnici, nevěnoval jim pozornost, Jeho úmyslem bylo vystopovat divočáka. Dvakrát či třikrát byl v pokušení odbočit z vyšlapané cestičky a prohlédnout si drobné bambusové lesíky v úžlabinách, ale pak si to rozmyslel, hlavně kvůli klíšťatům. Konečně se přiblížil k husté

vysoké stěně džungle, obrostlé mechy a lišejníky. Vstoupil do ní po stezičce, vedoucí po dně hlubokého úvalu, a hned na kraji našel stopy kočkovitých šelem, jejich cestičky.

O kousek dál uviděl v úvozu pod korunami většího bambusového hájku rozházené kosti několika kusů vysoké. Hned mu bylo jasné, že v těch místech nejednou hodoval král džungle. Holá půda pod bambusy tam tvořila jakousi otevřenou dolinu. Vyšlapaná stezka však vedla do hloubi džungle, která neustále houstla a pro množství listů byla čím dál neprůhlednější. Ken se rozhodl, že do prohlubně položí jako návnadu kus srnčí zvěřiny a že si tam k večeru počiná.

Nejprve ovšem musel složit srnce. Na rukou a zápěstích už měl úplně manžety z kláštat, a to ho dost rozčilovalo a pohánělo ke spěchu. Po celém těle ho svrbělo a štípalo, musel se pořád ošívát a drbat.

„Jen si kousejte, zatracené bestie," ulevil si nakonec hlasitě a zamiřil mezi nižší křoviska. Vystoupil do svahu, a sotva se octl nahoře, uviděl docela blízko tlupu vysoké. Ještě než ho navětrili, vystřelil na jeden kus. Zvíře udělalo několik skoků a pak se převalilo na bok. Ostatní prchali do křovin. Ken si při té příležitosti vzpomněl na starého zálesáka z Penetierského pralesa, který mu kdysi vykládal, že se srnec po zásahu zřídka kdy hned položí. Když si však prohlédl zhaslý kus a zjistil, jakou paseku udělala kulka třistajednapadesátka s měkkým pláštěm, které použil, už se nedivil, že srnec klesl téměř okamžitě.

Jestli někdy takhle naplno trefím jaguára, bude mít dost, pomyslel si Ken.

Věděl, že při lovu na jaguára nesmí zapomenout na dvě hlavní věci: že dovede divoce útočit a že má neobyčejně tuhý život.

Ken odvěkl srnce dolů do bambusového hájku a tam odřízl kus kůry pro vlastní potřebu. Vedle divokého krocana měl srnčí ze všeho nejraději. A koneckonců měl alespoň dobrou omluvu, že srnce zastřelil. Považoval totiž lov na toto krotké zvíře tropických krajín téměř za vraždu. Návnadu zanechal na příhodném místě a spěchal zpátky do tábora.

Oddychl si, když tam při prohlídce zjistil, že si nepřinesl ani jedno klíště garrapato, zato mu trvalo téměř půl hodiny, než se zbavil ohromné spousty piniliů.

„Zeptej se Pepeho, jaký je rozdíl mezi klíšťaty garrapato a pinilius," požádal Ken George.

„Velké klíště je matkou toho malého," odpověděl Pepe.

„Vy ale, kamarádi, naděláte s klíšťaty zbytečných cirátů," vzhlédl Hal od své práce. Budoval právě několik nových ohrádek, kam chtěl umístit želvy, hady, hlemýždě, myši a mladé ptáčky, které ten den ráno pochytil.

Pepe je dále informoval, že ve srovnání s dolním povodím řeky Panuco je tady na náhorní plošině daleko méně klíšťat. Dole v nížině, kde se potuluje spousta dobytka, jsou jich prý na každých pětadvaceti čtverečních metrech milióny. Spodní plocha každého listu či stébka trávy je jimi doslova pokryta v souvislé rudé vrstvě. Největší prý jsou ta klíšťata, kterým se podaří prisát na nějakého býčka nebo jiné dobytče. Zdá se, že žijí neomezeně dlouho, že však nedosáhnou větších rozměrů, nemohou-li sát krev. Pinilius časem vyrostе v garrapata a garrapato zase živí ve svém těle tisíce dalších piniliů. Společným znakem všech těchto klíšťat bylo, že vždy lezla směrem nahoru a že se beze stopy ztrácela z povrchu zemského, když přišlo období vlhkého počasí.

Ken přemýšlel, jak na to, aby mohl vyrazit na lov na delší dobu a nebyl obtěžován klíšťaty. Rozhodl se, že zkusí pořádně namočit svůj lovecký oblek do oleje. Zatímco ostatní chlapci lovili ryby nebo se nějak jinak zaměstnávali v okolí tábora, Ken vyčkával, až pomine největší horko, které je sužovalo po celé dlouhé hodiny. Ve stínu sice bylo chladněji, ale na slunci to páliло jako u otevřeného ohně. Když se konečně přiblížila pátá hodina odpoledne, vzal si Ken na sebe lovecký oblek. Dokonale nasákl mastnotou, byl daleko těžší a hřál víc než tulení kožešina. Než se dostal na druhou stranu řeky, div se neupekl. Zdvihl se podvečerní větřík, ale jeho závany připomínaly spíš pekelnou výheň kolem vysoké pece. Ken se doslova koupal v potu. Stékal mu po pažích až dolů k zápěstí a dále po rukou, takže i puška, kterou nesl, byla za chvíli celá

mokrá. Musel si přiznat, že tento způsob obrany proti klíšťatům — měla-li vůbec nějaký účinek — mu přinesl daleko horší následky, než když se od nich nechal pokousat. Když došel k úvalu a do stínu bambusového lesíka, měl už toho právě dost. Shodil kabát, na němž se drželo víc klíšťat, než kdykoliv předtím. Také dolní okraje kalhot byly jím osypány. Smetl je dlaní s brucením, že vypadají, jako by pila olej, jímž je oděv napuštěn. Zdálo se, že jim dokonce chutná. Bylo však velice snadné je z promaštěné látky smést. To Ken učinil a pak se klidně a pohodlně usadil a sledoval, co se bude dít.

Z místa, které si vybral za své stanoviště, měl nejen dobrý přehled po celé holé ploše pod bambusovými stromy, ale viděl i na průsek, jímž vyšlapaná stezička mizela v porostu džungle. Srnčí návnada, kterou tam včera zanechal, ležela dosud netknutá na stejném místě, asi třicet metrů odtud. Byla to dost malá vzdálenost, ale kdyby se odsunul dál, ztratil by výhled na jeden ze dvou bodů, které chtěl pozorovat současně.

Posadil se na zem a opřel se zády o kmen bambusového stromu. Malou kulovnici si položil na kolena a vlevo na zem na dosah ruky rezervní zásobník patron. Byl rozhodnut skolit šelmu, neustoupit před ní z této pozice ani o krok. V duchu si opakoval všechna ponaučení, kterých se mu svého času dostalo od starého dobrého Hirma Benta, když se pod jeho vedením učil v Penetierském pralese lovit medvědy a chytat do lasa pumy na divokém severním okraji Velkého kaňonu. Z té doby také znal nejdůležitější zákon pro lovce, který je nebezpečně ohrožován štvaným zvířetem: rychle a včas se rozhodnout. Měl k dispozici dvanáct patron úderného střeliva, které byl schopen vystřelit za pět šest vteřin, a měl odvahu utkat se třeba se dvěma jaguáry najednou.

Slunce zapadlo a horký vánek téměř odumřel. Jaká to byla úleva sedět v chladném stínu! Lehký větřík, který se ještě udržel, vál do bambusového údolí v příznivém směru, takže prakticky nebylo nebezpečí, že by zvíře Kena zvěřilo ještě dřív, než se dostane po stezičce k nastraženému masu.

Celé dlouhé minuty seděl v napětí a ostražitě sledoval okolí. Pozorně naslouchal každému sebemenšímu šelestu, až se mu zdálo, že ho pomalu opouští schopnost vůbec něco sluchem rozlišovat. Stébla trávy a listí v džungli si šeptaly, hmyz si pobzukoval. Ken očekával, že uslyší milióny ptáků, že kolem něho potáhne procesí vysoké zvěře a že možná dokonce uvidí divočáka. Jestli se však někde v nejbližším okolí pohyboval nějaký živý tvor, neměl o tom nejmenší ponětí. Hodina mezi západem slunce a setměním ubíhala pomalu — zdála se nekonečná. Přesto Kena dosud neopustil pocit, že se něco stane. Začala se však otupovat jeho schopnost soustředěně sledovat, co se kolem děje, potřeboval se nějak rozptýlit, a tak si začal prohlížet bambusové stromky ve velké skupině, pod níž ležela srnčí návnada.

Byl to nádherný porost. Tenké bambusové kmínky se v horní části půvabně ohýbaly. Ken si při pohledu na ně vzpomínal na dobu před několika lety, kdy si jako malý chlapec lámal hlavu, odkud se berou štíhlé rybářské pruty. Teď jich napočítal sto šedesát devět v jediném trsu, ne širším než sud. Měly žlutou barvu a napříč byly černě pruhované. Rostly do výše několika metrů zpříma, pak se začaly pozvolna naklánět, pak lehce ohýbat, až nakonec jejich koruna se záplavou špičatých listů visela volně dolů. Ken se ponořil do zajímavého studia tohoto zvláštního porostu tropické džungle, náhle ho však vyrušil jakýsi šramot.

Okamžitě zpozorněl, svaly se mu napjaly a začal se rozhlížet kolem sebe. Zvuk, který se ozval, ho poněkud mátl. Jednak nemohl přesně určit směr, odkud přicházel, jednak marně pátral po jeho původu. Celá džungle byla podivně tichá. Napjatě naslouchal. Po malé chvíli se zvuk ozval znovu. Ken celý ztuhl a začal se chvět jako struna na houslích. Zvuk, který zaslechl, vycházel nepochybně z hrdla nějaké divoké šelmy. Skoro se dal označit jako zakašláni. Ken se ostražitě rozhlížel po celém okolí, div si hlavu neukroutil. A pak se ozvalo hluboké, chraplavé zařvání, které proniklo Kenovi až do morku kostí.

U srnčí návnady stál jaguár s hlavou vztyčenou a s jednou tlapou položenou na kořisti. Ken si chtěl vsugerovat, že je dokonale klidný a chladný, ale současně si uvědomoval, jak je ohromen. Pomalu zvedl pušku a s loktem opřeným o koleno pozorně zamířil. A v tom okamžiku si uvědomil, jak nádherný je to kus. Byl žlutavý, skoro bílý a měl černé skvrny. Trup měl krátký, spory, pružný, běhy silné a podsaditě. Kena nejvíc zaujala a okouzila jeho obrovská hlava. Měla svérázně krvelačný a divoký výraz, který tohoto brutálního a nelítostného tvora tropické džungle tak výrazně a nápadně odlišoval od pumy.

Jaguár zlověstně otevřel tlamu — vzdálenost čelistí byla obrovská — dlouhé žluté zuby se slabě zaleskly. Znovu strašlivě zařval.

Beze spěchu, ale také bez zbytečného otálení Ken zalícil a vypálil.

Slyšel docela zřetelně, jak kulka zasáhla cíl. Znělo to jako úder o dřevo. Viděl, jak nad jaguárem stoupá obláček prachu, a čekal, že se po zásahu převálí. Jaguár však místo toho strašlivě zařval a v mohutném skoku vyrazil přímo vzhůru. Ken se zachvěl. Dala se do něho zima a udělalo se mu špatně. Když jaguár dopadl na všechny čtyři, Ken na něho znovu vystřelil ze své opakováčky. Odletující chomáčky srsti svědčily o zásahu. Šelma vydala podivný chraptivý zvuk a vrhla se vpřed. Ken znovu vypálil a úder kulky srazil jaguára k zemi. Zmítal se a divoce se převaloval, až se kolem zvedal prach a odletovaly kusy dřeva. Ken na něho vypálil ještě třikrát rychle za sebou, ale bylo to příliš uspěchané, a tak způsobil zvířeti jen lehká zranění.

Pak musel znovu nabít. Snažil se být velice pečlivý a přesný, když vkládal nový zásobník a stlačoval péro, které pomáhá zasouvat náboj do hlavně, ale ruce se mu trásly. Všechny prsty měl ztuhlé a neohrabaně jimi tápal po uzávěru pušky.

Byl to okamžik, který by byl jistě stačil k tomu, aby jaguár dorazil na místo, kde Ken stál. Ale ztratil už orientaci a pohyboval se nejistě po klikaté dráze. Byl opravdu těžce zasažen.

Potom se jaguár vzchopil k zoufalému skoku a dopadl necelých osm metrů od Kena. Po dopadu se převálil a Ken ho prostřílel skrz naskrz. Zvíře se však znovu zvedlo, prskalo barvu a vydávalo hluboký chraplavý řev. A vzápětí se znovu vyřítilo na Kena.

Tomu nebylo dvakrát dobře, mráz mu běhal po zádech a zmocňovala se ho panika. Puška se mu chvěla v rukou a na malé mýtině mezi bambusovými stromy viděl všechno rozmazaně. Strašlivá slabost a závrať ho téměř ochromovala. Síly ho opouštěly a bylo mu, jako by se měl každým okamžikem zhroutit. Avšak pomyslení, že je teď v sázce život, mu znovu dodalo sílu a vzbudilo v něm na chvíli zoufalou odvahu.

Když se po něm jaguár opět vrhl, zasáhl ho jednou ve vzduchu a dvakrát po dopadu na zem. Jaguár se vztyčil, rozpráhl doširoka obrovské tlapy a tloukl jimi do vzduchu. Přitom kašlal, řval a barva z něho jen stříkala. Byla to hrůza. Ken po něm ještě jednou střílel a zasáhl ho přímo doprostřed mezi rozpráhnuté tlapy.

Tělo zvířete se zhroutilo, obrovská šelma se zapotácela a funěla tak, že Ken byl celý zbrocený krvavou pěnou. Potom slepě vyrazila vpřed a těžce klesla k zemi.

A pak nastal vzteklý zápas a Ken si uvědomil, že se šelma zmítá ve smrtelných křečích. Neviděl ji sice moc dobře, protože ležela ve vysoké trávě a křoviska mu zakrývala rozhled, přece však znovu vystřelil do místa, kde byl pohyb nejdivočejší. Po chvíli se začaly vysoké traviny mírně vlnit, což bylo znamení, že se jaguár snaží odplazit do džungle.

Ken se posadil, ale vypadalo to spíš, jako by se svalil na zem. Byl celý zalitý studeným potem a prudce oddychoval.

„To — bylo — něco — strašného,“ vysoukal ze sebe. „Co — se — to — jen — se — mnou — stalo?“

Začal znovu naplňovat zásobníky, což byla i pro úplně klidného člověka nesnadná práce, natož pro Kena, který si ještě neodreagoval prožitou hrůzu. Jaguár se pomalu plížil do hloubi džungle. Dalo se to dobře sledovat podle toho, jak se rozestupovaly vysoké traviny a kymácely větve keřů.

„Bestie! Ta má tuhý život!" zamumlal si Ken pro sebe. „Člověk ji rozstřílí na kusy, a ještě mu uteče!"

Konečně se Kenovi přece jen podařilo nacpat do obou zásobníků po několika patronách, takže mohl znovu nabit pušku. Vstal, zhluboka se nadechl a napjal všechno úsilí, aby se uklidnil.

„Na Západě jsem střílel na medvědy — na vysokou — na pumy," pokračoval v samomluvě, „ale to bylo něco úplně jiného. Na tohle nikdy nezapomenu!"

Měl tvář plnou barvy, kterou jaguár vykašlával, a z toho si teprve dodatečně uvědomil, jak blízko u sebe byli. Vždyť v jednom okamžiku ucítil docela zřetelně závan vzduchu, jak po něm šelma prudce mávla mohutnou prackou!

Pomalů zase nabýval odvahy a byl schopen se rozhodovat. Připomněl si, jak se těšil, že si jaguárovu nádherně žíhanou kůži položí do pokoje. A tak se rozběhl po pěšince přímo do džungle. Za přirozeným plotem, který tvořilo husté křoví, byly vyšší suché stromy se zelenými větvemi nízko nad zemí. Stezička se proměnila ve vyschlé koryto potoka. Jaguára neviděl, ale docela zřetelně ho slyšel, jak se prodírá proutím, přelamuje klacky a vráží do mladých stromků.

Konečně narazil na barvu a pustil se po ní. Každou chvíli se zastavil a pozorně naslouchal. Když zvuky ustaly, což znamenalo, že zraněné zvíře odpočívá — zůstal rovněž stát a čekal, až se znovu pohne. Postupoval jen s největšími obtížemi. Křoviska byla hustá, a tak musel ulamovat větve nebo je podlézat. Neměl na sobě kabát a z košile byly za chvíli cáry. Stále ostře sledoval úsek před sebou. Očekával, že se před ním každým okamžikem vynoří těžce zraněné ochromené zvíře. Chtěl mu dát záraz, co nejdřív je zbavit trápení. A tak si po dlouhé minuty vytrvale a zarputile klestil cestu vpřed.

Pak si všiml, že se stíny v džungli protahují. To byla první výstraha, která ho poněkud znepokojila, znamení, že se blíží noc. Musel se dát na zpáteční cestu ještě za světla, aby našel východ z husté džungle do volné krajiny. Druhá výstraha byla prudká palčivá bolest v pravé paži. Ucítil ji ostře, jako kdyby se mu do masa zaryl velký trn. Obnažil bolavé místo a ke své

nelibosti zjistil, že je doslova pokryto chomáčem klišťat garrapato.

Potíže s klišťaty

Ken se okamžitě vydal na zpáteční cestu. Rozhodl se, že se za jaguárem pustí až druhý den nebo že za ním pošle Pepeho, jinak ho prozatím přestal zajímat. Další zuřivé bodnutí, tentokrát v noze, potvrdilo jeho podezření, že řada klišťat už na něm pracuje delší dobu a že se jim podařilo řádně zakousnout. Pak ucítil ještě několik kousnutí na dalších místech.

Ta kousnutí páčila jako dotek řeřavého uhlí a přece na Kenovi vyrazil studený pot. Přijal je jako naléhavý příkaz, aby zbytečně neztrácel ani chvilku a pokusil se co nejdřív dorazit do tábora. Z rychlé chůze přešel do klusu. Nepozorností seběhl z cesty a chvíli mu trvalo, než ji zase našel. Pokaždé, když ho některé z klišťat kouslo, vyskočil, jako kdyby dostal žihadlo. Nejhorší bylo vědomí, že téměř každý krok džunglí znamená další přírůstek klišťat garrapato na těle. Když zvedl suchou větev, aby ji odhodil z cesty, cítil, jak se mu klišťata lepí na dlaň. Prudce zatřepal rukou a podařilo se mu jich několik setřást. Nebyl by nikdy uvěřil, že se dá v husté džungli utíkat, přesto se mu to místy dařilo. Když se pak dostal ven na volný prostor, dal se teprve do řádného běhu. Ani se nezastavil pro kabát, který tam nechal ležet, a uháněl po rovné planině, seč mu síly stačily.

Bylo už skoro tma, když doběhl na břeh řeky. Prudce se spustil dolů k vodě a vyplašil přitom tlupu vysoké, která se taní v klidu napájela. Přebrodiv se na nejužším místě říčního ramene, vyběhl na ostrov a doslova vpadl do osvětleného kruhu kolem plápolajícího táborového ohně. Pepe upustil pánev a začal něco koktat. George sáhl po pušce.

„Kdo tě honí?“ vykřikl Hal poplašeně.

Ken se skoro dusil, s obtížemi lapal po vzduchu a zpočátku nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slovo. Šílený výraz v očích a divoké pohyby, jimiž ze sebe strhával rozedranou košili s urvanými rukávy, aby ji vzápětí hodil do ohně, ještě víc postrašily ostatní členy výpravy.

„Bože na nebi!" vyjekl Hal. „Jsi snad samá blecha, Kene?"

„Samá blecha!? Taký že jsem!" řval Ken a co nejrychleji se zbavoval všech součástí oděvu. „Podívej se na mě!"

V jasném světle ohně se objevily jeho paže hustě obsypané klíšťaty garrapato, která se černala i na dalších částech těla.

„A to je všechno?" Hal to pronesl s pohrdáním, ať už upřímným, nebo předstíraným.

„Ty jsi mi ale statečný lovec! Myslel jsem, že ti je v patách nejmíň šest tygrů."

„Byl bych radši, kdyby mě honilo šest tygrů, ty pihovatá zrzavá makovice!" ječel Ken.

Takhle tituloval svého bratra opravdu jen velmi zřídka. Hal byl totiž imunní proti všem nadávkám či narážkám s výjimkou těch, které mu připomínaly jeho pihy a zrzavé vlasy. Ale v daném okamžiku Ken nemohl jinak, zdálo se mu, že je zaživa požírán. Byl v jakémsi transu, úplně ztratil klid a rozvahu. A tak nebylo divu, že ho Halův šíravý humor vyprovokoval.

„Nevšímejte si jeho řečí," zahartusil nakonec na George a Pepeho, „a pojdte mi honem pomoci od těch ďábelských potvor!"

Teď se ukázalo, jak bylo správné, že si s sebou Ken vzal domorodce, protože Pepe věděl moc dobře, co je nutné udělat. Nejprve na Kena vylil vědro chlazené vody. Jaká to byla úleva!

„Pepe chce, abys mu označil klíšťata, která tě nejvíc koušou," tlumočil mu George.

Přes hroznou bolest zůstal na něj Ken chvíli tupě a užasle zírat.

„Pepe na tobě chce, abys mu ukázal, kde se klíšťata zakousla nejlouběji," pokoušel se mu znovu vysvětlit George. „Tak už sebou konečně hni!"

„Co!" zařval Ken a zrakem přebíhal s Pepeho na George. Domníval se, že i jejich domorodý lodivod si už z něho začíná utahovat. A přitom jemu vůbec nebylo do smíchu.

Ale Pepe se tvářil smrtelně vážně.

„Ale já opravdu nemůžu označit místo, kde mě to nejvíc kouše. Bolí to všude!" bránil se Ken.

Nakonec však přece jen zjistil, že je schopen označit nejbolestivější místa, když se řádně soustředí na utrpení, které musí snášet. Pak teprve pochopil, jak správná byla Pepeho rada.

„Tady — tohle — tady — a tamhle ... Oh! A tohleto!" začal Ken označovat jednotlivá klíšťata.

„Ne tak rychle, pomaleji," napomínal ho George, když na něm s Pepem začal klidně a rozvážně pracovat.

Pak namířily na Kenovu pokožku rudě žhnoucí konečky cigaret. Ken označoval nová a nová klíšťata a neustále divoce gestikuloval.

„Tady ... Óh - au! Tohle - ach! A tohle - ú! Tohle ale zasmrdělo! Tady — au! Poslyšte, nemůžete si pospíšit? Tohle! Ou — ou, tohle tam vězelo nejmiň metr hluboko! Teď tohle... No dělejte! Vždyť do mě vypalujete díry! Georgi, ty si z toho děláš psinu! Pepe odpraví dvě, než ty se zmůžeš na jedno!"

„To víš, Pepe takhle honil a odstřeloval klíšťata celý život," protestoval věčně George.

„Pospěš si!" hartusil na něj Ken zoufale. „Jestli si hned nepřestaneš dělat legraci, tak ti dám opravdu jednu do nosu." Byly to pro Kena krušné chvíle. A po celou tu dobu Hal Ward seděl klidně na kládě a se zájmem a humorem pozoroval probíhající operaci. Chvilí se usmíval, jindy se hlasitě smál a tu a tam vybuchoval v hromový řehot.

„Neboj se, Georgi, Ken by nikoho neuhodil," prohlásil po chvíli. „Něco ti povím. Je v tom až po uši, úplně ztratil nervy. Je to tvoje životní šance, takovou už nikdy nebudeš mít. Pořád tě honil a otravoval on, teď máš možnost mu to oplatit. Nadělej do něho díry! Co to je, pár malých klíšťat? To by mě opravdu nemohlo vyvést z míry! Ken je ovšem takový choulostivý, citlivý a trochu zženštilý chlapec s jemnou pokožkou, až moc velký hezounek, než aby se nechal kousat klíšťaty. Bože, bože — je to fakt! Prosím tě, Kene, ukaž aspoň trochu statečnosti a odvahy!"

Ken mu pohrozil pěstí.

„Máš pravdu, Hale," pronesl chmurně. „Jen se pobav dosyta. Však já si to s tebou jednou vyrovnám!"

Hal zmlkl a Ken už myslel, že bratra pořádně zastrašil. Ale brzy poznal, jak pošetilá to byla myšlenka. Hal si ho přestal dobírat, jen aby na chvíli zaměstnal svůj plodný mozek další taškařinou.

A pak se obrátil k Georgeovi:

„Poslouchej, složil jsem k této významné události malou básničku." A začal recitovat:

*Byl jednou jeden statečný lovec jménem Ken,
ten sbíral kůže divokých šelem celý den.
Nebál se tygrů, neplatil na něj ani had,
nebál se kňourů, naopak — měl je celkem rád.
Jednou však přiběhl vyděšen z džungle. Co se mu stalo?
Měl jen strach z toho, aby ho klíště nepokousalo!*

„O — hro — mne!" drtil mezi zuby Ken. „Můj milý bratříčku, jsme daleko od domova a já tě přinutím k pláči!"

Pepe vykouril a spotřeboval celkem tři cigarety a George dvě, než se jim podařilo přivést k výbuchu všechna velká klíšťata. Drobnější se však dosud pevně držela. A tak Pepe Kena pořádně polil kořalkou caña. Bylo, to jako když ho vhodí do ohně, ale zato se Pepemu ve chvíli podařilo všechna klíšťata odstranit. Ken měl přitom pocit, že z něj zaživa stahují kůži a že na něj sypou rozžhavenou kovovou drť. Když pak ulehl, byl slabý jako kotě. Pepe ho ujistil, že ho caña velmi brzy zbaví pálivé bolesti, ale trvalo to ještě hezkou dobu, než se mu ulevilo.

Asi by nebylo správné ptát se právě v této chvíli Kena, zda dosavadní výsledky jejich cesty stojí za všechnu tu námahu a strádání! Pro někoho, kdo o klíšťatech garrapato jenom četl, mohou být celkem bez významu, ale faktem je, že tato havěť je jedním z nejstrašnějších příznaků života v tropech.

Naštěstí se Ken po nějaké chvíli opravdu cítil zase ve své kůži, začal se věnovat vážným problémům svých popisů a záznamů a snažil se načrtnout mapku řeky až k ostrovu. Pokud se týkalo celé jejich cesty, Cypřišový ostrov byl na ní jedním z nejdůležitějších bodů. Když Ken dokončil mapování

posledního úseku řeky před ostrovem, přešel k písemným záznamům. Byl přesvědčen, že jeho nové poznatky jsou opravdu neobyčejně cenné. Cestou pozoroval, že se stromy stále zvyšovaly a jejich počet stoupal, jak pluli dolů po proudu řeky. Zaznamenal i změny v hustotě a barvě porostu džungle, postupné snižování a splošťování okolních horských pásem a změny v kvalitě půdy — pozvolna ubývalo skalisek a kamení a přibývalo hlinité země. Zdálo se mu, že poznámky a záznamy v jeho bloku mají už teď takovou hodnotu, že začal pomalu toužit po tom, aby je mohl předložit strýci.

Přírodovědecká práce v terénu

Ten večer vykládal Ken chlapcům něco ze zoologie a předčítal jim ukázky z kapesního vydání Sclatera, které si s sebou vzal. Chlapce obzvláště zajímaly kapitoly o kočkovitých šelmách. Přední běhy všech kočkovitých šelem mají pět prstů, zadní pouze čtyři. Zbraně — drápy — jsou zahnuté a ostré a zvířata - s jedinou výjimkou, kterou je leopard — je mohou zatáhnout. Velké kočkovité šelmy si brousí drápy tím, že je protahují spárami v kůře stromů. Všechny kočkovité šelmy našlapují výhradně na prsty. Neslyšný krok jim umožňuje chlupaté tlapy a bříska prstů. Na stopách, které zanechávají, není vidět otisk drápů, tak jako třeba na stopách psů. Všechny kočkovité šelmy mají na jazyku velké papily, které se podobají pilníku. Využívají jich při olizování kostí a čistí si jimi srst. Jejich dlouhá vousiska jsou vlastně citlivé orgány, které jim pomáhají orientovat se v prostoru při nočních výpravách. Světla všech kočkovitých šelem jsou velká a kulatá, ale jejich vzhled se mění dle toho, jak se stahují nebo rozšiřují zřítelnice. Obvykle mají srst šedou nebo žlutohnědou s tmavými skvrnami nebo pruhy. Jednotná žlutohnědá srst lvů nebo panterů je zřejmě výsledkem vlivu prostředí — obě tyto šelmy žijí převážně v písečných pouštích. Je dost pravděpodobné, že v nejstarších dobách měly všechny kočkovité šelmy na těle skvrny nebo pruhy.

Hoši se přirozeně nejvíce zajímali o jaguára. Je totiž největší kočkovitou šelmou žijící v Novém světě. Vyskytuje se v úseku, který se táhne ze severního Mexika až do severní části Patagonie. Jaguár má na těle větší skvrny než například leopard. Základní barva srsti je sytější žlutohnědá nebo žlutá, přecházející někdy až do zlatová. Byly nalezeny exempláře, které měřily od špičky čenichu ke konci ocasu dva metry.

Jaguár je vynikající plavec a výborně šplhá. Humboldt tvrdí, že na zalesněných jihoamerických územích, která jsou často postihována záplavami, žije jaguár téměř výhradně na stromech a živí se opičím masem. Všichni přírodovědci se

shodují v názoru, že jaguár je krvelačný, a jako další znak uvádějí, že velmi hlasitě a často řve. Zatím není známo, že by napadl člověka, aniž k tomu byl vyprovokován. Oblíbeným lovištěm jaguárů jsou břehy řek v džungli. Velmi často se živí masem ryb a některých vodních ptáků.

Jaguár dovede strašlivě zaútočit. Obvykle skočí své kořisti na hřbet a zlomí jí krční páteř. Na některých územích jsou dobře známé stromy, na jejichž dřevě si jaguár brousí zbraně. Kůra těchto stromů je vpředu dohladka ošoupaná, jak se o ni vztyčená zvířata opírají hrudí, a po obou stranách jsou vydlabány hluboké díry. Kdykoliv se na těchto stromech objeví čerstvé škrábance, je jasné, že jaguáři nejsou daleko. Řev jaguára je hlasitý, hluboký a chraplavý — asi jako pu, pu, pu. Mezi panterem či pumou a jaguárem vládne odedávna velké nepřátelství a je velice podivné, že se jaguár obvykle pumy bojí, ačkoliv je větší a silnější.

Také Pepe dovedl o jaguárech, kterým říkal tygři, vyprávět zajímavé historky. Ale ani Ken nedovedl posoudit, co z jeho vyprávění je pravda a co pouhé povídačky domorodců. Pepe se například zmínil o jednom Mexičanu, který měl slepého a hluchého jaguára, jehož si sám ochočil. Ken přirozeně věděl, že většina přírodovědců tvrdí, že se jaguár ochočit nedá, ale v tomto případě byl ochoten věřit Pepeho historce. Slepý jaguár byl prý nesmírně veliký, měl strašlivý vzhled a byl svým pánem vycvičen k tomu, aby mu donesl všechno, pro co ho pošle. A nikdy neustal, dokud neusmrtil tvora, kterého vlekl. Protože byl slepý a hluchý, měl prý tím vyvinutější čich.

Pepe jim dále vyprávěl o krutém zápase mezi obrovským aligátorem a jaguárem, ve kterém byli oba usmrceni. Tvrdil dále, že jaguáři často sledovali domorodce a nejevili před nimi vůbec žádný strach. Znal dokonce domorodce, kteří mu vyprávěli, jak jim jaguár odvlékl a sežral dítě. Nakonec dal Pepe k dobru příhodu, která se udala asi před rokem v Tampiku. Těsně pod Tampikem, na okraji městečka, kde začíná džungle, byla u břehu řeky zakotvena loď. Jednoho dne na její palubu skočili dva jaguáři a vyděsili lodní posádku k šílenství. George potvrdil pravdivost této historky a dodal,

že jaguáři byli pronásledováni psy a zachránili se skokem na loď, kde vyšplhali do plachtoví a ráhnoví a nehnuli se odtamtud, až museli být sestřeleni.

„No, pokud jde o mé vlastní zkušenosti," pronesl Ken zamyšleně, „řekl bych, že jaguár je schopen všeho."

Příští den je čekalo hodně práce, obzvlášť Hala, kterému jistě nezbude ani chvilka na ty jeho všelijaké rošťačiny. George se vydal brzy ráno na lov — zmizel ještě dřív, než se ostatní probudili. A právě když se chystali zasednout k snídani, objevil se docela blízko na druhém břehu řeky a volal k sobě Pepeho. Bylo zřejmé, že si byl zase jednou pořádně zastřílet.

Ulovil černou veverku, malou pruhovanou divokou kočku, kňoura, aligátora dlouhého skoro metr a kachnu s neobyčejně vzácným peřím.

Hal se pustil do práce hned po snídani. Počínal si odborně a s velkou dovedností a sklidil za to obdiv George i Pepeho. Dobrovolně se nabídl, že mu pomohou, a Hal jejich nabídku vděčně přijal. Vezl si s sebou skládací plátěnou nádobu, pinzety, nože a nůžky, několik balíků konzervačních prostředků a řadu malých plechových nádob, ve kterých se daly skladovat drobné kočky.

Prvním úkolem bylo rozpustit v plátěné nádobě ve vodě dávku soli, do které by se namáčely kočky. Potom smísil něco soli s kamencem, až vznikla hustá pasta. A nakonec smíchal dvě třetiny glycerínu a jednu třetinu vody s kyselinou uhličitou. Tato směs měla sloužit jako konzervační prostředek na malé kočky. Zůstávaly po napuštění pěkně vláčné.

Při těchto přípravných pracích dával současně Georgeovi pokyny, jak postupovat při stahování kůže z divoké kočky a z veverky.

„Kůži pečlivě stáhni a připevni ji k podložce srstí dolů. Seškrábej všechen tuk, ale dej pozor, ať přitom do kočky neuděláš díru. Zítra, až kůže uschnou, budeme je tak dlouho máčet ve studené vodě, až změknou. Potom je vytáhneme a dosucha vyždímáme. Namíchám směs ze tří a půl litru vody, čtvrt kila soli a třiceti deka oleje nebo kyseliny sírové, do toho kůže ponoříme asi tak na půl hodiny. Pak je znova dosucha

vyždímáme a rozvěsíme je do stínu. Tím kočky dokonale impregnujeme a moli se jich ani netknou."

Když se chtěl Hal pustit do kachny, zjistil ke svému zklamání, že některá z nádherných peříček jsou potřísněna.

„Chci zpracovat jen několik málo vodních ptáků," řekl Georgeovi. „A hrozně rád bych měl jednu z těch velikých kachen pízmových. Ale musíš dát pozor, abys ji nepoškodil peří."

Na Hala byl zajímavý pohled, když se zabýval tím vzácným exemplářem. Nejprve ptáka pečlivě proměřil. Potom mu na hrudi oddělil od sebe peří a provedl ostrým skalpelem řez, který zahájil vysoko na hrudní kosti a ukončil dole u ocasu. Počínal si velice opatrně, aby mu přitom nepropíchl břicho. Potom začal pečlivě oddělovat kůži podél řezu, až se dostal ke svalům na stehnech. Vytáhl vazy na kloubním spojení a odřízl je. Potom uvolnil kůži na veslech a na zadní části těla a ohnul ocas směrem dolů, aby proťal kloubní spojení, které ho váže k trupu. Kůži na těle oddělil a odřízl křídla v horním kloubu. Pak postupoval dolů po krku. Tady dával zvlášť pozor, aby nepotřhal nebo příliš nevytáhl kůži. Neobyčejně opatrně musel postupovat, když odřezával kůži v okolí světel. Když oddělil kůži na hlavě, rozpoltil lebku a celý její vnitřek odstranil. Všechno potřel tuhou pastou, kterou předtím namíchal, lebku naplnil vatou a pak ji ponořil do glycerínové lázně.

Stahování kůže z aligátora bylo ve srovnání s prací na divoké kachně docela snadnou záležitostí. Hal ji nařízl nahoře pod krkem a vedl řez dolů středem břicha až na samý konec ocasu. Potom pečlivě oddělil kůži od celého těla a poručil Georgeovi a Pepemu, aby ji důkladně očistili. Pak ji ponořil do solného roztoku.

V té chvíli se podařilo Kenovi, který si hověl ve stínu cypřišů s rybářským prutem v ruce, ulovit jednu z oněch nádherných ryb s modravou ocasní ploutví. Hal z toho měl ohromnou radost, protože se mu nepodařilo zpracovat tři exempláře této neznámé ryby, které ulovili předtím. Tahle však byla daleko větší a neobyčejně pěkně zbarvená — na hřbetě byla tmavě

dozlatova, naspodu celá bílá a na ocase slabě namodralá. Hal ji rychle usmrtil a sáhl po svém kufříku. Vytáhl z něho několik archů tuhého kreslicího papíru, malou krabičku s olejovými barvami a štětce. Položil rybu na papír a dokonale ji obkreslil, aby získal její přesné rozměry. Potom ji opřel o krabici a začal ji malovat, aby zachytil její skutečné zbarvení. Ken se mu posmíval a škádlil ho a také George si neodpustil, aby se nepobavil na jeho účet. Zato Pepemu se to náramně líbilo, byl docela okouzlen. Hal klidně pokračoval v práci, divákům nevěnoval žádnou pozornost. A přestože jeho kresba nebyla nijak umělecká, splnila hlavní úkol: zachytit skutečně živé barvy ryby dříve, než zmizely.

Potom pokryl tělo ryby pruhy tenké látky, takže přilnula těsně k šupinám a vytvořila jim ochrannou vrstvu před nežádoucím poškozením. Prořízl kůži na bříše až k místu, kde se k trupu připojují ventrální ploutve, provedl hluboký řez až k páteři a oddělil ploutve od kostí. Pak pokračoval se stahováním kůže na ocase, přešel na hřbet a oddělil ocasní ploutve. Páteř odřízl až těsně u hlavy. Očistil a pečlivě oškrábal celou vnitřní plochu kůže a pak ji ponořil do připraveného roztoku.

„Myslím, Hale, že budeš mít u strýčka Jima se svou prací daleko větší úspěch než já," řekl mu Ken. „Máš opravdu vynikající techniku a víš, jak co udělat. Pokud jde o mě, moje robota se teď pořádně změní. Až dosud jsem měl s mapováním řeky poměrně snadnou práci, dařila se mi dobře. Ale jak se dostaneme do nížiny, začnou potíže."

„Ujedeme ještě nejmíň sto padesát kilometrů, než budeme v nížině," utěšoval ho s humorem Hal. „A to je kus cesty. A i kdybychom nakonec někde zabloudili, rozhodně tě výlet za moře jako odměna nemine, o to nemusíš mít strach. A malý Willie tě na něm bude doprovázet."

Zmatený lov na tygra

Druhý den ráno si Hal přivstal, ale mlčel a tvářil se tajemně, jako by viděl daleko do budoucnosti. Ken ho starostlivě pozoroval a v duchu se hrozil. Ano, byli daleko od domova, a na celé zemi neexistoval člověk, který by Halu Wardovi mohl provést nějakou lotrovinu, aniž by unikl pomstě.

Po snídani si vzal Hal sítku na dlouhé násadě a odešel z tábora. Zřejmě šel lovit ptáky, ryby, myši nebo něco podobného.

George prohlásil, že mu není právě nejlíp. Vypadal mizerně. Potuloval se bez cíle po táboře. Normálně by to Kena rozčililo, ale dnes si nějak nedokázal na nikoho vyjet, protože měl za sebou deset hodin klidného nerušeného spánku.

„Georgi Garrapato, musíš se z toho dostat! Udržuj si dobrou náladu,” povzbuzoval ho. „Proč si nevezmeš Pepeho Pinilia jako nosiče pušek a nejdeš si zastřílet? Nespotřeboval jsi zatím nijak mimořádně mnoho munice!”

Kenův sarkasmus na George zabral.

„Kdybys se vydal na lov, nevrátil bych se do tábora v poklusu a bez kořisti.”

„Synu můj,” oslovil ho Ken laskavě, „kdybys někdy měl potkat takového jaguára jako já, vydal bys ze sebe jen jeden jediný zvuk a víckrát by tě nikdo v džungli neviděl. A z té své bláznivé dvaatřicítky by sis klidně mohl udělat golfovou hůl.”

„Myslíš?” opáčil George. „No, uvidíme.”

Ken ho toho rána pozoroval hezkou chvilku. Něco se s ním zřejmě dělo. Napřed se marně snažil zasáhnout aligátora, který se vyhříval na protějším břehu řeky. Všechny kulky šly do vody a odrazily se od hladiny. Potom se ještě pokusil o štěstí s rybářským prutem. Ryby mu ťukaly tak často, že to snad Ken nikdy v životě u žádného rybáře nezažil, ale přesto nechytil vůbec nic. Pak na Kena začalo pomalu působit horko. Padla na něj ospalost, a tak se natáhl do stínu a přemýšlel, jak vypudit z tábora George, který se choval hlučně a rušil ho.

„Poslyš, Georgi, půjč si mou hammerlesku, seber Pepeho a vyjeďte si na loďce kolem těch strmých břehů," navrhl mu.

„Když se budete chovat tiše, určitě si něco užijete!"

George se nenechal dvakrát pobízet. Často a marně totiž vysílal toužebné pohledy na Kenovu hammerlesku. Zdálo se, že i Pepeho ten návrh potěšil. Nastoupili do člunu, ale když už se chystali odrazit, vyskočil George zpátky na břeh. Došel si pro svou starou dvaatřícítku a jediným pohledem se ihned přesvědčil, má-li v komoře náboj. Pak si ještě nacpal plné kapsy střeliva.

„Je dost možné, že budu potřebovat kulovnici," prohlásil.

„Člověk nikdy neví, na co tady v té proklaté džungli narazí."

Potom znovu nastoupil do člunu a Pepe začal lenivě veslovat proti proudu.

„Buďte opatrní, chlapci," volal za nimi Ken a pohodlně se uložil k spánku. Sotva ulehl, okamžitě usnul. Neměl potuchy, jak dlouho spal. Ale když se probрал, byl otupělý, jako když ho někdo praští palicí. Za nic na světě si v tom okamžiku nedokázal uvědomit, co ho probudilo. Pak uslyšel výkřik a po něm výstřel z kulovnice. Posadil se a spatřil člun asi tak dvě stě metrů směrem proti vodě, jak ho unáší proud na rozhraní světla a stínu. Pepe byl v lodi sám. Byl zřejmě velmi rozčilen. Ken viděl, že položil jedno z vesel a sáhl po pušce, a pak zase odložil pušku a chopil se vesla. Také něco breptal směrem k Georgeovi, který byl asi někde na břehu, ale z tábora ho nebylo vidět.

„Hej, Pepe," zahalekal Ken. „Co to tam vyvádíte?"

K jeho překvapení Pepe neodpověděl a dokonce se ani neotočil po hlase.

„Kde k čertu vězí George?" dotazoval se Ken netrpělivě.

Odpovědí byl dutý zvuk výstřelu z Georgeovy dvaatřícítky. Ken slyšel, jak si vystřelená kulka zpívá. A náhle práskla do větve nějakých pět metrů nad jeho hlavou a s bzučením změnila směr. Slyšel, jak narazila ještě na několik větviček a listů. Z Kena okamžitě spadla malátnost a v mžiku zaujal pozici za silným cypřišem, který stál mezi ním a místem, odkud padl výstřel. Po chvíli se odvážil vykouknout.

„Dávej pozor, kam posíláš to olovo," houkl.

George asi zahnal na strom černou veverku nebo si jen tak pro legraci střílí na papoušky. Pepeho pohyby však prozrazovaly, že je pořádně rozrušen, daleko víc, než se sluší a patří při lovu na některé z těch malých zvířátek. A tak se Ken snažil rychle setrást ospalost. Za okamžik se mu Pepe ztratil z očí. Zakryla ho silná větev stromu, který stál asi tak padesát metrů daleko nad ostrovem proti proudu. Po chvíli ho zase spatřil. Vesloval jen jednou rukou, zřejmě se pokoušel jet nahoru nebo dolů po proudu — ale Ken nedokázal při nejlepší vůli určit, kterým směrem se vlastně chtěl dát.

Prásk! Prásk! Georgeova dvaatřicítka promluvila ještě dvakrát. Obě kulky zalétly kamsi doprostřed řeky, odrazily se a dopadly s lehkým žuchnutím na vzdálený břeh.

Něco přinutilo Kena sáhnout po opakovačce. S napětím zasunul zásobník a odjistil závěrku spouště. Přitom si pro sebe bručel slova, která prve pronesl George: „Člověk nikdy neví, na co tady v té proklaté džungli narazí."

Skryt za mohutným cypřišem, opatrně vyhlédl. Spatřil člun, unášený volně proudem. Pepe přestal veslovat a napjatě hleděl do husté trávy a změti keřů na břehu. Něco říkal, ale Ken na tu dálku vůbec nerozuměl. Sám dále dychtivě pátral po Georgeovi. Minuty běžely, člun dál volně splýval po hladině řeky a Ken už se pomalu začal domnívat, že se opravdu neděje nic mimořádného. V té chvíli byla loďka s Pepem vzdálena od tábora asi tak pětasedmdesát metrů. Ken na něj znovu zavolal a ptal se, co George vlastně pronásleduje. Tentokrát Pepe odpověděl výkřikem, ale Ken mu při nejlepší vůli nerozuměl. Hned nato se však ozval Georgeův ostrý hlas: „Podívej se, je tamhle na ostrově! Schovej se za něco. Dostal jsem ho na mělčině u řeky. Teď se schovává na břehu v tom pruhu křovisek. Tamhle!"

Prásk! Prásk! Prásk! Kulky hvízdaly a bzučely všemi směry nad celým ostrovem. Ken dostal strach, skrčil se za strom a neodvažoval se vykouknout. Začal mít dojem, že si George hraje na Indiány.

„Ohromně, Georgi. Děláš to skvěle!" křičel na něj. „Nemoh bys přijít ještě blíž, když po mně střílíš? Co se vůbec děje?"

Vtom však uslyšel zapraskání větví a zahlédl žlutavé tělo, jak se mihlo dole na břehu řeky. To změnilo celou situaci!

„Panter nebo jaguár!" vykřikl Ken s úžasem. V okamžiku se mu všechny svaly napjaly, začal chladně a s klidem uvažovat. A vzápětí se Georgeova bílá košile objevila nad vrcholky keřů.

„Vrať se! Musíš tamodtud do volného prostoru!" hulákal na něj Ken. „Slyšíš mě?"

„Kde jsi?" křičel George a nevěnoval Kenovi ani trochu pozornosti. Ken skokem opustil svůj úkryt za stromem, vyběhl na horní cíp ostrova a tam poklesl s puškou připravenou k ráně.

„Tygr! Tygr! Tygr!" ječel Pepe, mával rukama a snažil se ukázat, kde ho zahlédl.

George si hlučněrazil cestu křovisky. Ken viděl, jak se vysoké traviny rozvlnily, a zahlédl v nich dlouhý žlutavý stín. Rychlostí blesku a bez dlouhého míření po něm vypálil. Z křoví se ozvalo divoké zařvání. Ken stále sledoval puškou vlnící a kymácející se traviny a křoviska, ale dříve než mohl znovu vystřelit, dlouhá hubená šelma se odrazila od břehu a mohutným skokem se vrhla přímo do řeky. Voda vysoko vystříkla.

Pepeho to k smrti vyděsilo. Stál na lodi a divoce mával nad hlavou Kenovou dvouhlavňovkou. Po chvíli se z vody vynořila žlutá hlava — na přímé čáře mezi lodí a břehem, takže se Ken neodvážil vystřelit.

„Zastřel ho, Georgi!" volal. „Nebo řekni Pepemu, ať po něm práskne!"

Ale George nevydal ani hlásku. Bylo to nepochopitelné. Ken ovšem neměl čas pátrat, kde se skrývá, všechna jeho pozornost se teď soustřeďovala na Pepeho. Ten totiž v životě nedržel pořádně pušku v ruce, nevěděl, jak zamířit. Přesto byl natolik chytrý, že se o to chtěl pokusit. Zasadil si pažbu Kenovy hammerlesky pod bradu, zvedl hlaveň a pokoušel se vystřelit. Ale puška nevypálila. Pepe začal manipulovat s pojistkou, tak jak to viděl u Kena, když střílel.

Zatím si to jaguár namířil přímo k člunu. Plaval s velkými obtížemi, byl zřejmě těžce postřelen. Pepe vystoupil na sedátko loďky a znovu podivným způsobem zalícil.

Ozvala se hromová rána, nejspíš zatahl za oba kohoutky současně. Neočekávaný zpětný náraz ho srazil dozadu. Upustil pušku na dno lodi a jeho široká záda dopadla naplocho do vody. Bosé svalnaté nohy udeřily do okraje člunu a zmizely pod hladinou.

Jaguára nezasáhl. Bylo to zřejmé z toho, že se zvíře dále pokoušelo doplavat k lodi. A Ken se stále ještě neodvažoval vystřelit.

„Georgi, co se to s tebou proboha děje?“ křičel zoufale.

A pak ho spatřil. Stál v křoví na břehu řeky a vztekle manipuloval se svou puškou, dvaatřicítkou. Samozřejmě — v kritickém okamžiku mu ten starý křáp zase selhal.

Pepeho hlava se vynořila na druhé straně člunu, od něhož byl jaguár vzdálen už sotva šest metrů. Zvíře teď bylo v jedné přímce s lodí a s Pepem. Vtom upoutalo Kenovu pozornost mohutné vření ve vodě uprostřed řeky. Byl to velký aligátor a pohyboval se dost rychle.

George začal něco ječet španělsky. Ken strašně zbedl a vlasy mu hrůzou vstaly na hlavě. Pepe, jehož pozornost byla až dosud obrácena výhradně k plovoucímu jaguárovi, porozuměl Georgeovu varování a otočil se, aby čelil nebezpečí blížícímu se zezadu.

Nejprve vyslal svou obvyklou prosbu o pomoc ke všem svatým, potom se pevně chytil horního okraje člunu, právě když se přiblížil k větvím hluboce ohnutého stromu a narazil na ně. A pak se doslova vyšvihl na palubu.

Ken zapomněl, že Pepe skoro nerozumí anglicky, a volal na něj: „Popadni veslo, Pepe, a drž jím jaguára ve vodě. Nenech ho vylézt do člunu!“

Pepe sice nerozuměl, ale sám měl daleko lepší nápad. Hbitě přeběhl palubu a chytil se ohnutých větví stromu právě v okamžiku, kdy se nad okrajem člunu na zádi objevily jaguárovy tlapy a hlava.

Ken měl jenom nepatrný zlomek vteřiny na to, aby zamířil na žluté tělo. Dříve však, než mohl vystřelit, zakryla zvíře i člun větev, která se pod tíhou Pepeho těla ohnula až těsně nad hladinu. To celou situaci zkomplikovalo a Kenovi bylo střídavě horko vztekem a zima strachem. A pak začal pálit George. Prásk!

Ken slyšel, jak kulka udeřila do boku lodi. „Počkej, Georgi, nestřílej,” křičel, „naděláš do lodi díry a potopíš ji!”

Prásk! Prásk! Prásk! Prásk!

S tímhle nebezpečím si George zřejmě hlavu nelámal. Stál na břehu a divoce a ve spěchu vypaloval ze své dvaatřicítky ránu za ranou. Ken slyšel jednotlivé výstřely zcela zřetelně a postřehl vždy i zvuk dopadu kulek smíšený se zvukem drceného dřeva. Z toho poznal, že ještě ani jedna nezasáhla jaguára.

„Docela zničíš loď!” řval na něj Ken.

Mezitím se Pepe rozkročmo posunoval z dolního konce větve ke kmeni. Čím víc se blížil ke břehu, tím výš se větev zvedala z vody, až nakonec úplně odhalila člun. George pokračoval ve své ostrostřelbě, dokud docela nevyprázdnil zásobník. Ken ovšem nebyl ve vhodné pozici, aby mohl po jaguárovi střelit — byl příliš nízko a vlastně ho ani neviděl.

Potom se náhle člun s trhnutím oddělil od větve, zmocnil se ho proud a unášel ho stále blíž ke břehu.

„Vzchop se už konečně, Georgi!” volal Ken. „Uklidni se! Pořádně zamiř, než vystřeliš. Teď už nám neunikne!”

„Je můj! Je můj! Je můj!” řval George jako smyslu zbavený.

„Neodvažuj se na něj vystřelit! Já jsem ho zasáhl!”

„Dobře, v pořádku. Ale nemohl by ses už konečně uklidnit? V každém případě — já jsem ho taky jednou zasáhl!”

George znovu vystřelil, zřejmě zcela bez míření. A pak rychle ještě jednou. Člun se zachytil o větev keřů, přesahující z břehu nad vodu. Ještě jednou se za ním na chvíli vynořil černožlutý stín a pak se na břehu začaly vlnit vysoké traviny.

„Uniká nám tamhle dole, kus pod tebou, podívej!” křičel na George Ken.

V tom okamžiku George zmizel. Po jaguárovi se slehla země a nikde se neozval výstřel ani výkřik, podle nichž by se dalo soudit, kterým směrem se George pustil. Pepe seskočil z větve na břeh a přitáhl k sobě člun. Ken na něho zavolaal a za chvíli už loď mířila k ostrovu. Ken si mezitím rychle oblékl oděv, v němž by se mohl vydat na lov, a potom se oba rozběhli přes mělké rameno řeky na druhý břeh.

Ken brzy odhalil jaguáří stopu; sledoval ji až k okraji křovinatého pásu, avšak na plošině porostlé všelijakým plevelem ji opět ztratil. V té chvíli k nim z bambusového hájku přiběhl George. Byl bledý a celý se trásl, zklamání ho deprimovalo.

„Když vylezl z vody, měl jsem ohromnou příležitost ke střelbě, ale ta zatracená puška zase selhala. Pojďte se mnou, určitě ho dostaneme! Rozstřílel jsem ho na kusy. Vsadil bych se, že jsem ho zasáhl nejmíň desetkrát. Teď už nám neunikne!”

Nakonec se Kenovi přece jen podařilo pohnout George k návratu do tábora. Člun byl do poloviny naplněn vodou, museli ho vytáhnout na břeh a obrátit dnem vzhůru. Našli v něm deset otvorů po střelách!

„Pokud jde o člun, měl jsi, Georgi, dost úspěšných zásahů,” utrousil Ken, „rozhodně teď máme co dělat.”

Pak se vrátil do tábora Hal. Funěl, byl rudý ve tváři a na čele se mu perlil pot. Nohy měl mokré až ke kolenům. V pytli nesl nějakého malého tvora.

„Co to bylo za střílení?” soukal ze sebe, lapaje po dechu. „Myslel jsem, že najdu tábor v obklíčení Indiánů!”

„Bylo tady, kamaráde, pár minut pěkně horko. George s Pepem obklíčili a napadli tygra!” vysvětloval Ken. „Vyprávěj nám o tom!” vybídl George a sám se pustil do přitesávání dřevěných količků na ucpání děr, které do lodí nadělaly kulky. George si utřel pot ze zarudlého obličeje a dal se do líčení svých zážitků.

„Vyjeli jsme si kousek nahoru proti vodě, jen tady za tu první zátočinu. Zahlídl jsem tam černou veverku a pustil jsem se za ní na břeh, ale nemohl jsem ji najít. A jak jsem se tam tak prodíral křovím, dostal jsem se na jakousi vyšlapanou

cestičku. A hned nato jsem padl na toho zatraceného jaguára. Lekl jsem se tak, že jsem zapomněl na pušku. Jaguár se obrátil a dal se na útěk. Měl jsem vlastně štěstí, že mě nenapadl. Když jsem viděl, že prchá, vrátila se mi odvaha. Zavolal jsem na Pepeho, aby jel pomalu dolů a dával dobrý pozor. Potom jsem se dostal na tu plošinku. Myslím, že jsem ušel pořádný kus cesty — a tam jsem jaguára zase uviděl. Vystřelil jsem na něj a on se mi hned nato znova ztratil v křoví. Pálil jsem po pohybujících se větvích a křovinách, i když jsem ho tam spíš tušil, než viděl. Podařilo se mi zahnat ho na břeh, kde se mi samozřejmě naskytovaly větší možnosti. Myslím, že to bylo asi v té chvíli, kdy jsi na mě, Kene, zavolal. A pak to teprve začalo. Zasáhl jsi ho, neslyšel jsi, jak zařval? A jaký pak udělal obrovský skok! Potom Kenova hammerleska strašlivě ‚kopla‘ Pepeho a srazila ho z lodi do vody. Kdyby to nebyla taková hrůza, asi bych se byl umlátil smíchy. Když potom šelma začala plavat k lodi, nemohl jsem nic dělat. Byla zřejmě zraněna, voda kolem se červeně zbarvila! Pak dostaly události rychlý spád, to vám řeknu. Pepe se jako opice chytil větve. Než se mi podařilo znova nabít, vyšplhal se jaguár do lodi, usadil se na dně a pozoroval Pepeho. Znova jsem po něm začal pálit. Nedovedu si vysvětlit, jak nám mohl uniknout. Proč jsi po něm, Kene, vlastně nestřílel?"

„Viš, Georgi, měl jsem k tomu dva pádné důvody," odpověděl Ken. „První byl ten, že jsem v té chvíli měl spoustu starostí, jak se schovat před kulkami z tvé pušky. A za druhé jsi mi vyhrožoval, že mě zabiješ, jestli zastřelím tvého jaguára."

„Opravdu jsem řekl tuhle pitomost ? Ale bylo nám chvillemi pěkně horko, co ... A poslyš, Kene, byl hodně velký? Měl jsem před očima pořád spoustu kouře z pušky, tak jsem ho vlastně ani pořádně neviděl."

„Nebyl nijak zvlášť mohutný. Ten, co mi včera utekl, byl jistě dvojnásobný. Ten tvůj byl dost dlouhý, šlachovitý, vypadal spíš jako panter, z očí mu koukala podlost."

Pepe seděl na břehu, ošetřoval si pohmožděniny a pokuřoval. Pak pronesl výrok, který se nedal přeložit, ale Hal se pokusil ho přetlumočit a zdá se, že se mu to celkem povedlo.
„Máš pravdu, Pepe. Jako lovci tygrů jsou absolutně nemožní — mučo nemožní!"

Na čekané u napajedla

„Něco vám povím, kamarádi," začal Hal. „Vím, kde určitě dostaneme tygra."

„Zasloužili bychom opravdu každý pár pohlavků, kdybychom tu žádného nevystopovali," dodal George.

Hal se tvářil vážně, mluvil zřejmě pravdu bez nějakých postranních úmyslů, byl pln zájmu a nadšení. Ale Ken si přece jen nebyl jist, jak to myslí, znal svého bratra až moc dobře.

„Kde?" zeptal se stroze a tvářil se skepticky.

„Dole u řeky. Víš přece, že jsem tam po celé délce břehu nalíčil pasti. Hezký kus cesty odtud je plochý písčitý práh. Narazil jsem tam na malý úvoz plný stop, byly tam šlápoty velké jako mé dvě dlaně dohromady. A docela čerstvé!"

„Čestně indiánské, chlapečku?" zeptal se pochybovačně Ken.

„Ať se na místě propadnu, jestli lžu," dušoval se Hal. „Rád bych na vlastní oči viděl, jak někdo z vás ulovil tygra. Pojeďme dolů lodí, a můžeme si tam počkat, až se některý přijde napít. Leží tam v řece obrovská kláda, na kterou se nachytala spousta naplaveného dříví. Za ně bychom se mohli docela dobře schovat."

„To je dobrý nápad," souhlasil Ken. „Ve člunu bychom byli docela v bezpečí. Rád bych ovšem zdůraznil, že tygři mi už jdou mírně na nervy. Měl bych se vlastně taky vydat do džungle a poohlédnout se po té bestii, co jsem postřelil. Bude teď už asi zhaslá. Ale čím déle to odkládám, tím hůř se mám k činu. A dost možná, že to nechám docela plavat... No, pojďte, pospíšíme si s večerí a vyjedeme si na čekanou na toho Halova tygra."

Když Ken spouštěl člun do vody, slunce právě zapadalo a nahoru proti toku zavanul proud horkého vzduchu. S uspokojením konstatoval, že do lodi neteče.

„Vezmeme s sebou jen dvě pušky, mou třistajednapadesátku a pak ještě hammerlesku, a do ní nějaké silnější střelivo. Musíme být totiž dnes večer hodně potichu, a kdybyste si, kamarádi, vzali každý svou vlastní pušku, pálili byste mi po kačenách a po všem možném, a to nemůžeme zrovna potřebovat.“

Pepe se chopil vesel a podle pokynů vesloval pomalu a s klidem. George seděl s Halem na zadním sedadle, Ken zaujal místo na přídi, s oběma puškami pěkně pohotově.

Teplý vítr šuměl v korunách cypřišů a na řece se tvořily drobné vlny s bílými hřebínky. Převísle větve stromů sebou zmítaly a tloukly a nad vodní hladinou vlály dlouhé trsy mechovitých rostlin. Závany větru však brzy ustaly, stromy stály nehybně a hladina řeky se uklidnila. A s větrem odešlo i horko.

Člun se brzy dostal do zátoky níže na řece a ocitl se z dohledu Cypřišového ostrova. Většina kachen byla ve vzduchu. Kroužily tak nízko nad hladinou, že na ně Ken skoro dosáhl hlavní pušky. Za zátokou se řeka rozšiřovala. Všude bylo plno obrovských klád a pařezů. Na západní břeh vrhal stín vysoký kopec porostlý stromy. Na levém břehu se vypínaly k obloze nebo ohýbaly nad hladinou vysoké cypřiše, všechny svázané dohromady a propleteny popínavými rostlinami a mechovou tkání.

Podle Halových instrukcí dovesloval Pepe k hromadě naplaveného dřeva a těsně u ní zakotvil. Úvoz, o kterém se zmiňoval Hal, byl od jejich stanoviště vzdálen asi tak šedesát metrů. Vyústoval do řeky skoro jako vchod do velké jeskyně. Zčásti ho zakrývala zmeř bambusových stromů, které dále od břehu vystřídaly cypřiše.

„Byl bych si rád předem prohlédl ty stopy,“ prohlásil Ken. „Ale chci věřit tomu, co jsi vyprávěl, Hale.“

„Neboj, jsou tam určitě!“

„Vůbec o tom nepochybuju. Vypadá to všechno opravdu báječně! Je to pěšina k napajedlu, Hale... Tak, chlapci, teď se pohodlně usadte a připravte se na další čekání. Nemluvte, jen poslouvejte a dobře pozorujte. Uvědomte si, že už není

daleko doba, kdy se s džunglí definitivně rozloučíme, A tak se snažte z toho ještě co nejvíce vytěžit. Pozorujte a naslouchejte! Kdo něco uslyší nebo uvidí jako první, je kabrňák." Chlapci byli zase jednou poslušní jako ovečky. Nebylo to ovšem jen Kenovou zásluhou. Obklopovala je tak nádherná, drsná a přitom naprosto tichá příroda, že každý mladý chlapec musel podlehnout jejímu kouzlu.

Kromě neustálého plácání křídel se tam neozval žádný zvuk. Vodní ptactvo nad nimi přeletovalo v hejnech: kačeny, jeřábi, volavky, sluky a velké kachny pižmové. Ken by se byl vydržel dívat na to víření donekonečna. Ale všechno se brzy uklidnilo a pak už se nad nimi jen tu a tam prudce mihl nějaký osamělý opeřenec, jako by se za ostatními opozdil.

Na širokou vodní hladinu se pomalu vkrádalo šero, ale stále ještě mělo moc denní světlo a celý břeh a úvoz bylo možné bez obtíží pozorovat. A pak se náhle džungle probudila — Ken si to jasně uvědomil, ale nebyl by mohl říci, co se vlastně změnilo. Snad jen z lehkého bzukotu hmyzu měl prostě pocit, že s přicházejícím šerem v celé džungli začal vřít život.

První, kdo získal body v jejich závodě v poslouchání a pozorování, byl Pepe. Varovně zvedl ukazováček a potom ukázal dolů k úpatí svahu. Ken pohlédl udaným směrem a spatřil laň, která vystoupila z clony vrbového proutí.

„Nehýbejte se, chovejte se naprosto tiše!" napomenul je šepem Ken.

Laň postavila dlouhé slechy a soustředila pozornost na člun. Potom vycupital z křoví malý kolouch a začal se šplouchat ve vodě. Oba kusy se dosyta napily, ale nijak nepospíchaly pryč od řeky.

Brzy nato zaslechl Hal něco dole po proudu a George zahlédl podezřelý pohyb nad nimi proti vodě. Pepe znovu cosi šeptal. Ken však nespouštěl z očí cestu k napajedlu, kde se každou chvíli ve stínu úvozu vynořil nějaký drobný stín. Zaslechl rovněž z dálky lehký dupot. Byl přesvědčen, že ten hluk dělají divoáci, ale nezahlédl ani jediného na volném prostoru před výběhem k napajedlu. Pokusil se na to tiše upozornit Pepeho, ale bezvýsledně — Pepe byl příliš ponořen do sledování svého

úseku řeky. Potom i Ken docela zapomněl, že má s sebou společníky. Nestačil ani vnímat všechno to jemné šustění, vrzání, praskání a šplouchání, které se ozývalo po celém pobřeží.

Na přístupu k řece pak zazněl hlasitý dupot desítek spárků. Zdálo se, že se vzdaluje do džungle, protože zvuk rychle slábl. „Divočáci prchají — asi je něco postrašilo," řekl Hal.

„Pst!" zasyčel na něho Ken.

Pak všechny zvuky pomalu ustaly. Vypadalo to, jako by džungle upadla do hlubokého spánku.

Ken zaměřil svou pozornost na malou světlou skvrnu písčitého břehu, v místa, kde ústil do temného úvozu. Po chvíli zaslechl jakýsi zvuk — za nic na světě by ho nedokázal popsat —, který mu rozbušil srdce.

Ozvalo se několik lehkých úderů rychle za sebou, měkce, jako když je tlumí samet. A z ústí úvozu se odlepil stín, jen o něco málo světlejší než pozadí za ním.

Byl to obrovský jaguár. Vyběhl do volného prostoru a ani se nerozhlédl kolem. Dlouhým pružným skokem prolétl vzduchem až k vodě a začal hlasitě chlemtat.

Pepe i George sebou trhli, jejich pohyb však nebyl tak prudký, aby rozkymácel loď. Zdálo se, že se oba snažili ovládnout.

„Prosím tě, Kene, miř dobře, ať se nechybíš!" šeptal Hal.

Ken si opřel hlaveň své opakovačky o ležící kmen stromu a zamířil. Zuby měl pevně sevřené, byl chladný a soustředěný. Nehodlal se ukvapit.

Jaguár byl opravdu ohromný, vypasený, svaly mu jen hrály, ale neměl tak ladný a dokonalý vzhled jako ten, kterého před časem Ken postřelil. Náhle zvedl hlavu a pozorně se rozhlédl kolem sebe. Zřejmě něco navětril.

V tom okamžiku spustil Ken pomalu hlaveň pušky, až šelmu přesně na mušce, pak ještě hlaveň snížil — mířil ji na běhy — a nakonec zacílil na úroveň vodní hladiny těsně pod jejím tělem. Chtěl, aby tentokrát šel výstřel o něco níž než posledně. Pak pevně sevřel pušku, přitiskl ji k sobě ze všech sil — a dvakrát za sebou zatáhl za spoušť. Výstřely zaduněly rychle za sebou, téměř současně. Ken očekával, že jaguár

vyskočí do výšky, ale zvíře prostě naježilo hřbet a pak kleslo k zemi.

Chlapci vítězoslavně zařvali a Ken se k nim s radostí připojil. Pepe byl vzrušením bez sebe a začal překotně manipulovat s vesly.

„Počkejte, povídám, počkejte ještě!“ přikázal jim Ken.

„Trefil jsi ho naplno, Kene!“ vykřikl Hal. „Už se nehýbá. Pojdte na břeh. Co jsem říkal? To já jsem vás přivedl na jeho stopu!“ Ken ostražitě sledoval nehybný úlovek a měl pušku stále připravenou k ráně, ale ta kupa masa zkroucená na písčitém břehu se ani nezachvěla.

„Myslím, že jsem mu dal jaksepatří, má dost,“ ohodnotil situaci s bezděčnou pýchou.

Pepe dovesloval ke břehu, a když se přiblížili k písčitému prahu, vytáhl z vody veslo a rýpl jím do ležícího zvířete. Nebylo nejmenší pochyby, že už z něho život vyprchal. Chlapci vyskočili na břeh a jaguára natáhli. Šelma byla ohromná, špinavá, skvrnitá, potřísněná barvou a její divoký výraz ještě teď naháněl hrůzu. Obě kulky z Kenovy pušky šly přímo na komoru, oba zásahy byly smrtelné. Pepe cosi breptal a také ostatní chlapci mluvili jeden přes druhého. Pak se rozhodli stáhnout jaguára do člunu, ale ukázalo se, že to není nijak snadný úkol. Krátký, mohutný, podsaditý trup byl neobyčejně těžký. Nakonec se jim přece jen podařilo dopravit ho na příď lodi a Pepe začal veslovat zpět k ostrovu. Ještě nesnadnější úkol je čekal po přistání: vytáhnout těžký úlovek nahoru na příkrý břeh. Pepe pak rozdělal velký oheň, aby měli dost světla na stahování kůže.

Všichni dávali hlasitě průchod svému nadšení nad tím, jak kořist vystopovali, mluvilo se o úspěchu výpravy, Ken musel vyslechnout poklony a chválu na své střelecké umění. Než se jim podařilo stáhnout kůži, uplynuly tři hodiny. Ken si připomněl rady, které mu kdysi udělal Hiram Bent, a rozhodl se, že práci na obrovských tlapách obstará zde. Potom namočili staženou kůži do solného roztoku a přichytili ji malými hřebíčky k silnému cypřiši.

„Nebýt mě, nikdy bys žádného jaguára neulevil!" naparoval se Hal. „Abys věděl, to je moje odměna za všechny ty kousky, cos mi zahrál!"

„Zachoval ses opravdu šlechetně, Hale, to musím uznat," zvolal Ken vřele a v pocitu štěstí vzal bratrova slova docela vážně.

Pepe se odebral na lože první, potom zalehl George. Ken se ještě šel podívat na ohromnou kůži, napjatou na kmeni cypřiše, a pak také zmizel ve stanu pod příkrývkou. Hal však stále se spaním otálel, kousek od tábora zatloukal do země jakési kůly.

„Co to tam kutíš, Hale?"

„Ale chystám si tady oka," odpověděl Hal přechoťně.

„Dobře, tak už pojď spát!"

„Jen buď klidný, staroušku, hned tam budu!"

Ken usnul, ale spánek neměl nijak klidný. Prožil příliš mnoho vzrušení, než aby mohl klidně odpočívat. Tlačila ho můra, probouzel se a znovu usínal. Pak ho náhle něco prudce vytrhlo z jeho černých snů. Ucítil bolest — něco ho rvalo za nohu.

„Co se k čertu děje!" vykřikl a opřel se o loket. Hal ležel uprostřed mezi Georgem a Pepem, kteří si spokojeně pochrupevali.

Za chvíli s ním něco znovu prudce škublo. Pokrývka na nohou se svezla stranou a ucítil, že je za levou nohu tažen přímo k svému bratrovi. Kolem kotníku měl pevně ovázán jakýsi provaz či lanko a cosi za ně prudce tahalo. A strašně to bolelo.

„Zatraceně!" vykřikl Ken a sáhl si po noze. Ale dříve než mohl nahmatat, co ho tam škrtí, ucítil nové, daleko prudší a mocnější škubnutí, které mu nejprve napjalo nohu a potom ho za ni nezadržitelně někam táhlo.

„Co se to k sakru děje?" vykřikl. „Haló, něco mě vleče!"

Kenovy výkřiky a kletby probudily všechny spáče. Vyděšeně se posadili. Ken se chytil jednou rukou Hala, druhou paží ovinul kolem George a pevně se jich držel. Byl k smrti vystrašen, daleko víc než oni. Pepe vyskočil z lůžka, něco

brebentil, chvíli kolem klopýtal a pak padl na zem jak dlouhý tak široký.

„Au, moje noha!" řval Ken. „Někdo mi ji chce urvat. Teď se mi to už určitě nezdá!"

Opravdu to nebyl sen, Ken byl dokonale při vědomí. V měsíčním svitu se bělala jeho bosá noha. Kolem kotníku měl ovínut silný vlasec, který se napínal směrem k řece a přes okraj břehu přímo do vody. A tam sebou na jeho druhém konci prudce zmitala jakási ohromná ryba či aligátor, až to vřelo a bublalo.

Pepe se snažil uvolnit smyčku, pak zkoušel vlasec přervat. George byl celý omámený jako vždy, když ho něco náhle vyrušilo ze spánku. Snad si myslel, že ho napadl jaguár, a proto řval na celé kolo. Ken se zoufale chytil Hala.

„Au! Au!" úpěnlivě naříkal. Nebyl jen k smrti vystrašen, cítil také hroznou bolest v kotníku. Jeho křik přešel v neartikulované zvuky. Uvědomil si, že je neznámou silou prudce tažen ven ze stanu, a snažil se seč mohl držet se řvoucího George a bránícího se Hala.

Pak něco náhle prasklo, tah povolil a Ken padl zpět celou svou vahou rovnou na Hala.

„Co vyvádíš, jdi pryč!" křičel Hal. „Zbláznil ses, či co?"

Ale v jeho hlase nebylo slyšet onen zlobný tón, který se v něm ozýval, když se urazil nebo když mu došla trpělivost. Probleskoval v něm smích a bránil mu klidně a přirozeně mluvit.

„Uf, uf!" odfrkoval Ken a posadil se. „Tadyhle za kotník mě to táhlo. Mám asi zlomenou nohu. Jak se to urvalo?"

Po břehu klopýtal Pepe a prováděl podivné prostocviky. V rukou držel vlasec, na jehož druhém konci ve vodě se mrskala jakási ohromná obluda. Celá scéna byla ozářena měsíčním světlem. A tu si Ken uvědomil, co se vlastně stalo. To, co ho tak rvalo za kotník, až měl obavy, že o něj přijde, byla smyčka silného vlasce. Hal zřejmě na něj připevnil návnadu, hodil ji do řeky a druhý konec přivázal Kenovi k noze. Návnady se v noci zmocnil aligátor nebo nějaká ohromná ryba a mnoho nechybělo, aby Kena stáhla do vody.

Pepe stále ještě bojoval s tvorem, který se zmítal na druhém konci vlasce. Ken vstal, aby mu pomohl, ale právě v tom okamžiku se vlasce znovu přerval.

„Ohromné, Hale!“ vyštěkl Ken. „Máš pěkně blbé nápady! A zřejmě nesmírně miluješ svého bratra. Je ti jedno, jestli přijde o nohu nebo snad i o život? Jsi idiot! Nemůžeš si vymyslet miň nebezpečný vtip? Kdybych se nechtyl George a tebe, mohlo mě to odvléct do řeky a tam mě to mohlo docela klidně sežrat! Mám nejspíš vymknutý kotník! Aspoň týden se na tu nohu nepostavím. Jseš prostě chytrák!“

Hal se sice ještě smál, ale v duchu se už začal za svůj pořouchlý kousek stydět.

Dobrodružství s aligátory

Po zbytek noci sužovaly Kena další sny a většina z nich nebyla nijak příjemná. Z jednoho procitl zalit studeným potem hrůzy po celém těle.

Zřejmě se už blížilo ráno, protože měsíc stál nízko nad obzorem. Postižený kotník bolel a cukalo v něm, a to byla pravděpodobně i příčina Kenových příšerných snů. Po chvíli začal zase pomalu upadat do polospánku, když se náhle nedaleko ozvalo kovové cinknutí, jako když o sebe zavadí dvě plechové pánve. Okamžitě se posadil na lůžku. Po táboře se potulovalo nějaké zvíře. Pátral po stínech, které vrhalo měsíční světlo, ale nemohl objevit nic neobvyklého. Pocit nejistoty ho však neopouštěl, a tak raději vzbudil Pepeho.

Kenovým úmyslem samozřejmě nebylo poslat Pepeho ze stanu napřed, ale jak byl napůl chromý a jen pomalu a s obtížemi se vybatolil z lůžka, Pepe byl venku první.

„Santa Maria!“ zajčel.

Ken zašmátral pod polštářem, kde měl pušku. Výkřikem se probudil i Hal a napřimil se tak rychle, že se s Kenem srazili hlavami. Oběma se pěkně zajiskřilo v očích. George se prudce převálil na bok, až skoro porazil stan.

Zvenku k nim dolehl šouravý šelest a pak se ozval další výkřik, který vzápětí přehlušilo mohutné plácnutí do vody. Ken vyrazil skokem ze stanu, George v patách za ním. Pepe stál těsně u zadní stěny stanu s rukama nad hlavou. Zdálo se, že je úplně bez sebe. Voda těsně u břehu řeky se vzdouvala a bublala, mohutné vlny se převalovaly až na břeh a šířily se v kruzích po hladině řeky.

George něco zakřičel španělsky.

„Aligátor!“ zvolal Ken.

„Si, si, señor,“ potvrzoval Pepe. A potom jim vzrušeně líčil, jak vystoupil ze stanu a zahlédl aligátora přímo uprostřed tábořiště, sotva tři metry od místa, kde chlapci spali. Tvrdil, že tito krutí tvorové požírají lidi a že by měl raději po zbytek noci držet stráž. Ken si myslel, že Pepe pěkně přehání tak

jako všichni domorodci, ale nakonec nic nenamítal proti tomu, aby zůstal venku a dával pozor.

„Proč jste mě nenechali, abych ho zastřelil!“ vrčel George. „No, co bych se s vámi hádal, pojďte radši zase do postele!“

Když se Ken ráno probudil, začal si zvědavě prohlížet celé tělo. Klíšata a cigarety mu zanechaly na kůži nádherné vzory, které připomínaly tetování domorodců. Po celém těle a hlavně na pažích měl stovky drobných zarudlých skvrnek jak po kousnutích, tak po spáleninách, všechno pěkně propletené dohromady. Nic se mu však nepodebíralo, jen to svědilo. Byl si jist, že za to vděčí Pepeho dovednosti a účinkům kořalky caña.

Ken zavolal do stanu na George, ale ten nevstal. Ken si řekl, že se po tom nočním vyrušení asi moc dobře nevyspal, a tak ho nechal ještě chvíli na pokoji. Ale když už byla snídaně skoro hotová a George stále nevylézal ze stanu, šel a pořádně ho dloubl do žeber. George se převalil na záda a zatvářil se skličene. Vypadal opravdu mizerně.

„Je mi zle,“ pronesl suše.

Kena okamžitě opustila dobrá nálada, protože dobře věděl, co pro takovou výpravu znamená nemoc nebo zranění. George si stěžoval, že ho bolí všechny kosti v těle a hlava a že má křeče. Na jazyku měl žlutý povlak. Ken vyslovil domněnku, že se asi přecpal čerstvým masem, ale Pepe ho poopravil, když si George pořádně prohlédl. Je to prý nemoc, které oni říkají kalentura — alespoň tak nějak to znělo.

„Co to je?“ vyptával se Ken.

„To je tropická horečka,“ odpověděl George. „Už jsem to jednou měl.“

V tu chvíli nevypadal nijak zvlášť dobře. Ken měl s sebou malý kufřík s léky. Zalovil v něm a vytáhl jakési pilulky, o nichž se domníval, že jsou pro daný případ nejvhodnější. George je spolylkal a za malou chvíli se cítil daleko lépe. Pak se Ken posadil opodál a začal uvažovat o nové situaci.

Ať se na to díval z které chtěl strany, docházel vždy znovu a znovu ke stejnému závěru: Musí se co nejdřív dostat ven z džungle. A protože cesta zpět není možná, musí se pustit dál

dolů po řece. Jízda sama o sobě byla rozhodně složitá záležitost a vyhlídka na to, že je bude brzdit nemocný člen osádky, ho děsila. Nálada mu klesla na bod mrazu a do mysli se mu pomalu vkrádaly nejpochmurnější starosti.

Už kolem deváté hodiny měli všechno sbaleno. Odrazili s loďkou stinným tunelem stromů do volného, sluncem zalitého toku řeky a po chvíli naposled zamávali pohostinnému Cypřišovému ostrovu. Zatím necítil Ken smutek, že ho musí opustit, ale byl si jist, že se ten pocit časem pozvolna dostaví. Cypřišovský ostrov mu navždy zůstane v paměti jako jedno z nejpříjemnějších míst, na jakém vůbec kdy v divočině tábořil. Projeli zátočinou a dostali se pod mohutný skalnatý převis, zpod kterého se ozýval temný hukot peřejí. Nad řeku vybíhal dlouhý ostrý výčnělek skály, který stísnil celé řečiště na úzký kanál podobný mlýnskému náhonu. Jím se těsně u jednoho břehu hnala veškerá voda řeky. Byla to překážka, která přímo volala po tom, aby ji obešli. Jenže vyzvednout člun a přetáhnout ho přes skalnatý výstupek nemohli, a tak jim zbyla jen jedna možnost, pokusit se projet úzkou průrvou. Ken ještě pro jistotu vyšplhal nahoru na skálu, ale jediný pohled mu potvrdil, že přetažení člunu přes ostrý výčnělek vůbec nepřichází v úvahu. Vodní proud byl nebezpečně rychlý, a když Ken zkoušel, jak je hluboký, naměřil asi tak metr dvacet. Potom odtáhl člun kousek zpět proti proudu a vstoupil do řečiště.

„Podívejte! Podívejte!“ vykřikoval Pepe a ukazoval na břeh.

Asi deset metrů od nich se rozprostírala holá bahnitá plošina. Leskla se vodou a bylo na ní několik zřetelných hlubokých stop po aligátorech. Byla to jakási skluzavka a zvířata ji zřejmě opustila teprve před malou chvílí. Aligátoří stopy vypadaly jako otisky ruky nějakého obra.

„Pojď ven z vody,“ volal na Kena George a Pepe opět drmolil své modlitby ke všem svatým.

„Musíme pokračovat v cestě dolů po řece,“ odpověděl klidně Ken a brodil se dál mělkou vodou, až dostal člun do proudu. Měl ovšem také dost strachu, ale překonal ho. Člun byl vtažen do prudkého proudu zádi napřed a Ken si v poslední

chvíli naskočil na příď. Řítil se úzkým řečištěm jako na tobogánu. Chvíli mu trvalo, než se propracoval k veslům, a tak loď poskakovala ze strany na stranu, nikým neovládána. Ke všemu se náhle v dohledu objevil mohutný kmen se spoustou mrtvých větví, který ležel napříč řečištěm tak nešťastně, že bylo téměř nemožné pod ním projet. Ken se položil do člunu, aby ho větve nesmetly z paluby. Jedna z nich ho však přece jen zasáhla. Udeřila ho a poškrábala a ještě mu zajela pod opasek, takže se náhle ocitl ve vzduchu. Chytil se první věci, na kterou dosáhl. Naneštěstí to byla jen lehká krabice s brambory a hrozilo nebezpečí, že proud požene člun dál a nechá Kena visícího v nedobrovolném zajetí na větvi, zoufale kopajícího do vzduchu a s krabicí brambor v náruči. Proto ji honem pustil a chytil se okraje lodi. Ale v tu chvíli do nebezpečně nakloněného člunu začala vnikat voda. V bezmocném hněvu zase uvolnil sevření. Šťěstí ho však neopustilo. Suchá větev pod ním praskla a spadl do člunu o zlomek vteřiny dříve, než ho voda stačila odnést. Dopadl na příď, kde se zoufale zachytil. Pak se protáhl pod dotírajícími větvemi a konečně se opět dostal k veslům.

Pepe, George a Hal, kteří v tomto úseku postupovali po břehu, se té scéně hlasitě řehťali. A nepřestali, ani když Ken s lodí přistál, aby je opět naložil.

„Nebylo to, chlapci, vůbec k smíchu," prohlásil Ken docela vážným tónem.

„Já pořád říkám, že na to jednou doplatíme," věstil George.

O kus níž na ně čekaly nové přeje. Ken do nich vjel s očima na stopkách a se sevřenými rty. Byl to výraz muže, který se pokouší uniknout z divočiny a musí přitom zdolávat řadu překážek. Najednou se vlna zlomyslně vyhoupla do výše a objala Pepeho kolem širokých ramenou.

Potom se přiblížili k přepadu, kde se voda vrhala kolmo dolů do značné hloubky. Ken poslal chlapce napřed. Hal a George šli oklikou po břehu, ale Pepe seskočil z okraje přepadu přímo do mělké vody pod sebou.

Sotva dopadl, divoce vykřikl.

Ken už si dávno zvykl na jeho výkřiky, ale tentokrát v něm zazněl jakýsi zvláštní tón, při kterém sebou Ken rozčilením trhl. Ani se nepodíval, co se děje, a sáhl do lodi po pušce.

Zdálo se, že se Pepe pokouší vyplavat na volnou řeku. Podivné bylo jen, že přitom vůbec nehýbal nohama.

Ken neměl mnoho času na posouzení situace a jen po něm krátce mrkl okem. Ale i ten letmý pohled mu stačil, aby rozpoznal, že pod Pepem se pohybuje dlouhý žlutavý tvor, který za sebou ve vodě zanechává stopu. Pepe totiž skočil přímo na hřbet aligátorovi a nejspíš se přitom nějak poranil. Druhá možnost však byla, že se na hřbetě aligátora cítí bezpečněji než ve vodě vedle něho, a tak se tam moudře držel. Ken tím byl tak vyveden z míry, že se ani nevzmohl na nějakou radu. Koneckonců tady byla každá rada drahá.

Pepe se náhle od zvířete odrazil a pokusil se dosáhnout na balvan vyčnívající z vody. Vložil však do svého pokusu příliš mnoho energie, a tak přes něj přepadl a skončil znovu ve vodě na druhé straně. Bleskově se však zase vydrápal nahoru, zalykal se vodou, prskal a kašlal.

V tom okamžiku zamířil Ken na aligátora svou opakovačku a vyprázdnil do něho celý zásobník. Zvíře provedlo prudký obrat, po němž se na hladině objevila odporná pěna, a zmizelo v hlubokých vodách.

„Tak se mi zdá, že dnes mám aligátoří den," poznamenal Ken, když vyměňoval zásobník v pušce. „Vsadil bych se, že jsem do tohoto kusu udělal pár děr. Tak, hoši, dejte tam dole pozor!"

Ken nařídil špičku člunu přímo na místo, kde čekal Pepe, a pak loď postrčil přes práh vodopádu. Držela se pěkně v potřebném směru. Ken pak obešel vodní přepad po skalnatém břehu a všichni se znovu nalodili. Začínalo být hrozné horko. Ken varoval chlapce, aby se co nejméně brodili vodou, a když už musí do vody, aby dali pozor, kam si stoupají. Pepe tu a tam ukázal na obrovské bubliny, které se draly zdola k hladině řeky a poučil ostatní, že je dělá aligátor.

Od tohoto okamžiku měl Ken plné ruce práce. Dorazili na rychlou vodu, kde peřej stíhala peřej a kde míjeli jeden vodní přepad za druhým. Jízda se jim ohromně dařila a Ken byl

spokojen. Rychlost proudu se dala odhadnout na takových osm až deset kilometrů za hodinu. Nikde nemuseli přenášet loď, jen se stále bezpečně hnali vpřed po vysokých vlnách, a tak na tomto úseku dosáhli nejvyšší průměrné rychlosti z celé dosavadní cesty.

Horko po celé hodiny nepovolovalo — dalo se to však snést, protože byli věčně mokří. Pak se slunce schovalo za nedaleký kopec a vítr si přestal pohrávat s cáry mechu visícími nad hladinou. Když se začalo smrákat, dal konečně Ken pokyn, aby zastavili u široké ploché skály a rozbili tam tábor.

„Dnes jsme urazili nejméně šedesát kilometrů," konstatoval s uspokojením.

Chlapci se domnívali, že to bylo víc.

Rozdělali oheň, uvařili si večeři a hned nato se Hal, George a Pepe mlčky zabalili do přikrývek. Byli velice unaveni. Ken však ještě asi hodinu pilně pracoval na svých mapách a záznamech. Těch posledních těžkých šedesát kilometrů znamenalo, že se zase podstatně přiblížili k úspěšnému zakončení cesty. Druhý den vyrazili velmi časně — ještě se ani nezvedl mlžný opar nad řekou. Chtěli se totiž pokusit o překonání včerejšího rekordu. Ale hned na začátku vyvstaly překážky a nesnáze: museli překonat nejvyšší vodopád, jaký vůbec za celou cestu minuli, museli ucpávat díru v lodi, narazili na krátké peřeje s velice hlubokou vodou a na úžlabiny, kde se voda vracela, a konečně se jich zmocnil obrovský vír, v němž se loď neustále točila na jednom místě. Pomocí vesel se jim nepodařilo z pasti vyjet a zachránil je až Pepe, který dovedně hodil laso na pařez na břehu a přitáhl se k němu i s lodí.

Kolem poledne dorazili k dalšímu úzkému místu, v němž si voda s hukotem klestila cestu do hluboké tůně pokryté silnou vrstvou pěny. Ken chlapcům nařídil, aby vystoupili a obešli nebezpečný úsek, a sám vlezl do vody a strkal před sebou člun zádí napřed k okraji peřeje. Jakmile se proud zmocnil lodi, vzepřel se a naskočil. Buď už byl unaven, nebo snad trochu lehkomyšlný, a tak se stalo, že se člun náhle řítí přímo na polopotopený výstupek skály. V poslední chvíli se

mu pokoušel vyhnout, ale ať se snažil jak chtěl, nepodařilo se mu zabránit srážce.

Záď lodi se hnala přímo na hřbet skály a Ken s hrůzou očekával, že uslyší zvuk bortícího se dřeva. Ale k jeho velkému překvapení se ozvalo jen měkké žuchnutí. Skalnatý výčnělek byl asi pokryt silnou vrstvou mechu.

Vzápětí to však pod lodí začalo vřít, záď se zvedla do výšky a hned nato dno hlučně plesklo o hladinu, až voda daleko vycákla. Pak došlo k prudkému nárazu, který roztrhl část obšívky. Potom člun prudce odpálil, a když se Ken otočil, hleděl přímo do tlamy rozzuřeného aligátora. Zřejmě spal na skalisku a náraz lodi ho vyrušil.

Chlapci běželi s křikem podél břehu a zastavili se o kus níž, kde bylo vhodné místo pro přistání. Pepe vstoupil do vody, aby člun přitáhl.

„Na co jsi to narazil?“ vyzvídal Hal.

„Loď je do půlky plná vody — a tady je na okraji roztržštěná!“ zvolal George.

„Mučo malo,“ konstatoval suše Pepe.

„To nic, to je jen následek nehody, která je při cestování po řece obvyklá,“ vysvětloval Ken s hranou ledabylostí. „Poslyš, Garrapato, kdy, kdy asi tak myslíš, že na mě dojde?“

„Jen to nepřivolávej, měl jsi štěstí s tím aligátorem!“ nedal se George.

Vyložili celý náklad, obrátili člun dnem vzhůru a vylili vodu, pak rozlámali jednu z beden a dřevo použili na opravu poškozeného místa. Ztratili tím nejméně hodinu času. Když se znovu vydali na cestu, všiml si Ken několika zajímavých detailů: tok řeky se na některých místech téměř zastavoval, skoro z každého bahnitého výběžku břehu sklouzl do vody aligátor a příkré svahy podél vody byly zbrázděny četnými širokými stopami.

„Pepe říká, že to jsou stopy dobytka,“ řekl George. „Spousta dobytka žije divoce v džungli v celém povodí řeky Panuco.“

Bylo všeobecně známo, že rančeři ve státě Tamaulipas většinou ani netuší, kolik kusů dobytka vlastně mají. Ken si samozřejmě chtěl ověřit Pepeho tvrzení, a tak vystoupil na

břeh. Shledal, že to jsou opravdu stopy, které tam zanechal dobytek.

„Pak tedy musíme být už hodně blízko řeky Panuco," obrátil se po návratu s dotazem na Pepeho.

„Quien sabe?" odpověděl klidně otázkou Pepe.

Když obepluli nejbližší zátočinu, vyplašili stádo dobytka. Vyhrnulo se divoce na břeh, kde zvířilo oblak prachu.

„Jsou plaší jako vysoká," zvolal Ken.

Od toho okamžiku se krajina podél řeky podstatně změnila. Břehy už nebyly zarostlé zelení, nádherné cypřiše vystřídal jiný druh stromů, které byly stejně mohutné, stejně pokryté mechem, ale daleko víc rozvětvené a vypadaly dost ponuře. Zmizely květiny, keře a krásná stinná zákoutí. Všude po březích se potuloval dobytek se širokými rohy. Ze všech stran se ozývalo hlasité bzučení much, které hodovaly na zdechlinách. Celé pobřeží bylo totiž lemováno zdechlým dobytkem a puch z hnijícího masa byl téměř nesnesitelný. Minuli též několik kusů, které uvázly v bahně a které byly pomalu mučeny hladem a hejny much až k smrti. Viděli také krávy, které sklouzly po příkrém břehu do řeky, nemohly se dostat nahoru a zoufale bučely. Několik kusů také trpělo jakousi motolicí. Pepe tvrdil, že střechkují, protože jim klíšťata vnikla do uší. Ken se už chystal po nich vystřelit, aby je zbavil utrpení, ale George mu v tom včas zabránil stručným poukazem na mexické zákony.

Kenovi se z toho všeho udělalo špatně, a přestože se všem těm pocitům bránil, stále se neodbytně vracely. George a Hal leželi v lodi na zádech na plachtovině a obličej se chránili širokými palmovými listy. Pepe trpělivě vesloval, ale byl stále mlčenlivější a na obličej se mu zračila starost. Zcela se vytratil jeho letmý úsměv, kterým až dosud na všechno reagoval.

Aby se rozptýlil — a také proto, že si chtěl ulovit pěkný exemplář pro svou sbírku — začal Ken střílet po aligátorech. To vyrušilo z letargie George. Vstal a také se chopil pušky. Musil by už mít na kahánku, aby si dokázal odříci všechno střelení, a tak když viděl Kena, jak s chutí pálí, docela

zapomněl, že má horečku. Nejméně každých sto metrů narazili na aligátora. Zvířata měřila většinou přes dva metry. Tu a tam spatřili i obrovské žlutavé exempláře, které vypadaly jako kláda, ale jen velice zřídka se dostali tak blízko, aby stálo za to na ně vystřelit. Přitom střelba z pohybující se lodi nebyla vůbec snadná. K menším kusům se však mohli přiblížit s člunem na zcela krátkou vzdálenost. George střelil ostošest, ale kulky většinou práskaly do břehu. Nezasáhl ani jediného! Ken mu nijak nebránil ve střelbě, viděl, jak ohromně ho to baví. A navíc sám si vyhlížel nějaký pořádný kus. Neodpustil si však poznámku:

„Ta tvoje bouchačka, Georgi, jistě zanáší. Nikdy netrefíš to, na co míříš!“

Když se jednou přiblížili k malému aligátorovi na zcela nepatrnou vzdálenost, potvrdil George Kenovu domněnku tím, že ho na několik málo metrů chybil. Rozčililo ho to tak, že svou obstarožní bouchačku rovnou hodil přes palubu. Tento čin dal Pepemu látku k přemýšlení na celé hodiny.

Potom se Ken rozhodl, že také zkusí štěstí. Řekl Pepemu, aby se stále držel v proudu asi tak uprostřed řeky, a George požádal, aby sledoval jeden břeh. Sám se soustředil na druhý. Vystřelil asi tak na půl tuctu malých aligátorů, ale všichni sklouzli z břehu do vody dřív, než se k nim mohl Pepe přiblížit. Na tom ovšem nenesla vinu puška, protože někteří z nich byli tak těžce zasaženi, že se téměř rozpadli na dva kusy. Ken se pak mohl ještě několikrát přesvědčit, jak tuhý život mají tito krutí vodní dravci. Někteří se nehnuli z místa a poskytli Kenovi po několik dlouhých okamžiků možnost pohodlného zásahu. Teprve pak se s plácnutím vrhli do vody a zmizeli v hlubině, zanechávající za sebou na hladině rudou pěnu. Věděl bezpečně, že některé z nich doslova prostřílel skrz naskrz, protože v bahnitém břehu zůstaly po kulkách díry, na jejichž okrajích se zachytily krvavé zbytky kůže a kostí.

„Tamhle je jeden,“ ukázal George na břeh. „Pojďte blíž. Toho určitě dostaneme, protože má daleko k vodě.“

Pepe opatrně změnil směr a klidně vesloval blíž ke břehu. Když se přiblížili asi tak na dvanáct metrů, aligátor se pohnul a zvedl všechny čtyři, takže stál jen na ocase. Otevřel dokořán hrozivou tlamu — snad v úžasu nebo aby je postrašil — a Ken ho v tom okamžiku střelil přímo do chřtánu. Aligátor sebou křečovitě trhl a pak začal klouzat a kutálet se po břehu. Když dopadl do řeky, obrátil se na hřbet. Nohy mu trčely z vody a trochu připomínal obrovskou žábu. Pepe prudce zabral vesly, aby se dostal rychle ke břehu, ale když se přiblížili na dosah, zvíře sebou znovu prudce škublo a pokusilo se zmizet v hluboké vodě. Ken však byl rychlejší. Chytil je za jednu nohu a pevně přidržel. Když se ale z vody vynořily doširoka rozevřené hrozné čelisti a Ken se setkal s ocelově chladným pohledem skelných očí, raději ho pustil. Aligátor se ponořil a zmizel u dna. Bylo tam hodně hluboko. Pepe to zkoušel veslem, ale nedosáhl na dno.

„Musíme aspoň jednoho dostat, kdyby nám to mělo trvat týden," prohlásil rezolutně George. Byl sice nemocný, ale odvahy a elánu měl dost. „Podívejte se tamhle!" zvolal najednou. „Á, to bude asi kláda, je to moc velké."

Dlouho nemohli rozeznat, zdali to je silný kus dřeva nebo aligátor. Když konečně zjistili, že je to živý tvor, bylo už pozdě. Jak tak ležel na nízkém břehu, dlouhý, šedavě špinavý, vypadal opravdu jako kláda, kterou přihnala voda. Alespoň délka tomu nasvědčovala. Ale Ken se tentokrát nedal jen tak oklamat. A pak se obrovský předmět probudil z dřímoty — Kenovi se zdálo, že se hnulo několik klád najednou — a vyrazil k vodě.

„Zastav, Pepe. Vystřelím si na něj, jen tak pro štěstí."

Byli od něho nejméně sto metrů, a to je na malou kulovnici slušná vzdálenost. Ken si opřel loket o koleno, zamířil hodně nízko pod šedavý cíl a rychle dvakrát za sebou stiskl spoušť. Kulky dopadly tak těsně za sebou, že to vypadalo spíš jako jeden, zásah. A hned potom kláda náhle ožila.

„No nazdar!" vykřikl Hal.

„Je to ohromný kus," ječel George. „A trefil jsi ho, slyšíš. Kene, zasáhl jsi ho!"

„Zaber, Pepe, vesluj ostře!"

Pepe se sklonil nad vesly a člun vyrazil ke břehu jako šíp.

Obrovský aligátor doširoka otvíral příšerné čelisti a sklapoval je s hlučným práskáním. Silným ocasem bičoval břeh. Byl pružný a ohebný jako vrbový prut, zdálo se však, že nemůže dost dobře pohybovat střední částí těla, tou partií, kam ho Ken zasáhl oběma střelami. Ozvaly se mlaskavé zvuky, jak údery ocasu pokaždé vyrvaly kus hlíny z mokrého břehu. Byly to tak mohutné rozmachy, že by každý z nich jistě prorazil díru do dřevěné lodi. Ještě se pak prudce vzepřel, padl dozadu a po hřbetě sjel dolů z vyvýšeného břehu na mělčinu, kde bylo jen několik centimetrů vody, a tam uvázl.

„Vystoupíš a přiblížíš se k němu shora," křikl Ken na Pepeho.

„Tudy .. Proboha, je to ale příšera!"

A pak na aligátora s klidem a rozmyslem vystřelil všechny čtyři kulky, které mu ještě zbyly v zásobníku. Bylo to na vzdálenost necelých šesti metrů, a tak střely snadno prorazily jeho rohovitou kůži. Kolem stříkala kalně červená voda.

George, Pepe i Hal vyrazili vítězoslavný pokřik a Ken se k nim s chutí připojil. Strašlivé údery ocasu se zrychlily, mrskal sebou sem a tam, až se před očima dělaly mžitky. Všude kolem létalo bahno, chlapci byli ve chvíli celí zmazaní, několik těžkých kusů hlíny dopadlo až do lodi. Chlapci vyběhli na břeh, aby té sprše špíny unikli, a tam pobíhali vzrušeně sem a tam, bez cíle, jako smyslů zbavení. Ken stále třimal v ruce pušku, ale měl prázdný zásobník a po ruce žádné zásobní střelivo. George měl pošetilý nápad hodit kámen do místa, odkud vystřikoval krví zbarvený gejzír bahna a kalu, a podařilo se mu zmitající se zvíře zasáhnout. Po chvíli se prudké pohyby zpomalily a ohromný aligátor se převálil na hřbet. Odhalil přitom rozervané břicho a jeho obrovité nohy připomínající dračí pařáty naprázdno máchaly vzduchem. Začal se pozvolna sunout a klouzat po šikmém břehu do hluboké vody.

„Uniká nám — snaží se uniknout!" křičel Hal. „Co teď? Dělejte něco!"

Ken se zoufale snažil něco vymyslet.

„Pepe, skoč pro svoje laso — chyť ho do lasa — chyť ho do lasa! Rychle! Už nám uniká!" hlasitě přikazoval George.

Pepe odběhl k lodi pro laso, nezdržoval se jeho svinováním a skoro bez míření vrhl smyčku přímo na aligátora. Zachytila se za jeden pařát a Pepe ji prudce utáhl, právě včas, protože klouzající tělo už pomalu mizelo za bahnitým hřebenem břehu. Ostatní chlapci rovněž seběhli k lodi, chopili se lana, dobře se opřeli a začali tahat. Ale brzy poznali, že se aligátor jen tak snadno nedá. Skoro s ním nemohli ani pohnout.

„Vemte za to, chlapci!" povzbuzoval je Ken. „Jako při přetahování lanem!"

Napjatý provaz náhle povolil, ozval se zvuk, jako když praskne struna — a Pepe s Halem padli s hlasitým žuchnutím na dno lodi. Ken se natáhl jak široký tak dlouhý do bahna. George, který byl aligátorovi nejbliž, klesl na kolena, ale ještě stačil pevně zachytit unikající lano. Držel a nepustil. Ken se mezitím zvedl, vytrhl provaz Georgeovi z ruky, a jak nejrychleji mohl, omotal ho kolem ostré špice na přídi lodi.

„Nastupte — rychle!" přikázal ostatním a padl do lodi.

„George nám pořád vyhrožuje, že na nás taky jednou dojde. Tak už je to tady!"

Poslední se vydrápal do lodi George. Sotva dosedl, člun se dal do pohybu. Aligátor ho nejprve stáhl ze břehu a po chvíli už se hnal dolů po proudu řeky.

„Haló, všichni na palubu! Jede se k řece Panuco!" řval Hal.

„Tak odteďka už nemusíš vůbec veslovat," obrátil se Ken k Pepemu, „opatřili jsme si vodní potah!"

Ale Pepe nebyl tak rozjařen jako ostatní. Stále jen svolával na pomoc všechny svaté a mezitím vykřikoval: „Mučo malo!" George, Ken a Hal byli ovšem na vrcholu blaha. Omlouvalo je jen to, že neměli s aligátory dost zkušeností.

Loď jela rychleji a rychleji. Vpředu, kde před narážela na hladinu, se tvořily po obou stranách vysoké vlny, vzadu za lodí se táhla zpěněná čára. Za malou chvíli se člun ocitl uprostřed řeky, na největší hloubce. Laso se napjalo téměř kolmo dolů.

Ken s úděsem pozoroval, jak se příd' pomalu potápí. Hrozilo nebezpečí, že je aligátor stáhne pod vodu.

„Pepe — rychle mačetu — přesečni laso!“ vyštěkl ostrý příkaz a George ho pro jistotu zopakoval španělsky.

Pepe začal divoce šmátrat pod sedadlem a podél boků lodi, ale mačeta nikde.

„Přesečni lano!“ hulákal Ken. „Nožem, sekerou, čímkoliv, ale už, proboha, dělej, přesečni rychle lano!“

Ale Pepe nemohl nic vhodného najít. Ken s nožem v ruce provedl ze zádi ohromný skok Pepemu přes hlavu, přehoupl se přes kufr umístěný na přídí a jedním máchnutím přetl napjaté lano právě v okamžiku, kdy se voda začala proudem hrnout do lodi. Špička vylétla vzhůru jako korková zátk, když ji ponoříme pod vodu a pak pustíme. Ale ve člunu už bylo nejméně patnáct centimetrů vody.

„Vesluj ke břehu!“ přikázal Ken Pepemu. „Klidně, pomalu. A ty, Georgi, dej do pořádku loď.“

Přistáli v místech, kde byl břeh suchý a pevný, a než se dali do vylévání vody, natáhli se všichni na záda, aby si trochu odpočali.

„Grande!“ poznamenal suše Pepe.

„Ano, byl to ohromný kus,“ přitakal George.

„Jsem jen zvědav, jaké dobrodružství nás potká příště,“ dodal Hal.

Ken se ohlédl po svých třech společnících a hlasitě se zasmál:

„Hlavně aby vám všem vydržely nervy až do konce!“

Zahnání na strom

Pro celou výpravu byly neocenitelné Pepeho dlouholeté zkušenosti moza, které získal, když jezdil na lov tarponů. Po celý den, ať bylo sebevětší horko, vydržel sedět skloněn nad vesly. Tu a tam ještě řeku sevřela soutěska, ale většinu míst projeli bez nejmenších nesnází. Voda se tam soustřeďovala do úzkých kanálů s písčitým dnem a jen o něco rychleji ubíhala. Skaliska a peřeje už definitivně patřily minulosti.

George malátně ležel, Hal u něho posedával, Ken však zůstával ve střehu. Hodiny mýjely, a jak se blížil večer, měl už vážné starosti, kde se utáboří. Stále nemohl objevit vhodné místo.

Rozblácené břehy, zdvihající se místy příkře z vody, a lesní porosty doslova zamořené klíšaty neslibovaly, že by se tu dalo v klidu odpočívat, natož spát. Každý zákrut řeky dával Kenovi novou naději, všechny však přinesly zklamání. Jedinou útěchou mu bylo, že každá další zátočina, každá další hodina jízdy je přibližuje k cíli cesty.

Asi tak kolem páté hodiny se na ně neočekávaně usmálo štěstí. Přiblížili se k malé písčité plošince oddělené od břehu řeky pruhem vody. Nenašli na ní ani jedinou dobytčí šlápotu, byla čistá a suchá. A v jednom místě ležela dokonce kupa naplaveného dřeva.

„Tak vystupovat, chlapci!“ zvolal Ken, když Pepe přistál na písčíně. „Utáboříme se tady.“

Ale ani Hal, ani George se k tomu neměli. Ken si zvláště pečlivě prohlížel svého bratra. Měl strach, aby se u něho neprojevíly příznaky nemoci, kterou byl postižen George. Zdálo se, že oba hoši jsou v docela dobré náladě, ale byli příliš unavení a malátní, než aby mohli nějak výrazněji pomoci při budování tábořiště.

Ken nebyl zrovna dvakrát dobře naložen. Hlavou se mu honily předtuchy, že všechno špatně skončí, a měl pocit, že musí spěchat, strašně spěchat. Zdálo se sice, že se George drží docela dobře, na Halovi nebyly znát žádné podezřelé příznaky

a Pepe se tvářil docela spokojeně, o nic nešťastněji než dříve, ale ani to Kenovi nepomáhalo, aby se zbavil tísnivých myšlenek. Stále na něho neodbytně dotírala otázka, jak to všechno dopadne, a kdyby byl měl na ni po pravdě odpovědět, byl by musel přiznat, že očekává to nejhorší. Proto se raději stále něčím zaměstnával, a když už skončil veškerou denní práci, pustil se do svých záznamů a poznámek a pak pozoroval ptáky v letu. Čím více se blížili k ústí řeky, tím početnější hejna volavek, jeřábů a kachen potkávali. Nespatřili však už ani jediného nádherného pato real, jak je nazýval Pepe, ani jedinou drobnou rezavě zbarvenou kačenu, ani jedinou volavku se zvláštním ponurým hlasem. Zato se setkávali s daleko větším počtem divokých hus a s nesčetnými hejny divokých kachen běžných druhů.

Pepe — tak jako každý den — upekl k večeři kachnu, ale musel ji spořádat sám. George totiž úplně ztratil chuť k jídlu, Halovi zase nevonělo maso a Ken si sám pro sebe uvařil jen trochu rýže.

„Chlapci," radil ostatním, „čím méně ode dneška budete jíst, tím lépe pro vás."

Rozhodli se, že k pití si budou vařit výhradně kakao. Ken se totiž nemohl zbavit představy nazelenalé odporné vody a nesčetných hniјících dobytčích zdechlin, které lemovaly celé pobřeží. Ale protože je sužovalo horko, museli něco pít.

Tu noc prospal Ken plných deset hodin a ani jednou se nepřevrátil. I Pepe spal neobyčejně tvrdě a ráno jim museli zatřást, aby se probudil.

Když se znovu vydali na cestu, Ken se s Pepem pravidelně střídal u vesel. Nedělal to jen proto, že Pepemu ubývalo sil a že si tu a tam potřeboval oddechnout, ale především proto, aby sám sebe nějak zaměstnal a udržel se v dobré tělesné kondici. Do čtyř hodin odpoledne ujeli něco přes čtyřicet kilometrů, většinu cesty museli totiž postupovat proti lehkému větru. A za celou tu dobu nenarazili na víc než půl tuctu míst, která se opravdu hodila k táboření. K večeru se Santa Rosa opět trochu zúžila, takže jim místy připomínala některé úseky ze svého horního toku. Vysoko nad řekou na

kopcích podél břehů se temněly mohutné lesní velikány. Všechny byly obrostlé a ověšené šedivým neprůhledným mechem, jako by si chtěly uchovat své tajemství jen pro sebe. Právě když zapadající slunce pozlatilo omšelé špičky obrovitých cejb, které se tam shlukly v malém lesíku, dorazila výprava k zátočině, za níž se — poprvé po dvou dnech — zase objevily skály. A těsně před nimi vybíhal do řeky úzký travnatý pruh země, který přímo prosil, aby si na něm zbudovali tábor. Místo vypadalo ideálně, bylo opravdu mimořádně krásné. Ostroh sahal téměř až k protějšímu břehu, a tím stísnil vodu řeky do úzkého kamenitého řečiště, které o něco níže vyústilo do velké tůně, pokryté koláčí pěny. Nepodařilo se jim však postavit stan, protože těsně pod povrchem hlinité vrstvy narazili na skálu, která jim nedovolila zatlouci kolíky. Rozložili proto stanové plátno jen tak naplocho. Pepe sebral mačetu a vydal se do blízkého okolí pro palivové dříví. K velké Kenově radosti našel o něco výše na břehu drobný pramének sladké vody, vyvěrající ze svahu. Vyhloubili pod ním jamku, a tak se mohli zase po více než sedmi dnech pořádně a zhluboka napít obyčejné vody.

O něco později, když už si na stanové plátno rozkládali pokrývky, upozornil George Kena na výkřiky, které se ozývaly z lesa, kdesi vysoko nad táborem.

„Pepe asi něco zahnal na strom," poznamenal Ken. „Vezmi si pušku, Georgi, a běž to odprásknout!"

Sám si dále chystal lůžko a pak něco kutil po táboře a ani si nevšiml, kdy George odešel. Po chvíli ho však vyrušily výkřiky, které zněly opravdu poplašeně. Podle intenzity se dalo soudit, že přicházejí z větší dálky, a Ken rozeznal Georgeův i Pepeho hlas, i když teď oba ječeli unisono.

„Co se to zase k čertu děje!" ulevil si vztekle Ken a sáhl po pušce. Zasunul do ní plný zásobník a několik dalších zásobníků i krabičku jednotlivých nábojů si nacpal do kapes kabátu. Po dobrodružství s jaguárem se rozhodl, že si vždycky bude s sebou brát dostatečnou zásobu střeliva. Hbitě vyběhl do stráně nad řekou, vstoupil do lesa a začal volat oba své společníky jménem. Za chvíli se mu ozvali z místa, které bylo

poněkud vlevo od směru, jímž postupoval. Za nic na světě však nemohl rozpoznat, co říkají.

Les byl poměrně světlý, přestože i tady visely ze stromů cáry mechu. Asi tak sto kroků od břehu řeky narazil dokonce na prostornou mýtinu porostlou vysokou trávou, trsy keřů a několika nízkými palmami. Svah tam měl ovšem stále docela slušný sklon.

„Hej, chlapi, kde jste?“ znovu zakřičel Ken.

Odpovědi mu byly Pepeho pronikavé skřeky, do nichž se mísilo Georgeovo volání. Zpočátku jim vůbec nebylo rozumět, ale když Ken ještě dvakrát zopakoval svůj dotaz, dostalo se mu srozumitelnější odpovědi.

„Černá! Vrať se! Divočáci nás zahnali na strom! Divočáci! Santa Maria! Běž pryč, jde tu o život!“

To poněkud vysvětlovalo situaci, neznělo to však nijak povzbudivě. Ken si připomněl onu příhodu, kdy ho chlapci svým křikem přinutili ke zbabělému útěku, a při tom pomyšlení dostal hroznou zlost.

Ať mě čert veme, jestli i dneska uteču, řekl si sám pro sebe s troškou pýchy a uražené ješitnosti. A odhodlaně stoupal dál do svahu. Každých pár kroků se však zastavil, pozorně naslouchal a bystře sledoval okolí. V duchu se obíral otázkou, proč asi Pepe zašel pro dříví tak daleko, když přece hned u řeky byl jeden strom vedle druhého. Když se dostal až k malé skupince palem, jejichž listí, sluncem vysušené a dožluta vysmahlé, v mírném větříku hlasitě šustilo, zahlédl náhle Georgeovu bílou košili. Svítla ve větvích mladého zakrnělého stromku nějakých pět metrů nad zemí. A brzy objevil i Pepeho. Ten se zase krčil ve větvích mohutné cejby, vysoko nad keři a nízkými houštinami. Byli od něho vzdáleni dobrých padesát metrů a cesta k nim vedla do mírného svahu. Oba ho zahlédli téměř současně.

„Utíkej, ty Indiáne! Zmiz!“ ječel George a divoce mával rukama. Chtěl ho přimět k útěku a zachránit jeho vzácný život.

„Co bych utíkal, hlupáci! Nevidím tu nic, před čím bych měl prchat,“ křičel Ken v odpověď. Znělo to trochu hrubě, ale bylo

to omluvitelné. V několika posledních dnech se mu nálada stále zhoršovala.

„Měl bys radši utéct, nebo budeš muset taky na strom," znovu naléhal George. „Jsou tu divočáci tisíce divočáků!"

„Kde?"

„Zrovna pod námi! Tady! Kdyby tě tak zahlídli! Poslechni si tohle!" Ulomil větev, strhal z ní listí a hodil ji dolů. Hned nato zaslechl Ken nízký dunivý zvuk nesčetných drobných tvrdých spárků, šustění v křovinách a praskání suchých větví. Ačkoliv byl tak blízko, neviděl jediný pohybující se předmět. Ushlé trsy trávy a křoviska byly přes metr vysoké — místy mu porost sahal až do výše prsou a přestože několikrát změnil postavení, nikde nezahlédl jediného divočáka.

„Chceš je vidět na vlastní oči?" křičel George. „Ujišťuji tě, kamaráde, že jsou to opravdu divočáci, kňouři. Povídám ti, uteč, nebo tě zabijí!"

„Hodláte tam nahore zůstat celou noc?" dotazoval se sarkasticky Ken. A aby jen nemluvil, začal bez míření a jak nejrychleji mohl pálit do křoví přímo pod stromem, na němž seděl George.

Ze všech pitomostí, kterých se kdy dopustili podráždění lovci, to byla zřejmě ta největší. Odpovědí na výstřely z pušky bylo hlasité chrochtání, přicházející ze všech možných míst pod stromy, na nichž byli oba Kenovi společníci zajati, a z jejich nejbližšího okolí. Ken nervózně zasunul zásobník s novými náboji. Kolem se začala zvedat oblaka prachu a odevšad, zblízka i zdáli, k němu doléhalo podivné vysoké pištění a chrochtání. A pak se náhle na mnoha místech rozhrnul vysoký porost trávy a objevily se desítky hbitých šedavých tvorů s jiskřícíma očima. Byli prostě všude!

„Běž! Utíkej!" ječel George vysoko nad tím vším hemžením.

Po krátký okamžik plný napětí zůstal Ken stát na místě a pátil kolem sebe, kdekoliv jen zahlédl šedavý hřbet. Ale každá nová ztráta v řadách divočáků zvyšovala zuřivost tlupy. Ještě chvíli váhal, jak se má zachovat, ale pak ho jejich útočné chování přinutilo k útěku. Prchal, jako by měl v patách tisíc ďáblů.

Cesta vedla s kopce. Hned jak se Ken dal do běhu, zakopl, upadl a několikrát se překulil. Pušku však nepustil, a když se zastavil, znovu se bleskově zvedl a pádil dál. Ale divočáci se blížili, měl je už těsně v patách. Uháněl jako jelen. Pak před sebou náhle uviděl silnou větev, posazenou nízko na kmeni stromu. Vyskočil na ni, chytil se jí jednou rukou, druhou se zaklesl ohnutým loktem a mohutným švihem se vyhoupl nahoru.

Dříve než si Ken stačil uvědomit, jak se to všechno seaběhlo, seděl rozkročmo na nebezpečně se kymácející větvi přímo nad tlupou malých šedohnědých kňourů s hrozivě špičatými rypáky a se zlýma nepřátelskýma očkama.

Někteří z nich byli ještě docela mladí a měli hebkou kůži, jiní byli staří a měli hrubé štětiny. Někteří měli jen malé zažloutlé kly, jiným čněly z tlamy mocné pařáky. Ale všichni obraceli své ostré rypáky vzhůru, jako by očekávali, že se mezi ně už každou chvíli zřítí. Jakmile se Ken cítil v bezpečí, znovu nabil pušku a začal střílet po největších a nejzvrůvějších kancích. Dvanácti ranami jich skolil dvanáct, ale pak si při pohledu na to nepřehledné množství uvědomil, že to nemá valnou cenu. Byly jich — jak se mu zdálo — stovky a jemu zbývalo sotva padesát nábojů. Navíc se hlaveň jeho kulovnice natolik zahřála, že ho páčila v dlaních. Když potom na něho po chvíli zavolal George a ptal se ho, jak se mu vede, odpověděl mu poněkud znechuceně:

„Jsem docela v pořádku — bohužel na stromě. A jak se vede tobě, Georgi?“

„Divočáci zmizeli — všichni se zřejmě pustili za tebou. Pepe si myslí, že bychom to už mohli riskovat a utéct.“

„Ať vás ani nenapadne!“ zněla Kenova rezolutní odpověď.

V té chvíli se dole pod strání ozval Halův hlas:

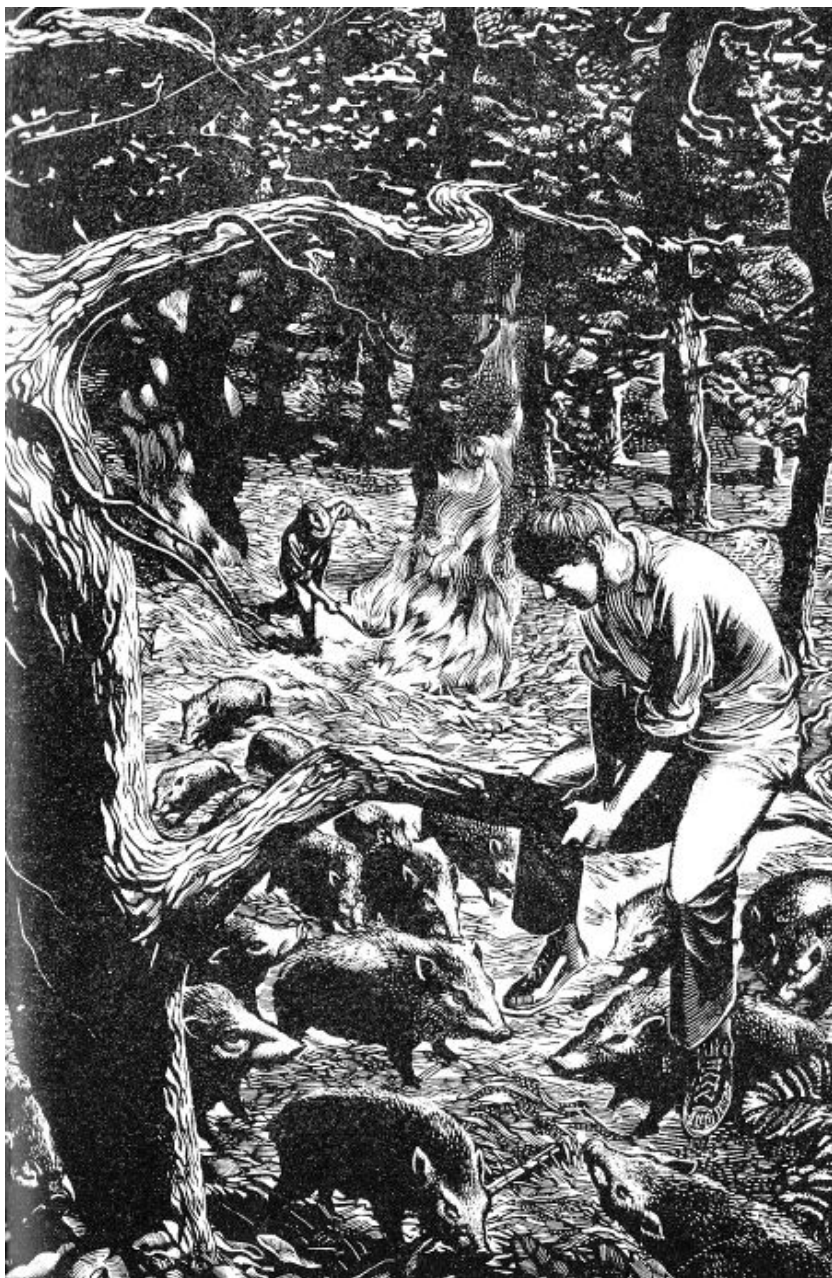
„Hej, vy tam nahoře, kamarádi, co je s vámi?“

„Okamžitě se vrať k lodi!“ zahřímal na něho Ken.

„Proč?“

„Jsme všichni na stromech zahnali nás tam divočáci!“

„To musím vidět,“ odpověděl Hal.

Ken na to reagoval ostrým, pohněvaným hlasem a znovu mu poručil, aby se okamžitě vzdálil do bezpečí. Ale Hal neuposlechl. Ken slyšel, jak se prodírá křovím, a pak ho zahlédl na jedné z malých mýtin v blízkosti. Držel v rukou Kenovu brokovnici a pozorně se rozhlížel.

„Kde vězíš, Kene?”

„Tady! Neřekl jsem ti, abys okamžitě zmizel? Už tě zaslechli a někteří dokonce zamířili tvým směrem. Dej pozor! Uteč, chlapče, uteč!”

Několik kňourů opravdu vyrazilo k mýtince. I Hal je už zahlédl, zvedl pušku a zamířil.

Prásk! Zatáhl současně za obě spouště.

Broky si hlasitě razily cestu křovisky kolem Kena, naštěstí o něco níž, než seděl. Avšak ani ohlušující rána ani olovo nezastavily bojovnou tlupu divočáků.

Hal v panice upustil Kenovu hammerlesku a dal se na útěk.

„Rychleji!” křičel za ním George, který měl zřejmě legraci z toho, že i Hal se ocitl v nesnázích. „Dělej, nebo tě dostanou! Běž, jak nejvíc můžeš!”

A Hal se opravdu snažil, jistě dosáhl času velmi blízkého světovému rekordu.

Mezitím se Ken pokusil usadit na větvi pohodlněji, aby se mohl v klidu věnovat zajímavému studiu chování svých pronásledovatelů. Při té příležitosti došel k zdrcujícímu zjištění, že větev, na které našel bezpečné útočiště, začíná těsně u kmene praskat. Srdce se mu v hrudi divoce rozbušilo a za chvíli je cítil až v krku. Pokusil se přelézt po větvi blíž ke kmeni, ale každým sebemenším pohybem se malá světlá prasklinka zvětšovala.

„Hoši, praská pode mnou větev!” vyjekl.

„Nemůžeš se přesunout na jinou?” dotazoval se George.

„Ne, neodvážuju se ani pohnout! Honem, chlapci, pospěšte si! Jestli ty bestie okamžitě nějak nezastrašíte, jsem synem smrti!”

Ken si prohlížel prasklinu, v níž se větev pozvolna oddělovala od kmene. Pak se opatrně rozhlédl, zda by nemohl nějak přeskočit na jinou větev. Ale v dosahu nebyla žádná tak silná,

aby ho udržela. V zoufalství se rozhodl shodit dolů pušku, postavil se na větev a pokusit se o jediný velký skok, kterým by se dostal až těsně ke kmeni stromu. Když už se pomalu chystal ke skoku, který měl být posledním pokusem o záchranu holého života, zaslechl Pepeho pronikavý výkřik a lomoz v křoví. A vzápětí se ozvalo typické hučení a praskání ohně. Pepe nejspíš podpálil křoví — ne, zapálil jen ohromnou pochodeň ze suchých palmových větví a hnal se s ní ke Kenovi.

„Pepe, podpálíš džungli!“ vykřikl Ken, který zapomněl, co je v sázce, a neuvědomil si, že Pepe nerozumí anglicky. Ken už ovšem zažil jeden lesní požár a dobře si vzpomínal, jaká to byla hrůza.

Oheň divočáky poplašil. Začali pod Kenem zmateně pobíhat a vrážet do sebe.

Pepe se zběsile hnal křovinami. Před sebou držel pochodeň, kterou si vyrobil ze suchých palmových listů na dlouhých stoncích. Mohutný plamen syčel a praskal. To bylo příliš i na divočáky. Celá tlupa se dala na bezhlavý útěk do hloubi lesa.

Ken seskočil a zároveň s ním dopadla k zemi i větev. Za chvíli přiběhl George. Byl bledý a oči měl vytřeštěné. Těsně za ním se ozývalo mohutné hučení. Ken měl zpočátku dojem, že se k nim blíží nová tlupa divočáků, ale kouř a plameny, které se vzápětí objevily, ho upozornily na nové vážné nebezpečí.

„Chlapci, džungle je v plameni! Běžte k řece!“

V zmatku si neuvědomili, kterým směrem leží jejich tábor. Vyběhli z džungle na jiném místě, přímo nad prudkým srázem. Nestačili se zastavit a skutáleli se do vody. Ke svému ostrohu se potom museli brodit vodou.

Když tam dorazili, potřásl Ken Pepemu rukou.

„Georgi, řekni mu, že se zachoval ohromně. Myslím, že mi zachránil život.“

„Já zas myslím, že jste tam, kamarádi, nadělali zbytečně moc kraválu,“ ozval se Hal ze svého sedadla v lodi.

„Poslyš, hochu, asi se budeš muset vrátit do lesa pro mou pušku. Proč ses nedržel mých příkazů? To byla přece od tebe

pitomost takhle po hlavě se vrhnout do nebezpečí," káral ho vážně Ken.

„Snad si nemyslíš, že bych si nechal ujít takovou podívanou: Ken Ward zahánán na strom!"

„Dobře, viděl jsi mě na stromě, ale ujišťuji tě, že to vůbec nebylo k smíchu. Jen mě mrzí, že Pepe musel zapálit džungli, aby kňoury postrašil a zahnal na útěk."

„Pepe prohlásil, že se v tom ohni aspoň upečou všechna klíšťata," řekl George.

„A my si teď upečeme pořádný kus vepřového," dodal Ken.

Nebylo mu však zrovna do žertů. Stále napjatě sledoval džungli vzadu za táborem, jako kdyby čekal, že tam každým okamžikem vybuchne nálož prachu. Naštěstí však tamaulipaská džungle byla něco jiného než Penetierský prales. Valil se z ní sice oblak kouře a bylo slyšet praskání a hučení, jak tu a tam vzplanula uschlá palma, ale hustý zelený porost nechytil. Nebyl to vlastně v pravém slova smyslu lesní požár a Ken usoudil, že to brzy samo od sebe uhasne.

Pak si sedl opodál a využil dohasínajícího denního světla, aby zakreslil mapu okolí řeky a vyznačil na ní úsek cesty, který urazili za poslední den. Hal ho tentokrát sledoval s tichým zájmem, ve kterém bylo skryto nejen nadšení pro věc, ale i určitá hrdost. Když Ken dokončil svou práci, řekl mu:

„Fakt je, Kene, že si tu docela dobře užíváme. A snad tu je ještě něco navíc — děláme i kus užitečné práce!"

Skákající tarpon

Krátce před setměním — chlapci právě seděli u večeře — sneslo se na tábor hejno černých moskytů.

Bylo vidět, že Pepe z nich má větší strach než z vydrážděných hadů. Začal snášet na oheň syrové dřevo a trávu, jen aby nadělal co nejvíc čmoudu.

Moskyti byli velcí, měli černá těla a bílá mřížkovaná křídla. Jejich štípnutí bolelo jako bodnutí včely. Chlapci je chvíli honili po táboře, ale brzo se unavili, a tak šli raději spát. Sotva ulehli, hned zase vyskočili, protože moskyti se jim dostali na kůži i přes příkrývku nadvakrát přeloženou.

Všichni kupodivu zachovali klid, dokonce ani George nenadával. Jedinou účinnou obranou proti moskytům bylo stál nebo sedět přímo v kouři táborového ohně. Chlapci si navlékli rukavice a přes hlavu a ramena si přehodili sbalené příkrývky. Zprvu se krčili přímo nad ohněm, a když je nepohodlná pozice unavila, postavili se. A když už nevydrželi stát, změnili znovu polohu. Byla to nepříjemná noc beze spánku. Krvežízniví moskyti je bez ustání obletovali jako roj včel a vzdálili se až k ránu.

„To mám za to, že jsem ztratil síť proti moskytům," pronesl Ken unaveným hlasem.

U snídaně nebylo moc veselo, přestože se všichni snažili vzchopit.

Georgův stav se podstatně zhoršil a Kenovi bylo jasné, že se musí co nejdříve dostat ven z džungle. Také Pepe nebyl ve své kůži — pohyboval se těžkopádně a pomalu, a co vzbuzovalo největší obavy, docela ztratil chuť k jídlu. Hal byl bez nálady, ale jinak se zdálo, že je na tom fyzicky docela obstojně. Kenovi dalo spoustu práce, než se mu podařilo přesvědčit George a Pepeho, že musí spolykat povinnou hořkou dávku chininu. Hal to ovšem rezolutně odmítl.

„Dělá se mi po něm špatně od žaludku," prohlásil zlostně.

„Víš, Hale, teď musíš dělat to, co já uznám za správné," řekl na to klidně Ken.

„To mě vůbec nezajímá," odsekl Hal. „Mám už těch hořkých pilulek až po krk!"

„A když tě o to požádám uděláš mi to jako laskavost?" naléhal dále Ken.

„Ne!"

„Dobrá, v tom případě tě k tomu musím přinutit násilím!"

„Co — že ?" zařval Hal.

„Bude-li to zapotřebí, povalím tě na zem, ucpu ti nos, a až otevřeš ústa, nastrká ti Pepe pilulky rovnou do krku. Tak!" Ken se na bratra tak rozkřikl, že nepoznával svůj vlastní hlas. Hal k němu vzhlédl a zdálo se, že je tou vyhlídkou ohromen a úplně otřesen.

„To snad, Kene ..., " začal koktat.

„Měl jsem tě už dávno přinutit, abys bral pilulky pravidelně," přerušil ho Ken. „Ale byl jsem na tebe moc měkký. A teď dobře poslouchej, co říkám, a ty, Georgi, taky. Je moje vina, že se nám cesta tak nevydařila. Já jsem vás vytáhl do téhle džungle a měl jsem se taky o vás líp starat, třeba i proti vaší vůli. George má horečky. Pepe je každou chvíli dostane. A ani ty, Hale, jim neujdeš. A to všechno proto, že jste pili nesvařenou vodu!"

„Máš úplnou pravdu, Kene. Ale zrovna tak bys mohl dostat horečku po těch nesčetných kousnutích od klíšťat," řekl George.

„Tomu nevěř. Provedl jsem včas nezbytná opatření a vy jste měli poslechnout s tou pitnou vodou. A to není všechno! Podívejte se, jak lehkomyšní jsme byli i v jiných ohledech. Jen si vzpomeňte, co nás všechno potkalo! Jednu chvíli jsme byli všichni docela blízko šílenství, ale zdá se, že si to vůbec neuvědomujeme. Ale počkejte jen, až se vrátíme domů. Sami nebudeme chtít věřit, že jsme všechna ta dobrodružství prožili. Ale naše hloupost a lehkomyšlnost už jednou musí přestat, a to hned teď. Jestli se nedokážeme poučit ze vščerejších zážitků, kdy jsme jen taktak unikli aligátorovi, kterého jsme chytili do lasa, a divočákům, pak prostě nejsme dost dobří. Mám smysl pro legraci a pro sport, ale všechno má své meze. Vzpomeň si jen, Hale, co říkával starý dobrý

Hiram o lidech, kteří pošetile přeháněli odvahou. Myslím, že jsme měli doposavad ohromné štěstí. Ale teď už je pomalu načase, abychom si je opravdu zasloužili. Musíme dokázat, že ten hoteliér v Tampiku neměl pravdu. Musíme předložit důkazy, že nejsme jen bouchalové, kteří si vyjeli na divoké husy. Říkám vám to docela na rovinu. Myslím, že opravdová zkouška na nás teprve čeká. A já bych byl rád, kdybyste mi všichni přitom pomáhali. Už žádné hlouposti! Přestanete pít nešvařenou vodu. Žádné bezhlavé střelení, pušky použijete pouze v sebeobraně. A musíme přestat jíst maso. A každý, kdo se vydá dál od břehu, musí postupovat s největší opatrností. Žádné riskování! Jasně? A musíme tvrdě bojovat proti horečce. Za nic na světě nesmíte povolit! Jestli se nakonec dostaneme z téhle hrozný džungle se zdravou kůží, ohlédneme se s klidem a uspokojením — a co víc, řekneme si, že jsme se taky něco naučili. Musíme se doopravdy tvrdě snažit, abychom z té cesty co nejvíc vyzískali. Tak co tomu všemu říkáte? Chcete mi s tím pomoci?"

„Na to můžeš vzít jed," pronesl George vážně a napřáhl k němu ruku.

„Chci ti ve všem pomáhat, Kene," sliboval Hal tichým hlasem. A Ken z jeho tónu vycítil, že to myslí smrtelně vážně. Vždycky když šlo skutečně do tuhého, dovedl být Hal tvrdý jako ocel. Vzal si od Kena hořký chinin a spolkl ho bez mrknutí nasucho.

„Výborně!" zvolal Ken. „A teď se, chlapci, dáme do balení. Hale, ty pusť celý svůj zvěřinec na svobodu. Opravdu nemá význam tahat se dál se všemi tvými miláčky. Georgi, ty si udělej na kufru na lodi provizorní lůžko. A nezapomeň si tam připevnit palmové listy jako ochranu proti slunci. A pak se tam hned ulož!"

Když byl člun kompletně naložen a všechno bylo připraveno k odjezdu, George už zdravě chrupal. Odrazili loď do proudu. Cestou se Ken s Pepem střídali u vesel a dělali dobrý průměr sedm a půl kilometru za hodinu.

Tak jako včera lehce klouzali ve stínu mohutných cypřišů obetkaných mechem, podél bahnitých břehů, na nichž se

vyhřívali na slunci aligátoři a kam se přicházel napít vyhublý dobytek. Jednou se člun přiblížil k hustým křovinám a vyrušil tam velké hejno divokých kroců. Bylo jich asi pětaticet. Několik jich vyběhlo do svahu, asi půl tuctu jich vzlétlo rovnou nad člun a většina z nich se skrčila na místě, jako by se chtěla ukrýt před nevídanými vetřelci. Od té doby se setkávali s krocany, kačenami a husami tak často a v takových množstvích, že už to přestalo být zajímavé.

Asi tak kolem jedné hodiny odpoledne odhalil Ken na břehu bambusovou chatrč pokrytou palmovými listy.

„Podívejte se, chlapci, podívejte!“ zavolal vesele.

Také Hal projevil hlasitě svou radost a George vytáhla zpráva z pelechu. Pepe se zubil a pokyvoval hlavou.

Po břehu pobíhalo jako křepelky několik děcek. Ze dveří chaty vykoukla rozčuchaná černá hlava a hned zase rychle zmizela.

„Indiáni!“ konstatoval George.

„To mi nevadí,“ řekl Ken. „Jsou to lidi jako my. Zdá se, že už se blížíme k civilizaci.“

Od toho okamžiku se malé bambusové chatky objevovaly častěji. Brzy uviděli dokonce jednu větší — stála na vysokém kopci nad řekou. Kenovi začalo vrtat hlavou, jací tito Indiáni jsou, zdali přátelští a pohostinní.

Za nejbližší zátočinou se Santa Rosa neočekávaně vlévala do jiné řeky. Ta byla asi tak dvakrát širší než Santa Rosa a voda v ní docela svižně ubíhala.

„Tamaulipas,“ řekl suše Pepe.

„Hurá!“ zajásal Ken. „Chlapci, tak tady vlastně začíná řeka Panuco. Je to tak jisté, jako že se jmenuju Ken. Jak už jsem řekl — blížíme se k civilizaci!“

Ken byl radostí bez sebe. Nový objev znamenal, že jejich cesta skončila úspěchem.

„Savaló! Savalo!“ vykřikoval Pepe a ukazoval na vodu.

„Tarpon! Tarpon! Co si o tom, chlapci, myslíte? Takový kus proti vodě! Musíme mít k moři ještě pořádně daleko!“

Ken se rozhlédl kolem po široké hladině mohutné řeky, která vznikla spojením dvou toků. Tu a tam se to ve vodě zavlínalo či

mohutně vycáklo, tu a tam zahlédl stříbřité boky převalujících se tarponů.

„Chlapci, když jsme s sebou celou cestu tahali tu konzervu z parmic a to obrovské neskladné rybářské náčiní, tak bychom to teď měli vyzkoušet na tarponech," navrhl Ken.

Reakce na jeho výzvu byla podivuhodná. Z Pepeho náhle spadla všechna těžkopádnost, George docela zapomněl na svou nemoc. A Hal, který mnohem raději rybařil než lovil zvěř, vyváděl nadšením jako první den jejich cesty.

„Nech mě, Kene, řídit tenhle podnik," žádonil George, a hned začal chystat pruty a vlasce. „Pepe bude u vesel a ty s Halem budete sedět na zádi a potáhnete návnadu. A já vám budu radit co a jak. Otevřte krabici s návnadou. Podívejte, navléknu parmici na udiči přímo za hlavou, a to tak, aby ostrý konec háku vyčníval ven. Asi takhle. A teď povolte asi tak dvanáct metrů vlasce. Dolní konec prutu přichyťte nohou, levou rukou uchopte prut těsně nad navijákem. Pravou rukou přidržte klíčku navijáku, musíte ji ovšem držet pevně. Klíčka navijáku — to je vlastně jakási brzda. Když tarpon spolkne návnadu, musíte zatáhnout, jak nejvíc dokázete. Mají hubu tvrdou jako ze železa a udička se do ní jenom těžko zasekává." Pepe zabíral vesly měkce a pravidelně. Loď zamířila k velkému ohybu řeky, tam kde předtím viděli to velké víření a hemžení tarponů.

„Jestli zrovna jdou za potravou, užijeme si víc než na celé cestě," těšil se George.

Ken byl rád, zvláště když si uvědomil, že tohle bude pro Hala dosud největší zážitek. Sám by byl ovšem rovněž uvítal, kdyby mu některý velký kus zabral. Nedovedl si vůbec představit, jaký to je asi pocit. Když potom člun lehce klouzal mezi převalujícími se rybami a bylo jisté, že některá každým okamžikem zabere, Ken nebyl schopen skrýt vzrušení, které se ho zmocnilo.

„Teď klid — a buďte připraveni," prikazoval George.

V tom okamžiku se napjal Halův vlasce. Překvapením vyjekl a skoro současně prudce trhl udiči. Ve vodě to zaklokotalo a hned nato vystřelila do vzduchu nádherná stříbrná ryba, větší

než Hal sám. Tarpon sebou ve vzduchu mrskl a s hlasitým plácnutím dopadl zpět do vody.

Hal doslova ztratil řeč. Začal navíjet vlasec a přitom zjistil, že nejen tarpon, ale i návnada zmizely.

George sáhl do krabice pro novou, nasadil mu ji a řekl: „Zkus to znova. Tenhle nebyl nijak zvlášť velký. Budeš si muset zvyknout, že jich ztratíš ještě plno. Tak dělej, házej!"

Ken několikrát cítil, že mu něco lehce ťuklo do vlasce; vypadalo to, jako by se přes něj tarpon převálil. A opravdu, několik velkých kusů také uviděl. Plavaly přímo v místě, kde mizel jeho vlasec pod hladinou. Všude kolem lodi to cákalo a svištělo, někdy jen lehce, jindy zase mocně, ostře, jako když sekneš do vody. Potom se náhle jeho vlasec s mocným trhnutím napjal. Zapomněl, že se má pokusit zaseknout udičku, a vlastně na to ani neměl čas. Tarpon se vynořil z vody jen asi tak polovinou těla, trhl hlavou a nasadil k prudkému zpětnému pohybu. Kenova udička se nezasekla, ale ani tarpon z ní nestáhl návnadu. A tak Ken vlasec, tak jak byl, jen znovu spustil do vody.

A potom oběma chlapcům zabraly ryby skoro současně. Hal se postavil, a jak tarpon vylétl z vody, strhl jej dopředu, až padl břichem na sedadlo. Držadlo navijáku klepalo o bok lodi a vlasec se se sykotem odvíjel. Ken se vzepřel vsedě a prudce trhl k sobě. Jeho ryba nevlétla z vody, ale dělala pravé divy pod hladinou. Pepe něco breptal nadšením, George vykřikoval — Halova ryba divoce vířila vodu a pak se náhle ocitla na Kenově straně. Vlasce se překřížily a potom se najednou uvolnily. Ken začal otáčet navijákem. Hal se rovněž chopil kličky.

„No nazdar!" zašeptal užasle a měl oči navrch hlavy.

Oba vlasce se přervalý. George prohlásil, že se nic nestalo, připevnil na oba pruty nové, navázal udičku a dal na ni návnadu.

„Ryby jdou zrovna za potravou, chlapci. Každý na beton jeden kus dostanete. Myslím, že bude lepší, když budete nahazovat každý zvlášť, aspoň se vám nezkříží."

Ale jak Ken, tak Hal byli příliš dychtiví, aby už měli tarpona na udici, žádnému se nechtělo čekat, a tak znovu spustili vlasce do vody současně. Hned nato sebral jeden tarpon Halovi návnadu přímo před nosem těsně u zádi lodi. Hal zabral ze všech sil a ryba vylétla z vody s obrovským cáknutím, takže byli v mžiku všichni mokří. Jeho široké, stříbrolesklé boky se zatřpytily ve slunci. Ohnul celé tělo v ladném oblouku a pak je zase prudce narovnal. Luplo to, jako když se zlomí prkno. A hned nato vystřelila udička s hvízdáním do vzduchu.

Než stačil Hal nasadit novou návnadu, Kenovi zabrala další ryba. Provedla pět velkých skoků, jeden za druhým, a při posledním jí vyletěla udička z tlamy jako kulka. Když se tarpon znovu s cáknutím ponořil do vody, objevila se na okraji jemné spršky nádherná duha.

„Hale, vidíš tu duhu?“ vykřikl honem Ken. „To je při rybaření jeden z nejkrásnějších zážitků.“

Zatímco se Ken snažil zase co nejrychleji nasadit na udičku návnadu, Halovi zabral další tarpon. Nebyl nijak mimořádně veliký, zato byl velmi čilý. Při prvním pokusu o únik se vznesl nad hladinu dlouhým obloukem. Po dopadu rozčísl vodu do dvou ostrých vln jako rychlý motorový člun a pak zmizel v hlubině.

„Pořádně ho drž,“ křičeli George a Ken skoro jedním hlasem.

Hal byl předkloněn téměř k zemi, a jak se tah měnil, hlava se mu námahou trásla. Nepodařilo se mu udržet kličku navijáku a vlasce se začal s bzučením odvíjet.

„Tohohle jsi zasekl,“ zajásal George. „Spusť rukojeť prutu dolů k vodě, o naviják se nestarej, dbej jen na to, aby se vlasce mohl volně odvíjet.“

Hal poslechl a ryba hned začala předvádět skvělé ukázky skoků a přemetů ve vzduchu. Zdálo se, že se vůbec nevrací do vody. Nejdřív vystřelila do vzduchu s tlamou široko otevřenou s odstávajícími skřelemi. Oči měla zdivočené a při letu sebou třepala jako mokrý pes. Pak sebou mrskla zpět do vody, ale dřív než si hoši stačili uvědomit, kam zmizela, vyrazila z vody ve vzdálenosti nějakých patnácti dvaceti metrů doprava.

Několikrát zapráskala skřelemi a znělo to jako výstřely z pistole. Chvilí se zdálo, jako by tančila nad hladinou na ocase, pak se postavila na hlavu a nakonec sebou praskla naplocho do vody s hlasitým plácnutím. Potom už zůstala pod vodou a začala zuřivě tahat.

„Teď musíš pevně držet!“ upozorňoval ho George. „Začni navíjet vlasce. Nepovol mu ani centimetr, ledaže by zase začal skákat.“

Byla to pro Hala vzrušující práce. A namáhavá. Jak se snažil nepopustit rybě ani metr vlasce, celý zrudl v tváři, zalil ho pot a ztěžka lapal po dechu. Ale nepovolil.

Ken si všiml, jak šikovně přitom Pepe ovládá loď. Byl opravdu zkušený mozo. Zdálo se, že předem přesně ví, kam se ryba vrhne, a stále držel člun ve směru. Několikrát prudce zabral vesly a pomáhal tím Halovi táhnout. Zdálo se, že to vždy tarpona řádně rozzlobilo. Podle pohybu vlasce se dalo soudit, že se snaží dostat znovu k hladině. Když potom zase Pepe zamenévroval lodí kupředu, aby nebylo cítit tah lodi, tarpon znovu zamířil do hloubky. Tak to šlo pořád dokola, boj pokračoval po celé šířce mohutného toku. Asi tak po hodině toho měl Hal po krk. Vypadal, jako by se měl každým okamžikem zhroutit.

„Jestli ještě můžeš, udělej si ho sám,“ povzbuzoval ho Ken. „Zdá se, že už má taky dost.“

„Dostanu — ho — nebo — puknu!“ funěl Hal.

„Teď dej pozor, slyšíš!“ varovně vykřikl George. „Znova jde na hladinu. Pozoruj pohyb vlasce! A buď připraven k zásahu, kdyby se vrhl rovnou na palubu. Teď!“

Tarpon vyjel měkce z vody a nasadil k mohutnému skoku přímo přes příď lodi. Ale George reagoval rychle. Bleskově uchopil Halův prut a přenesl ho právě včas, aby se vlasce neomotal kolem lodi. Ryba zamířila znovu do hlubin, pak naposled vyletěla nad hladinu, zacukala podivně hlavou a zuřivě sebou plácla do vody.

„Je vyřízená,“ vítězoslavně vykřikl George. „Teď musíš držet pevně, jak nejvíc můžeš. A nesmíš mu povolit ani centimetr!“

Pepe zamířil s člunem na písčitou pláž. Hal s vypětím posledních sil tiskl ohnutý prut. Málem už klesal vyčerpáním. Tarpon se převaloval a tloukl ocasem, ale bylo jasné, že z něho síla už vyprchala. Jeho pohyby pozvolna ochabovaly a v okamžiku, kdy Pepe dorazil ke břehu, klouzal už jen unaveně vodou. Stříbřité boky se mu na slunci nádherně leskly.

Člun přistál na písčíně a Pepe vyskočil na břeh. Uchopil Halův vlasec, zaručkoval po něm obratně až k samé udičce a pak rychlým mocným trhnutím vytáhl rybu na písčitý břeh.

„Á!“ vydechl Hal a oči se mu leskly nadšením. „Jen se na něj, Kene, podívej!“

„Dívám se, kamaráde, dívám, a nikdy na tenhle okamžik nezapomenu.“

Tarpon nehybně ležel na břehu. Byl to nádherný exemplář se stříbřitými šupinami. Vypadal, jako by se koupal v roztavených opálech. Velké tmavé oči byly doširoka otevřené a strnule zíraly do prázdna. Ocas se lehce pohyboval, dlouhá hřbetní ploutev se chvěla.

Byl dlouhý metr pětadesát — o dva centimetry víc, než měřil Hal.

„Až se, Kene, vrátím domů, nikdo z kamarádů mi nebude věřit, že jsem ho sám ulovil,“ řekl Hal smutně.

„Tak si ho vyfotografuj, ať máš důkaz!“ navrhl mu Ken.

A tak byl tarpon zvěčněn. Pak mu Pepe vytáhl háček. Při té příležitosti si mohli dobře prohlédnout velké pláty, tvrdé jako ocel, uvnitř jeho tlamy.

„Teď už se nedivím, že je tak obtížné zaseknout udičku,“ poznamenal Ken.

Hal by si byl z celého srdce přál, aby se nádherná ryba, poměrně lehce poraněná, vrátila zpět do volné řeky, ale současně by se mu byl tenhle exemplář moc dobře hodil do sbírky. Dlouho se rozmýšlel. Nejdéle zřejmě uvažoval, kolik práce by dalo stáhnout a nakonzervovat takovou ohromnou rybu, a jaké obtíže by nastaly s jejím uskladněním.

„Poslyš, Hale, nechtěl bys vidět, jak se taky já potýkám s takovýmhle kouskem?“ otázal se skromně Ken.

To Hala zase vrátilo do skutečnosti.

„Samozřejmě, Kenel! Přál bych ti, abys taky jednoho ulovil — velkého — většího než já," odpověděl Hal a už táhl svůj úlovek zpět do řeky.

Všichni se s potěšením dívali na mohutnou rybu, jak se zvolna a unaveně vzdaluje, až jim nakonec zmizela v hlubinách.

„Ten bude mít ostatním o čem vyprávět, co říkáte?" komentoval to George.

V několika minutách se jejich loď ocitla zase uprostřed mohutného toku mezi tančícími a převalujícími se tarpony. Hned jak Ken nahodil udici, jeden z nich mu zabral. Kenovi se však nepodařilo zaseknout udičku, a tak to musel zkusit znovu. Během krátké doby měl ve vzduchu pět krásných kusů, ale ani jediného pořádně nezasekl. Jeden mu na udici udělal šest krásných skoků, než unikl, a to byl skoro stejný úspěch, jako kdyby ho dostal na břeh.

„Je tady několik mimořádně velkých ryb," poznamenal George.

„Grande savalo" potvrzoval Pepe a honem začal veslovat do míst, kde několik obrovských kusů předtím zahlédl.

„Ale já nechci hned napoprvé dostat na udici toho největšího!" bránil se Ken.

Pepe jezdil po řece sem a tam a chlapci dychtivě pozorovali hemžení tarponů. Každou chvíli něco vyšpláchlo na jedné straně, pak se ozvalo žbluňknutí na druhé či hlasité plácnutí do vody za lodí. Stěží stačili všechno tohle dění zachytit, a protože ještě také museli neustále hlídat Kenův vlasec, div si přitom neukroutili krky.

Potom Kenovi bleskově zabral jeden velký kus. Stalo se to tak rychle, že ho trhnutí srazilo na kolena. Nestačil vůbec zatahnout za udici. Vlasec byl napjat jako ocelový drát a brzy se začal ve vodě divoce zmítat. Ken svíral prut vší silou. Voda před ním se s dutým hučením pomalu otevřela a z vln se vynořil ohromný tarpon s mohutným hřbetem. Zdálo se, že chce vyskočit přímo do oblak. Ale nedostal se ani celý nad vodu a už se jeho obrovské tělo vrhlo zpět a dopadlo na

hladinu s hromovým prásknutím. Byla to rána, jako kdyby spadl z mostu do řeky kůň.

Klička navijáku se Kenovi vysmekla z ruky — a to bylo jeho štěstí. Tarpon se pokusil uniknout pod vodu — a za nějakou chvíli se objevil ve vzdálenosti asi sto metrů od lodi. Táhl za vlasce tak mocně, že vůbec nebylo možné klást mu odpor. Ken žasl nad jeho silou a rychlostí. Tam, daleko od člunu, vyrazil tarpon z vody, provedl nádherný mohutný skok a zase zmizel pod vodou. A už se neukázal.

„Byl to jeden z těch obřích tarponů," usoudil George. „Myslím, Kene, že jsi ho spolehlivě zasekl. Ale zdá se, že už nebude skákat ven, a to znamená, že teď všechno záleží na síle tvých paží."

„Ale já bych raději, aby skákal."

„Ti mimořádně velicí udělají obvykle několik pokusů o únik skokem jen na začátku, pak už se drží pod vodou."

„Myslím si, Kene, že tenhle obr ti dá pořádně zabrat. Já mám levou paži tak unavenou, že s ní sotva hýbám. Můžu se do ní štipnout, a vůbec to necítím. Čestné slovo!"

Pepe zavesloval ve směru, kterým ryba zmizela, a Ken se přitom pokoušel navinout metr po metru vlasce. Tarpon to vzal směrem dolů po proudu a táhl vytrvale a stejnoměrně.

„Dáme se od něho klidně vléct," rozhodl George. „Kene, ty budeš prostě jen pevně držet prut a necháme tarpona, ať se dře s člunem."

„Cože!" vykřikl Ken v údivu.

„Jen se neboj, uvidíš, že to pro něj bude maličkost," ujistil ho George.

Ukázalo se, že má pravdu. Tarpon, který si to i s lodí namířil dolů po vodě, nepovoloval v tahu a ani jednou nezměnil směr.

„Nikdy jsem neslyšel o tom, že by se tímhle způsobem dala utahat ryba," řekl Ken. „Co si o tom, Hale, myslíš?"

Halovi svítily oči nadšením:

„Tomuhle říkám rybaření! Všiml sis ho, Kene, když vystřelil z vody?"

„Ani moc ne, byl jsem hrozně rozčilený. Bylo to — asi jako když jdeš na tetřívky, vyplašíš některého z trávy, a on ti

najednou vyletí doslova pod nohama. Vnímáš ho v tom případě jen jako nejasnou rozmazanou hnědou skvrnu. A tady to bylo něco podobného — uvědomil jsem si, že je veliký a stříbrný."

Urazili po vodě asi tak půldruhého kilometru a tarpon je stále ještě neúnavně vlekl za sebou. Po dalším kilometru se zdál trochu unaven. A když ujeli asi tak pět kilometrů od místa, kde se chytil na udici, mohl Pepe přistát na písčité plážičce a docela klidně ho vytáhnout na břeh. Měřil dva metry pět centimetrů.

Ken byl příšerně utahaný a ztěžka oddychoval. Přesto vyrazil nadšený vítězoslavný pokřik plný úžasu a Hal se k němu s radostí připojil. Ken se pak posadil na okraj člunu, aby si odpočinul. Levou paží necítil vůbec a pravou jen tak trochu. Všechny klouby měl do krve odřené. Nepamatoval si, že by ho kdy některé těžké baseballové utkání — hrával jako nadhazovač — tolik vyčerpalo jako souboj s tímhle nádherným obrovským tarponem.

„Až dojedeme do Tampika, ještě si takovýhle rybolov párkrát zopakujeme," řekl pak Halovi. „Musím nestranně přiznat, že je to daleko lepší sport než lov zvíře. Nechybí při něm vzrušení a nemusíš vlastně nic zabíjet. Tenhle můj tarpon není ani trochu zraněn."

Potom si Ken vyfotografoval a změřil svou ohromnou kořist, pokochal se pohledem na její leskle zelený hřbet, stříbřité bronzové boky a ocasní ploutve nejméně třicet centimetrů široké, a pak odtáhl dlouhé tělo, které se jemně chvělo, jako když se tetelí vzduch nad ohněm, zpět do řeky.

Udoláni

Kena to strašlivě táhlo zpět k širokému místu na řece, kde ulovil svého tarpona, ale okamžitě tu myšlenku zahnal. Jakmile totiž pominulo vzrušení z lovu tarponů a nastala zase normální denní robota, upadli George, Hal i Pepe do jakési letargie, která Kenovi naháněla strach.

Už odpoledne začal Pepe víc a víc malátnět, až nakonec sotva uzvedl vesla, o pořádném záběru ani nemluvě. Ken ho okamžitě vystřídal a Pepe padl na dno lodi jako špalek.

George většinu cesty prospal a Hal se bránil spánku jen s největším úsilím. Pepe ležel v lodi a ani se nehnul. Ken věděl, že je všechny vyřídila horečka, a ta nepříjemná situace mu brala veškerou odvahu. Trochu ho zahrálo u srdce vědomí, že Hal se zoufale snaží přemoci stav otupělosti, kterému se zřejmě dalo čelit jen největším soustředěním vůle a všech zbytků síly. Nakonec Hal zašeptal:

„Dovol mi, Kene, chvíli veslovat.“

Za nic na světě si nechtěl připustit, že je vážně nemocen.

Ken se domníval, že Halovi trochu tělesné práce nemůže uškodit, ale přitom nechtěl ztrácet pomalou jízdou příliš mnoho času. A tu dostal výborný nápad: měli přece v lodi ještě jeden pár náhradních vesel! Vyrobil z klacku dva hrubé klíny a opatrně je vrazil na každé straně lodi mezi obšívku a silné vnitřní žebro. Pak vyrobil ze silného lana dvě smyčky, upevnil je ke klínům a zasunul do nich náhradní vesla. Bylo to téměř dokonalé! A tak mohli loď pohánět dvěma páry vesel a cesta jim ubíhala daleko rychleji.

Když se po chvíli George probudil, prohlásil, že by si také rád zavesloval. A tak mu Ken na chvíli přenechal své místo a sám odpočíval. Měl totiž zlé tušení, že přijdou ještě daleko horší časy, kdy bude potřebovat každou špetku energie.

V několika příštích hodinách, které ještě zbývaly do západu slunce, George a Hal dokonale odčinili všechny přestupky a provinění, jichž se dopustili během cesty. Zpočátku jim nepřipadalo veslování příliš těžké, ale brzy začali ochabovat,

zmáhala je únava. Nikdo z nich se však nechtěl vzdát. A Ken je nechal, byl si jist, že jim to neuškodí. George zabíral stále pomaleji a pomaleji. V některých chvílích tahal za vesla jakoby v křečích a jeho výkon se podstatně zlepšoval, ale pak ho únava znovu přemohla. Nakonec se zasténáním pustil vesla a Ken ho musel zvednout a na jeho místo na přidi doslova odvléci.

Halovi nebylo tak zle jako Georgeovi, a proto se tak brzy neunavil. Síly mu vydržely o něco déle. Ken ho už viděl při nejedné těžké a namáhavé práci, ale beze vší pochyby se do žádné tak nezakousl jako do téhle. Snažil se opravdu do posledního písmene splnit slib, který dal Kenovi. Už jenom chrčel, a tak na chvíli přestal veslovat, aby nabral dech, a pak se do toho znovu pustil. Ken předstíral, že si ho vůbec nevšímá, ale nikdy v životě nebyl na svého bratra tak hrdý, nikdy ho neměl tak rád jako teď.

„Kene, starouši,“ obrátil se k němu náhle Hal. „S tou vodou — jsi měl — pravdu. Měl jsem tě poslechnout! Je mi — je mi opravdu — hrozně zle.“

Tohle přiznání u Hala Warda už něco znamenalo.

Po chvíli se po něm Ken ohlédl, právě když začal ztěžka zvracet do vody. Přiskočil, aby mu podržel hlavu, a řekl:

„Přišly na tebe, Hale, těžké chvíle, ale bereš to opravdu sportovně. A to rád vidím!“

Hal se potom vrátil k veslům a nepovolil, dokud se bezvládně nezhroutil na dno. Ken ho zvedl a položil ho na před vedle George.

Od té chvíle zase vesloval sám. Přitom neustále pozorně sledoval břeh a vyhlížel nějaké příhodné místo, kde by se mohli utábořit. Ale nemohl nic vhodného objevit. Úzké břehy byly rozbahněné a plné všelijakého neřádstva a navíc tak strmé, že by se po nich nahoru k sušším místům ani nedokázali vyšplhat.

Slunce zapadlo a na krajinu se pomalu snášelo šero. Pak je obklopila tma, ale Ken stále ještě vesloval dolů po proudu. Nakonec usoudil, že mu nezbude nic jiného, než pokračovat v jízdě po celou noc. Domníval se, že je rozumnější vystavit se

určitěmu nebezpečí, které v sobě skrývala noční plavba, než strávit několik nanicovatých hodin v bahně na břehu. Probudil proto všechny své společníky a přinutil je, aby spolykali něco studené vařené rýže a další dávku chininu. Potom přes ně přehodil příkrývky, a ještě dřív, než se posadil k veslům, všichni tři zase upadli do hlubokého spánku.

Na krajinu se snesla hustá tma a podivně těžká tropická noc. Ken zabíral vesly téměř nehlučně, jen vpředu před přídílí si voda lehce bublala. Obloha měla sytou tmavě modrou barvu, jen tu a tam se zaleskla osamělá hvězda. Nad vodou se vznášel lehký tmavošedý opar a břeh se ztrácel v neproniknutelné tmě. Temnotu ještě zdůrazňovaly velké světlušky. Ken hodně spoléhal na štěstí, ale přece jen se nechtěl tak docela odevzdat do rukou osudu. Stále bedlivě naslouchal, jestli někde z dálky nezaslechne zvuk zrychlujícího se toku, a vždycky po několika záběrech vesly se otáčel a ostře pátral ve tmě před sebou. Nezdálo se však, že by mu nebezpečí, která se mohla dále na řece skrývat, naháněla zvlášť velký strach. Několikrát narazil na ponořené klády a uvízl na mělčině, ale vůbec na to nedbal. A posléze z něho spadla i poslední špetka strachu, který snad ještě podvědomě cítil. Přece však si uvědomoval zvláštní tajemnou divokost noční řeky a mrazilo ho v zádech při pomýšlení na neznámý prostor, zahalený tmavošedým, neprůhledným závojem, do něhož se každým záběrem vesel propadal.

Byla to jedna z nocí, na jaké se nezapomíná, noc podivných zvuků a vůní. Ken jasně cítil dotek mlhy nad řekou a spíše tušil než viděl nekonečnou temnou linii lesa, jen spoře osvětlovanou bledým měsícem skrytým za clonou mraků. Nade všechny ostatní zvuky vynikalo kvákání žab. Doma na severu mu kdysi znělo jako hudba, ale to, co předváděly tady v džungli zdejší obrovské žáby se stříbrnými náprsenkami, to bylo víc než hudba. Kdesi na dosah ruky se ozval měkký, bohatý tón a vzápětí na něj přišla z dálky odpověď: vysoký sladký tenor, nejpodivuhodnější ze všech podivných zvuků divočiny, dlouhý a táhlý. A když Ken zadržel dech, aby ho mohl lépe vnímat, náhle odumřel.

A tak ubíhala hodina za hodinou. Měsíc mezitím sjel dolů až k bizarním stínům těsně nad obzorem. Hvězdy se pak zvolna ztrácely v jakési prosvětlující se šedi, a to už bylo jasné, že ráno není daleko. Ken se cítil k smrti unaven, byl ospalý a paže a záda ho nesnesitelně bolely. Nad řekou proniklo s přicházejícím jitem ocelově šedé světlo a s ním i husté chomáče převalující se mlhy. Nad hlavou mu začaly přeletovat kachny, ozval se ptačí zpěv. Ale ani rudé paprsky slunce mu nezlepšily náladu.

Ken přistál s člunem na malé písčíně a hned začal rozdělovat oheň. George v lodi trochu zvedl hlavu a něco zabručel, ale Hal a Pepe se ani nepohnuli. Ken ukuchtil trochu rýže a do převařené vody zamíchal kakao. A pak ještě otevřel kompot. Chutnalo to výtečně. Zvedl Georgovi hlavu a jemně s ním zatrásl. Pak ho posadil, podepřel a vnutil mu trochu jídla a pití. A nezapomněl ani na pořádnou dávku chininu. S Pepem bylo poměrně snadné pořízení, zato s Halem si vůbec nevěděl rady. Nebyl skoro schopen něco polknout. Když se Ken zahleděl do jeho ztrhané tváře, vzedmulo se v něm s vlnou vřelého soucitu jakési strašlivě silné odhodlání. V tom okamžiku si jasně uvědomil, že je schopen podniknout cokoli a podstoupit jakoukoliv námahu, aby dostal svého bratra v pořádku z džungle.

Znovu přikryl chlapce dekami a odstrčil člun od břehu. A ucítil v sobě tolik síly, jako dosud nikdy předtím v celém svém životě. Voda v řece měla docela slušnou rychlost a Kenovi dalo dost práce, aby se udržel v proudu, který se měnil a přemísťoval od jednoho břehu ke druhému. Mnohokrát se loď ocitla na písčité výspě či na mělčině a Ken musel vystoupit a odstrčit ji znovu na hlubokou vodu. Musel proto být neustále ve střehu. Byla to dokonalá zkouška trpělivosti. Střídavě vesloval, odstrkoval se tyčí nebo tahal člun do proudu, přitom však stále bedlivě studoval řeku, až byl nakonec schopen téměř s neomylnou jistotou vybrat takovou dráhu, kde člun neuvázl.

Tu a tam se ovšem dostal i na úseky bezpečné hluboké vody, kde si mohl poněkud odpočinout a víc se věnovat pozorování

břehů, které ubíhaly po stranách. Toho rána nespatrił ani jedinou indiánskou chatř. Okraj džungle se rýsoval na strmém svahu jako vysoká stěna z tmavě šedých rohoží. Hladina se oslnivě leskla v slunečních paprscích a z vody se kouřilo. Ken vesloval vytrvale, jen tam, kde proud nabíral větší rychlost, odpočíval a šetřil si síly na horší časy.

Hal chvílemi blouznil v horečce, ale ani to, ani cokoliv jiného nehrásalo Kenovi tak nervy a nenaplnřovalo ho takovou bolestí a steskem jako nařikavý hlas hrdliček. Jestliže byly těchto nádherných ptáků podél Santa Rosy tisíce, byly jich podél řeky Panuco milióny! Stromy na březích se jimi doslova modraly. Jejich měkké břdování neustávalo ani na vteřinu, probouzelo v Kenovi všelijaké truchlivé vzpomínky a bičovalo mu nervy. Snažil se proti tomu bojovat a občas se mu i podařilo zahnat tragické představy, které v něm smutný hlas hrdliček vyvolával. Nakonec se mu zdálo, že se v tom jejich táhlém a nekonečně melancholickém cukrování utopí. Mělo tři výrazné fáze. Zahajovací měkký ston vystřídál mnohem jasnější a důraznější zvuk, který nakonec dutě odezněl: Ku — ú — u! Ku — ú — u!

Po celé odpoledne zněly ty truchlivé tóny Kenovi neodbytně v uších. Teprve když zapadlo slunce a přiblížila se noc, odpočinuly si od nich jeho pocuchané nervy. Ale starosti nepřestaly — protože se Ken rozhodl, že pojede bez přestávky po celou noc.

S řadou kilometrů odešly i poslední zbytky denního světla. Zase se snesla temná noc. Ken pomalu ztrácel pojem času, ale schopnost ostře vidět a bystrý sluch ho neopustily. Jinak se mu ovšem honily myslí chmurné a temné myšlenky, ještě temnější než noc, od které čas jen pomalu ukrajoval.

Než vyšly hvězdy, byla tak smolná tma, že se zdála až hmatatelná. Nebylo vidět na krok. Ken otočil člun zádí po proudu, aby mohl lépe poslouchat šumění vln, které vznikaly poblíž mělkých míst. Dokázal je rozeznat po hlase a vždy se jim ještě včas stačil vyhnout. Tu a tam mu zkrřížila cestu obrovská temná hromada naplaveného dříví, kterou pak musel s námahou objíždět. Čas od času minul strašidelně

světélkující pařezy, které vyvolávaly představu, že po něm kdosi ze tmy vztahuje dlouhé vyzáblé pařáty. A několikrát najel na skryté mělčiny a nezbylo mu, než loď pomocí tyče trpělivě odstrkat na hlubší vodu.

S večerem začala padat vydatná rosa a Ken si musel obléci nepromokavý plášť. Citelně se ochladilo. Později se po nebi rozstříkly hvězdy a hladina řeky se poněkud prosvětčila, ale temné stíny na březích nezmizely. Navíc padla nízká mlha, jejíž chomáče místy zakryly i hvězdy.

Ken znovu otočil člun přídi po proudu a začal zabírat vesly pomalu a pravidelně. Veškerá únava z něho spadla, zdálo se, že je v něm skryta síla obra. Měl pocit, že by mohl jediným záběrem zvednout loď do povětří nebo přerazit vesla jako třísky. Čas od času přestal veslovat a s napjatou pozorností sledoval úsek řeky před sebou. Řeka se točila v nesčetných zákrutách a bylo velice nesnadné udržet loď v hlavním proudu. Přesto se to Kenovi docela slušně dařilo. Přišel totiž na to, že v zatáčkách je voda nejhlubší na vnějším okraji řeky, a tak se snažil stále sledovat obrys břehů, které se černě rýsovaly proti temně modré, přesto však poněkud jasnější obloze. Pod vysokými břehy a cypřiši, které se z nich skláněly nad vodu, byla ovšem tuto noc daleko hustší a neproniknutelnější tma. A Ken zřetelně cítil, že se v ní skrývá nejedno tajemství.

Kdykoliv přestal veslovat, aby pozoroval řeku a obezřetně naslouchal, donesly se mu k sluchu všelijaké zvuky, především šplouchání, jak ryby vyskakovaly z vody. Bylo však slyšet i temný bzukot hmyzu a nepřestávající kvákání žab. Ve dne mu šlo nejvíc na nervy teskné volání hrdliček, teď v noci právě tohle neumdlévající, neobyčejně sladké houkání. Pronikalo jím a mučilo ho a nakonec, když už se mu zdálo, že mu všechny smysly vypověděly službu, je neslyšel, ale přímo cítil v mozku.

Za valem džungle po jeho levé ruce se vyhoupl měsíc. Na chvíli postříbřil polovinu řeky a cypřiše na protějším břehu a pak se schoval za mraky.

Náhle Ken zahlédl dole na řece blikající světélko. Nedovedl dobře posoudit, jestli je blízko či daleko. Na světlušku bylo příliš velké a navíc se drželo stále na jednom místě. Napadlo ho, že to je bludička, a tato pošetilá myšlenka po určitou dobu ještě zdůrazňovala neskutečný vzhled a strašidelnost řeky. Zároveň však Kena dokonale vyburcovala z jeho trudných snů a sklíčenosti a přinutila ho uvažovat. Světlo se totiž houpavě pohybovalo proti proudu a přitom se pořád zvětšovalo.

A potom náhle zmizelo právě tak neočekávaně, jako se objevilo. Když je Ken ztratil z očí, byla loď v hlubokém stínu vysokého převíslého břehu. Když došla do místa, které bylo přímo naproti bodu, kde předtím zmizelo světlo, zdálo se Kenovi, že zaslechl hlasy. Ale nebyl si tím tak docela jist, protože už nevěřil svým smyslům. Příhoda mu však vyvolala nepříjemné mrazení v zádech. Teprve teď si naplno uvědomil, jak sami a opuštění jsou na své cestě. On, jediný zdravý člověk, se třemi nemocnými chlapci na palubě lodi plující po neznámé řece! Na něm, na jeho rozvaze, na jeho síle a dovednosti, na vnímavosti jeho zraku a sluchu závisely jejich životy. A toto pomyšlení, které na něho teď znovu dolehlo, vlilo novou sílu do jeho paží a povzbudilo jeho ducha.

Noc ubíhala. Měsíc už nadobro zmizel. Mlha visela nízko nad zemí jako tmavě šedé závoje podél celého toku řeky. Padala rosa a Ken byl za chvíli mokrý, že by se mohl ždímat. Dlouhé úseky, kdy vesloval, vystřídal vždy kratší intervaly, v nichž odpočíval nad vesly a svěřil člun proudu.

Potom ho přemohla ospalost. Několik hodin už jí s úspěchem čelil, ale pozvolna nabyla takové síly, že se mohl udržovat v bdělém stavu jen tvrdou prací s vesly. Na druhé straně však mu bylo jasné, že se nemůže vydat ze všech sil, že si musí ještě uchovat část energie na pozdější dobu. Už neudržel víčka a tu a tam se přistíhl, že vesluje v jakémsi omámení a polospánku. Pak loď náhle narazila na kmen stromu a zastavila se, Ken spal vsedě, ochable skloněn nad vesly, ale přece jen byl ještě trochu při smyslech. Po chvíli se znovu vzchopil a začal veslovat.

Potom ho napadlo, že by mohl tu a tam nechat člun volně plout po proudu a vždy si na chvíli zdřímnout. Počítal s tím, že ho případný náraz na strom nebo na mělčinu probudí. Tok řeky v těch místech zlenivěl a Kenovi se zdálo, že jim odnikud nehrozí žádné nebezpečí. Musí si přece uchovat určitou zásobu sil, a spánek byl k tomu jistě nejlepším prostředkem. S tou myšlenkou usnul vsedě nad vesly.

Po nějaké chvíli — nepodařilo se mu nikdy zjistit, kolik minut nebo snad hodin uplynulo od okamžiku, kdy ho přemohl spánek — ho probudil lehký náraz. Nablízku se ozývalo bublání a šumění vody, které se ve větší vzdálenosti měnilo v temný hukot. Proud tam zřejmě pořádně nabíral rychlost. Ken se prudkým trhnutím napřímil. Všude kolem něho se vznášel šedavý opar, pod nímž bylo vidět nesmělé záblesky na tmavé vodní hladině. Poloha vesel mu naznačila, že loď pevně uvízla na písčité mělčině. S úlevou si oddechl, protože v první chvíli měl obavy, že je unášen bez kontroly do prudkého proudu, jehož hukot k němu z dálky doléhal. Upřeně se zahleděl do tmy a pozvolna začal rozeznávat dlouhou temnou čáru, která se táhla napříč řekou směrem ke břehu po jeho pravé ruce. Nemohl to být ani ostrůvek, ani písčitý výběžek, ani čára druhého břehu. Nemohly to být ani klády či kupy naplaveného dřeva, protože na té záhadné čáře v temnotě se v jednom bodě cosi podivného s úpornou pravidelností pohybovalo. Ken studoval neznámý úkaz velmi důkladně, pozoroval i černou hladinu řeky a drobné záblesky ve vodě. Za nic na světě nemohl rozpoznat, co se to před ním rysuje, jedno mu však bylo jasné: čára přetínala vodní tok zleva doprava a z místa na samém jejím konci se ozývalo temné hučení a burácení.

Celé jeho okolí bylo zvláštní a divoké a Kena se zmocnil strach z něčeho neznámého, co by nedokázal definovat. Byla to řeka — noc — samota —, nebo snad to neznámé kolem něho a před ním?

Náhle uzřel dole na řece pochmurně rudé světlo. Úplně ztuhl na sedadle. Pak se objevilo druhé rudé světlo. Vypadalo to jako dvě rudé žhnoucí oči. Ken pohodil hlavou, aby se ujistil,

že bdí a že to není sen nebo halucinace. Opravdu nesnil. Byl tu jejich člun i řeka, byli tu chlapci, temní a tiší pod příkrývkami. Ale Kenova fantazie pracovala na plné obrátky. Představoval si, že to je nějaký rudooký říční démon, který přišel, aby ho zničil i s jeho třemi svěřenci. Okamžitě se pokusil zahnat tuhle bláznivou představu, vysmál se jí. Ale ať dělal co dělal, nemohl se jí zbavit. Snad k tomu přispěla temnota a podivné neznámé místo, hučení, které sem z dálky doléhalo, a samozřejmě nejvíc ona dvě podivná světla, žhnoucí v dálce jako pár rudých očí. Vybičované smysly mu předkládaly jako skutečnost něco, čemu se rozum rozhodně bránil uvěřit. Mrazilo ho do morku kostí a celý se doslova koupal v protivně studeném potu, když tu náhle zcela jasně rozpoznal zvuk, který se k němu neodvratně blížil, a okamžitě se mu ulevilo. Znělo to jako hluboké čak-čak-čak a Ken pochopil, že rudá světla patří říčnímu parníku.

Paroloď na divoké řece Panuco! Ken tomu stěží mohl uvěřit. Potom si však uvědomil, že mu George kdysi vyprávěl o dvou či třech parních člunech, které obstarávají pravidelné spojení na dolním toku řeky Panuco. Nejvíc se jich používá k přepravě dřeva a dobytka. A pak získal ještě další důkaz, že se ve svém úsudku nemýlí. Dlouhá temná čára, nad kterou tak usilovně uvažoval, to přece byla stopa, kterou za sebou paroloď zanechávala. O něco níž se ohýbala doleva, tak jak ji snášel prudší hlavní proud v řece.

Velké rudé oči žhnuly stále blíže, pravidelné klapání znělo stále hlasitěji. A pak udivil Kena další zvuk — mužský hlas, který stále něco vytrvale a monotónně opakoval.

První Kenovou myšlenkou bylo vzbudit Pepeho a oba ostatní chlapce, ale pak si to rozmyslil. Bude pro ně lepší, když je nechá dál spát. Dovedl si představit, jaké bude jejich překvapení, až jim bude vyprávět o lodi, s níž se v noci setkali! Záběry lopatek, sykot parního stroje a zvuk mužského hlasu zněly teď už zcela zřetelně v bezprostřední blízkosti. Muž zpěvavým hlasem neustále opakoval: „Dos y media, dos y media, dos y media.“

Ken nerozuměl příliš španělsky, ale přece jen si domyslel, co asi to monotónní vyvolávání má znamenat. Muž pomocí olovnice měřil hloubku v řece a výsledky svého pozorování sděloval nahlas lodivodovi. Dos y media znamenalo, že naměřil hloubku dvě a půl stopy — tři čtvrtě metru. Potom se paroloď vynořila jako černý stín z šedého oparu nad vodou. Tlačila před sebou nízkou plochou bárku. Ken neviděl muže, který měřil hloubku, ale slyšel zřetelně jeho hlas a věděl, že musí být někde na přidi nízkého člunu. Paroloď kolem přejela docela slušnou rychlostí a Kenovi hned stoupla nálada. Bylo přece nad slunce jasné, že tam, kde bez obtíží projel takový parník, projede bezpečně i jeho loď! A navíc tu měl důkaz, že se dostali už velmi blízko k vesničce Panuco.

Odrazil člun od písčité mělčiny, přešel čáru, kterou za sebou zanechal parník, a namířil do místa, kde se koryto řeky zužovalo. Voda v něm pěkně rychle ubíhala. Bylo mu záhadou, jak se tamtudy dokázal lodivod v té tmě s parolodí protáhnout. Ken projel rychlý úsek bezpečně a brzy už byl zase na širokém pruhu pomalejší vody. Spánek ho osvěžil a setkání s parolodí mu dodalo novou odvahu. Sklonil se nad vesly a začal mohutně a pravidelně zabírat.

Hvězdy pobledly, téměř přestalo mžít a nad vodou a podél břehů ulehla mlha. Potom začala krajina šednout a světlát a den se probudil jásavým jitem. Brzy se nad obzor vyhouplo slunce. Vysoko na stráních nad řekou se objevily chatrče s deskovou střechou, tu a tam se mihl nějaký domorodec. To všechno mělo příznivý vliv na Kenovu náladu.

Vůbec necítil hlad, jen hroznou žízeň. Musel se hodně přemáhat, aby si nenabral špinavou vodu přímo z řeky. Jaký to byl rozdíl proti zelenavě průzračné vodě na horním toku Santa Rosy! V tu chvíli by byl dal za sklenici pomerančové šťávy svou nejlepší pušku. George se neklidně převaloval a ze spaní žadonil o vodu. Hal ležel v jakémsi strnulém polospánku. A Pepe se náhle sám od sebe posadil. Vypadal stále ještě špatně, ale bylo zřejmé, že se jeho zdravotní stav podstatně zlepšil. A toto zjištění povzbudilo Kena daleko víc než cokoliv jiného.

Ken přistál a vytáhl špici člunu na písčitý břeh. Pak uvařil trochu rýže a kakao a pokusil se to vnutit svým společníkům. Pepe si nevzal nic k jídlu, jen se maličko napil. George, kterého sužovala silná horečka, vypil plný hrnek kakaa. A Hal se vůbec nemohl probrat ze spánku, a tak si Ken řekl, že bude lepší, když ho nechá na pokoji.

Brzy potom, co se znovu vydali na cestu, upoutala Kenovu pozornost dlouhá kánoe, přivázaná u břehu pod jednou chatrčí. To bylo pro něho dalším velkým povzbuzením a současně zadostiučiněním. Ano, podařilo se jim prokletit si cestu divokou džunglí, kde nebylo po civilizaci ani stopy! Na krátkém úseku pak potkal několik dalších kánoí a v každé seděl jeden domorodec. Pak minul větší kánoi se dvěma bronzově hnědými polonahými Indiány. Pepe na ně volal, ale neodpověděli mu. Buď byli tak nedůvěřiví, nebo mu nerozuměli.

O kus níže vyslidil Pepe banánovníkový háj a požádal Kena, aby zajel ke břehu. Ken mu rád vyhověl, protože představa čerstvého ovoce ho neobyčejně lákala. Dole u břehu se pohupovala kánoe přivázaná ke kořenům mohutného stromu a do příkrého svahu byla vyšlapána úzká stezička. Pepe vystoupil na břeh a s námahou se začal šplhat nahoru po sotva znatelné pěšině.

Uplynula hezká chvíle, když se náhle shora ozvaly vzrušené hlasy a hned potom třeskl výstřel, nejspíš z brokovnice. A pak zaslechl Ken Pepeho volání.

„Co se to, proboha, děje," vyjekl Ken a s obavami se zahleděl nahoru na stráň.

Z lesíka se vynořil Pepe s plnou náručí banánů. Poskakoval a klopýtal dolů po pěšině a doslova padl do člunu. Ale banány nepustil.

„Santa Maria," vydechl zoufale a ukazoval na malé krvavé body na lýtku.

„Vždyť jsi postřelen, Pepe!" zděsil se Ken. „Tys to ovoce ukradl a někdo na tebe vystřelil, co?"

Pepe mu s hlasitým skučením potvrdil jeho domněnku. Ken na sebe dostal zlost, víc se však zlobil na Pepeho a největší

vzteky měl na domorodce, kteří po něm stříleli. Jediným prudkým pohybem strčil loď na vodu a začal zuřivě veslovat dolů po proudu. Když ujel asi sto metrů a chystal se vjet do nejbližší zátočiny, zahlédl tři domorodce, jak pádí po pěšince dolů k řece. Měli pušku. Vskočili do kánoe a začali je pronásledovat.

„No pěkně děkuju, tohle vypadá na ošklivou šlamastiku,“ zabručel si Ken pro sebe a ještě víc se nahnul nad vesly.

Pepe se pochopitelně dopustil chyby. Buď měl za banány zaplatit, nebo o ně slušně požádat. Ale na druhé straně nemohl Ken schvalovat ani podrážděnou reakci domorodců. Ke všemu měl v lodi vážně nemocného bratra, kterého chtěl dostat z džungle do bezpečí, jak nejrychleji to jen bylo možné. Chtěl k tomu využít veškerých svých sil a schopností a nešlo mu moc pod nos, že by mu v tom mělo zabránit pár prostoduchých Indiánů rozzlobených nad ztrátou několika mizerných banánů. Kdyby s sebou neměli v lodi pušku, už dávno by byl zastavil a zaplatil jim za jejich ovoce, ale takhle to nemohl riskovat. A tak mohutně zabíral a snažil se jim uniknout dolů po proudu.

To nejhorší ovšem přišlo, když se snažil Pepe jeden z banánů oloupat. Ukázalo se, že jsou ještě nezralé a vůbec se nedají jíst.

Za okamžik se v zátočině, kterou právě propluli, objevila kánoe s třemi domorodci. Všichni zuřivě pádlovali. Jejich dlouhá loď po hladině doslova letěla. Ken okamžitě poznal, že by ho snadno dostihli, kdyby mělo dojít k dlouhému závodu, a to ještě zvýšilo jeho zlost i obavy. Pepe se ohlížel po pronásledovatelích, něco brebentil a hrozil jim svými mohutnými hnědými pěstmi.

Ken si s úlevou uvědomil, že podél dlouhého pásu břehu dole po proudu nestojí ani jediná chata, že tam nekotví žádná kánoe. V daném okamžiku toužil spíš po tom, aby se v širokém okolí nevyskytovali žádní nevítaní diváci.

Na domorodé pronásledovatele byl nádherný pohled. Hnali svůj dlouhý člun kupředu s jistotou a dovedností. Jeho rychlost nepoklesla, ani když jeden z nich odložil pádlo a chopil se pušky. Znali v tom úseku řeku jako své boty, a tak dovedně využívali proudu a každým záběrem se přibližovali. Ken se rovněž snažil těžit z rychlých proudů, ale měl na volbu nejlepší cesty vždy jen kratičký okamžik, a tak se nejednou rozhodl nesprávně.

Tři nebo snad čtyři kilometry za prvním ohybem řeky domorodec po dlouhém míření vypálil. Zřejmě se snažil zasáhnout především Pepeho. Broky se rozprskly a dopadly do vody pěkný kus od člunu. Ale jejich loď se stále přibližovala, a když Ken viděl, že rozhořčený střelec znovu nabíjí pušku, bylo mu jasné, že zanedlouho půjde opravdu do tuhého a že je třeba něco mimořádného podniknout.

Začal uvažovat o tom, jak by je nejlíp postrašil. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že žádný z nich ještě nikdy v životě neslyšel rychlý sled výstřelů z automatické pušky, o jejich neobvyklé intenzitě ani nemluvě. Rozhodně však stálo za to na nich její účinek vyzkoušet. Jen jak získat čas a dostat se k bedně, v níž byla opakovačka uložena, a jak pušku nabít?

Zanedlouho se k tomu Kenovi naskytla celkem nečekaná příležitost. Domorodci, kteří se pokusili vyjet jednu zatáčku těsně při břehu, najeli na mělčinu a uvízli v písku. Zdrželi se jen několik krátkých okamžiků, ale i to stačilo Kenovi, aby si vytáhl svou malou kulovnici z bedny a založil nový zásobník.

Pepeho tmavá tvář dostala popelavě šedý nádech a oči se mu rozšířily hrůzou. Už si v duchu představoval, jak Ken chladnokrevně odpráskne některého z jeho soukmenovců. Nevydal však ani hlásku, jen si třel místo na noze, kde byl zasažen broky, a neustále se ohlížel po svých pronásledovatelích.

Ken stále ještě vesloval, jen poněkud snížil tempo záběrů. Lomcoval jím vztek, ale — jako vždy — dokázal ho zkrotit. Věděl přesně, co udělá. Domorodý střelec znovu vypálil a zase nedostřelil. Obě lodi dělila v tom okamžiku vzdálenost asi tak dvou set metrů.

Ken si počkal, až se loď pronásledovatelů ocitne v jedné z přečetných úzkých zátok bokem k nim a pak zvedl pušku k lici. Domorodci byli v lodi rozesazeni tak, že v jejím středním úseku, dlouhém asi tři metry, nikdo neseděl a bylo možno na něj vypálit, aniž tím byl někdo z posádky ohrožen. Ken ovšem neměl v člunu dost klidu k pohodlnému zamíření a jen těžko udržel předpokládaný cíl na mušce. Dokonale se však ovládal a velice pečlivě a dlouho mířil. Vybral si bod položený nízko mezi okrajem kance a vodní hladinou a pak rozhodně zmáčkl spoušť — jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát, popáté. Použil střeliva v ocelovém obalu. Kulky se odrazily od vodní hladiny a jedna po druhé práskly do boku lodi. Bylo vidět, že poškodily obě strany lodi těsně nad čarou ponoru. Domorodci podlehli panice. Začali v hrůze ječet a všelijak sebou vrtět, protože jim do člunu prostřílenými otvory vnikala voda. Netrvalo dlouho a kánoe se potopila. Nebylo tam nijak zvlášť hluboko, domorodci tam docela dobře stačili. Bylo však zřejmé, že mají strach brodit se v pohyblivém písku, který byl na dně, protože začali plavat směrem ke břehu do mělké vody. Nakonec se postavili na všechny čtyři a brodili se jako ohromné neohrabané želvy tak dlouho, až se dostali na suchou zem.

Konečně venku z džungle!

Ken nemohl sledovat, jak se domorodci vydrápali z vody na břeh do bezpečí, protože mu zakryl výhled jeden z mohutných cypřišů nahnutých nad hladinu řeky. Ale byl si jist, že se jim to podaří. Bylo mu líto Indiánů, které připravil o loď i pušku, zároveň však chápal Pepeho, který si bez přestání mlel pro sebe: „Bueno! Bueno! Bueno!”

Když přistáli, věnoval se Ken nejprve jeho poraněné noze. Při bližším ohledání zjistil, že má po obou stranách stehna po jednom malém krvavém otvoru. Bylo zřejmé, že jeden z broků pronikl měkkými partiemi skrz naskrz. Ken mu obě rány pečlivě vymyl a přiložil mu na ně obvaz.

Zdálo se, že Pepe není zrovna ve své kůži, a tak na něm Ken ani nepožadoval, aby se na chvíli chopil vesel. Zasedl k nim raději sám a začal se dlouhými a vytrvalými záběry vzdalovat od místa nepříjemného setkání. Chtěl být pro všechny případy co nejrychleji z dohledu rozzuřených Indiánů. Voda v řece docela slušně ubíhala, a tak se jejich průměrná rychlost pohybovala mezi sedmi až devíti kilometry za hodinu. Ken stačil udržovat toto vysoké tempo celé tři hodiny bez odpočinku. A potom musel přestat, protože náhle pocítil, že už nemůže. Byl slabý jako moucha, zdálo se mu, že má na zádech břímě, které ho nezadržitelně tlačí k zemi. Paže měl jako z olova a prsty vůbec nevládl. Před očima se mu dělala kola, chvílemi dokonce neproniknutelná bílá clona. Potil se, bylo mu strašně horko, s obtížemi dýchal, byl polomrtvý. Bylo mu jasné, že si musí odpočinout. A tak jen seděl a nechal člun klouzat po proudu.

George se na svém lůžku posadil. Byl zelený v tváři a vůbec vypadal příšerně, ze všech postižených nejhůř. Ale to, že byl schopen se bez cizí pomoci posadit, už bylo samo o sobě nadějně.

„Ach, moje hlava!” naříkal. „Je tu někde něco k pití? Mám vyschlo v ústech, jazyk se mi lepí na patro!”

Ken měl kdesi uschovány na nejhorší časy dva citróny. Vytáhl jeden, rozkrojil ho a dal Pepemu a Georgovi po půlce. Dychtivě vysáli kyselou šťávu a okamžitě se jim ulevilo. V té chvíli si Ken uvědomil, jak bylo od něho prozíravé, že citróny uschoval. Potom probudil Hala, nadzvedl mu hlavu a přinutil ho, aby spolkl trochu šťávy z druhého citrónu. Halovi bylo velmi zle, byl tak zesláblý, že se ani nedokázal bez cizí pomoci posadit.

„Neměj — o mě — strach Kene,“ soukal ze sebe s obtížemi.
„Budu — zase — brzy - v pořádku.“

Bylo zřejmé, že je odhodlán dále bojovat.

Ken upravil chlapcům palmové listy, které je měly chránit před ostrými slunečními paprsky, a pak znovu zasedl k veslům.

Když začal veslovat, vybavila se mu vzpomínka na strašlivou únavu, která ho kdysi přepadla, když se celých šest hodin pokoušel vyškrábat z Velkého kañonu. Teď měl ve srovnání s tím daleko horší pocit, ale vědomí, že jsou na něm závislé tři další životy, ho vybičovalo k výkonu, jakého by za normálních okolností nikdy nebyl schopen.

To, co v těchto chvílích Ken předváděl, se ovšem nedalo tak docela nazvat veslováním. Byly to spíš chabá pokusy pohnout vesly, která nedokázal ani sevřít v rukou, natož zvednout. Jediné, co se mu jakžtakž dařilo, bylo udržet člun v nejrychlejších proudech řeky. Kdykoliv měl pocit, že už dál nemůže a zhrouť se, vrhl rychlý pohled na Halovu pobledlou tvář, a to ho opět přivedlo k životu. Horké hodiny dne se jen pomalu a dlouze vlekly.

Po několika kilometrech cesty se na břehu začaly objevovat chaty ve větším množství, potkávali i více domorodců. A ještě níž na řece se rozhodl i počet kánoí. Pepe se na několik domorodců obrátil s dotazem, jak je ještě daleko k vesnici Panuco. Podle George, který těm rozhovorům naslouchal a tlumočil je Kenovi, měli před sebou ještě dalekou cestu, moc dalekou, mnoho kilometrů. To nebylo zrovna povzbudivé. Pak se pro jistotu zeptali ještě jednoho Indiána, a ten jim k jejich velkému překvapení sdělil, že Panuco je hned za nejbližším

ohbím řeky. To ovšem byla mnohem radostnější zpráva, jenže, jak se brzy ukázalo, nepravdivá. Za nejbližší zátočinou nenašli vůbec žádnou vesnici, nic, pouze holé liduprázdné břehy po celé nekonečné kilometry.

Ken se neudržel a vsedě usnul. Když se probudil, zjistil, že u vesel sedí Pepe. Jak ho tak chvíli pozoroval, poznal ke své nesmírné radosti, že se rychle zotavuje.

Asi kolem čtvrté hodiny odpolední zamířil Pepe s člunem ke břehu a přistál u pěšinky, která se vinula po břehu do stráně k velké chatě z bambusového dřeva a s doškovou střechou. Ken se rozhodl, že tentokrát raději půjde s Pepem. Když začali šplhat do svahu, zjistil, že má nohy úplně ztuhlé a že se mu třesou kolena jako dosud nikdy v životě.

Octli se na velkém prostranství, kde stálo několik pohodlných chatrčí se zahradami plnými květů. Byl mezi nimi též jakýsi travnatý dvůr, na němž si kupa malých nahých děcek hrála s ochočeným srnečkem a s několika tygřími mláďaty. Vřískali tam papoušci a kolem poletovala spousta krotkých ptáků. Ken si tam připadal opravdu jako v ráji.

Přivítali je dvě velice milé, ale strašně zvědavé domorodé ženy. Po krátké domluvě se Ken s Pepem vrátili ke člunu a vynesli nahoru nejprve Hala a potom George.

Ukázalo se, že si domorodé ženy umějí s tropickou horečkou docela dobře poradit. Připravily chlapcům jakýsi speciální nápoj a potom jim daly ještě horké mléko, kuře a rýžovou polévku. George se začal rychle zotavovat, i Halovi se trochu rozjasnila tvář a bylo zřejmé, že zase pomalu, ale jistě nabírá síly.

Ken se v první chvíli nemohl na jídlo ani podívat, jedině, po čem toužil, byl pořádný dlouhý doušek. Pepe se dotázal žen, co tady obvykle pijí. Odpověď zněla: „Říční vodu!“ To Ken nechtěl riskovat. Pepe potom objevil pomerančovník, pod nímž bylo doslova nastláno zralých plodů. Ken se na ně vrhl, nasbíral si jich plnou náruč, posadil se pod strom a v divokém spěchu si začal jeden po druhém vymačkávat do úst. Zdálo se mu, že nikdy předtím neokusil něco tak chladivého, tak lahodně sladkého a tak posilujícího! Cítil, jak se mu

příjemný pocit chladu pomalu rozlévá do celého těla. Až do té chvíle si nikdy pořádně neuvědomil, jak chutný a hodnotný nápoj je šťáva z pomerančů. Byl přesvědčen, že tak jako po celý svůj další život bude z duše nenávidět smutný a naříkavý hlas hrdliček, tak bude naopak milovat barvu, vůni a chuť pomerančů. Zlikvidoval jich dvaadvacet, než se mu podařilo uhasit tu ohromnou žízeň. Potom si dal pořádnou porci kuřete s rýží a cítil se jako znovuzrozený.

Když se nasytil, upravil na jakési verandě pro všechny lůžka. Sám se na jedno uložil, líně a s dokonalým požitkem se natáhl, jako by se už nikdy nechtěl zvednout, a vzápětí se mu sklízily oči.

Když se probudil, stálo slunce vysoko na obloze a páliło mu do tváře. Uvědomil si, že když se ukládal ke spánku, svítilo mu do zad. Vzal si na pomoc své hodinky a spočítal, že spal nepřetržitě sedmnáct hodin.

Když potom vstal, zjistil k velké radosti, že se Pepe cítí tak dokonale zdrav, jako byl předtím, než dostal tropickou horečku, že i George už je na nohou a že se vzbudil i Hal a úsměv z tváře se mu vůbec neztrácí. Po tomto zjištění zaplavila Kena vlna neskonalé vděčnosti. S ramenou mu spadlo obrovské břemeno, ucítil, jak mu vlhnou oči a svírá se mu hrdlo.

„Tak co, jak se cítíš, staroušku?“ obrátil se na něho Hal s otázkou, z níž už zase vyzařoval jeho obvyklý humor.

„Vědí, mladej!“ prevaloval Ken rozvážně a zdlouhavě v ústech, „na to, že jeden má za sebou pár takovejch správnejch zážitků, se cejtím docela v pořádku.“

„Vsadím se o dva dolary, že jsi netušil, co tě na cestě čeká,“ podotkl Hal vážně.

Když potom zasedli k chutné snídani, seznámil je Ken stručně se všemi příhodami, které je potkaly v oněch dvou dnech a nocích, kdy byli příliš nemocní, než aby vůbec něco vnímali.

Ken nakonec nevěděl, co ho víc potěšilo, zda Georgeova mnohomluvná chvalořeč na jeho hrdinské činy, nebo tichý obdiv a pycha, které se objevily v Halových jasných očích.

Na závěr se Hal zeptal:

„Nebude se na nás Jim Williams zlobit, až mu budeme vykládat, jak jsi těm Indiánům rozstřílel kánoe a vysypals je z ní do vody?“

Potom dostal Ken chuť vyšplhat až do koruny obrovské cejby, která stála vysoko nad nimi, na samém vrcholku kopce. Byla to ohromná dřina, ale dokázal to, a shlížel pak dolů z vidlice v nejvyšším bodě koruny. Byl to utěšený, bohatý, nádherný obrázek a Ken cítil, že na něj nikdy nezapomene. V daném okamžiku ho však nezajímalo ani tak krásný rozhled a divokost okolí. Spíše se zaměřil na tok řeky. Pozorně ho sledoval, jak se vine zpět do džungle, a když už nebylo vidět přímo lesklou vodní hladinu, domýšlel si, kudy asi plyne, podle výrazné linie obrovských stromů. Tímto způsobem bylo možno vystopovat klikatý tok řeky až k místům, kde se krajina začala zvedat a kde dalšímu rozhledu bránily modravé ponuré hory. Tento pohled poskytl Kenovi spoustu materiálu pro jeho poznámky a záznamy.

Když se v duchu znovu vracel ke svým poznámkám, zprávě a k mapě, kterou nakreslil, měl hřejivý pocit z dobře vykonané práce. Prozkoumal a zmapoval víc než sto padesát kilometrů říčního toku, prodírajícího se divokou džunglí. Byl si jist, že jako odměnu za takovou práci si vysloužil výlet do Anglie a do německých lesů. A bylo dost pravděpodobné, že ho jako další odměna čeká lovecká výprava na rozlehlé náhorní planiny britské východní Afriky. Současně však cítil, že daleko cennější než toto vše pro něho jistě bude, když strýc i otec budou na něho hrdí. Byl to pro něho veliký okamžik. V tu chvíli si uvědomil, že by byl schopen čelit ještě daleko většímu strádání, aby zajistil dokonalý úspěch této výzkumné cesty.

Když se opět připojil k ostatním, sdělil mu Pepe, co se mu mezitím podařilo zjistit: že vesnice Panuco je od nich vzdálena jen jeden den nebo jednu noc cesty kánoe.

Kolik to vlastně znamenalo kilometrů, to se Pepemu nepodařilo vypátrat. Ken rozhodl, že bude nejlépe, když se vydají na cestu okamžitě. Nebylo lehké rozloučit se s příjemným místem, se štěbetáním papoušků a zpěvem ostatních ptáků, s tygřími mláďaty, která skotačila jako

kořata, a se srnečkem, který žral z ruky. Žádná z žen nechtěla za nic na světě přijmout peníze, a tak jim Ken dal každé pěkný dárek.

Když se znovu ocitli na lodi, cítil Ken, že se mu vrací nálada z posledních osmačtyřiceti hodin cesty. Nemohl se nějak rozjařit. Řeka byla ohavně špinavá a páchla, až se mu dělalo zle. Slunce pátilo jako kovářská výheň. A Ken brzy poznal, že je unaven, nesmírně unaven.

Ten den byl věrnou kopií mnoha předchozích, jen byl daleko teplejší a únavnější, rovné úseky řeky byly delší, domorodci, které potkávali v kánoích, mnohem tupější a žádný z nich nedovedl říci, kolik cesty ještě mají před sebou. Smutné vrkání hrdlíček přivádělo Kena téměř k šílenství. Mijeli nekonečně dlouhé úseky břehů posetými vrbami a na každém tom smutném stromě cukrovala alespoň jedna melancholická hrdlička. Když se snesl soumrak, přistáli chlapci u písčitého břehu. Byli příliš unaveni, než aby si vařili večeři. Natáhli se prostě do vyhrátého pisku a vzápětí spali jako kus dřeva.

Ráno se probudili v poněkud lepší náladě, protože podle informací, kterých se jim den předtím dostalo, musí být už za nejbližší zátočinou vesnice Panuco. Pepe důvěřivě vesloval, ale za každým dalším ohbím na ně čekalo nové zklamání. Ken byl už docela znechucen a bez nálady, únavou sotva dokázal zvednout ruku, ospalostí jen stěží udržel víčka. A jako sklo hladká, široká hladina řeky, rozblácené břehy a zmazaný dobytek mu už doslova lezly z krku.

V poledne se před nimi znenadání objevil chumel chatrčí s doškovými střechami. K velkému překvapení zjistili, že to je vesnice Panuco. Ken tím byl zklamán, protože očekával, že je přivítá malé městečko, kde dostanou alespoň trochu čisté pitné vody a kde si budou moci najmout motorový člun, který je odtáhne do Tampika. Tahle díra se však příliš nelišila od míst, která nedávno cestou minuli. Ken vylezl otráveně z lodi a před očima měl odpuzující obrázek dlouhých osmdesáti kilometrů, které jim ještě zbývaly do cíle.

Ale Panuco nebyla tak malá a odporná díra, jak se na první pohled zdálo. Chlapci tam objevili skutečně čistou a

pohodlnou hospodu, kde se velmi dobře najedli a kde se k své velké radosti dověděli, že odtud za hodinu odjíždí povoz do města Tamos, odkud pak má být v pět hodin vypraven vlak s cílem — Tampico.

Najali si moza, který sjede do Tampika s člunem a s těžkým nákladem. Sami si s sebou vzali jen lehká příruční zavazadla. Nastoupili do povozu taženého třemi páry mulů a zanedlouho už se kodrcali po celkem slušné silnici směrem k Tamos. Sotva vyjeli, padla na Kena zase chmurná nálada; jeho tři společníci si okamžitě všimli, že je nějak skleslý. Sklíčenost z něho spadla teprve tehdy, když se v ranním slunci začal rozpouštět mlžný opar.

Skončila další cesta do divočiny. Hal byl nemocen, ale bylo zřejmé, že se po krátkém odpočinku a v dobré péči zase brzy postaví na nohy. Ken si přivážel pár trofejí a obrázků, ale také vzpomínky. Získal důkladné vědomosti o životě v divoké džungli a podrobně zmapoval řeku od Micasových vodopádů až do Panuka.

„Dá se říci, že na nás přece jen nakonec skutečně došlo, co?“ ptal se naivně už asi posté George. „Neříkal jsem vám to? Ať do mě hrom bací, jestli si pamatuju, co jsme vlastně všechno prožili. Ale měli jsme se ohromně!“

„Ohromně!“ opakoval po něm Ken. „Pokud jde o mě, užil jsem si víc, než jsem kdy čekal. Už nikdy v životě na takovýhle špek neskočím!“

Hal se na svého bratra usmál a prohodil: „Máš úplně pravdu, Kene Warde! A nemohl bys nám říct, kam se chystáš příště?“ Což bylo neklamným důkazem, že se jeho zdravotní stav rapidně zlepšil a že je jediným člověkem, který Kenovi opravdu rozumí.

Pepe naslouchal rozmluvě se zájmem, mnul si ruce a tmavé oči mu jen svítily.

Ken se usmál. Bylo dobré cítit se šťastný a spokojený, mít pocit bezpečí a radosti, když z člověka spadne tíha zodpovědnosti a nemusí myslet na budoucnost, tak jako on právě v této chvíli.

Sotva však ujeli několik kilometrů a ocitli se v dohledu malého městečka Tamos s jeho rudě svítícími střechami, vrátil se Ken zase do skutečnosti. Ozvalo se v něm znovu ono staré a neodolatelné volání divočiny, láska k volné a panenské přírodě. Vyhlédl z okna očima nenapravitelného snílka a zase s radostí vnímal všechnu tu divokou krásu a nespoutaný život. Za lesknoucími se lagunami se táhla ponurá a temná džungle. Hejno plameňáků dávalo vodám růžový nádech. Kachny doslova zaplavovaly mokřiny plné plevle. A nízko nad zemí, těsně nad zarůžovělým horizontem mířil klín divokých hus v dlouhé ladné křivce přímo k zapadajícímu slunci.

Když konečně dorazili do Tampika a George jim opatřil slušné a pohodlné ubytování, uložil Ken Hala okamžitě do postele. Nebyla to tak jednoduchá a snadná záležitost. A protože nechtěl nic riskovat — tropická horečka byla přece jen velice zárádná choroba —, poslal hned pro doktora.

Sám pak dobře nevěděl, jestli ty Halovy pošklebky patří malému vyschlému doktorovi, nebo lékům, které mu ten drobný mužíček předepsal. Nakonec přece jen vyšlo najevo, že hlavním zdrojem legrace je pro Hala směšný doktůrek. Čím víc je ujišťoval, že nerozumí anglicky, tím k němu byl drzejší, tím víc si z něho dělal legraci.

Ken si naopak mlčenlivého laskavého lékaře velice oblíbil a vyčítal Halovi jeho chování. Při každé jeho další návštěvě pak hovořil s Halem o nejrůznějších věcech, o studiu na universitě, o baseballu, což byla témata, o něž se Hal vždycky něj víc zajímal. Dělal to proto, aby ho něčím zaměstnal a nedal mu příležitost k nemístným poznámkám.

Když jednoho dne doktor odcházel, zastavil se ve dveřích a s šibalským zábleskem v očích řekl Kenovi dokonalou angličtinou:

„Myslím, že už mě tu nebude zapotřebí.“

Halovi přitom poklesla brada.

„Váš bratr je už docela v pořádku,“ pokračoval lékař. „Je však poněkud drzý a nevychovaný. Dokud se téhle vlastnosti nezbaví, nikdy se nedostane třeba na universitu ve Wayne,

nikdy z něho nebude dobrý badatel. Já sám jsem absolvoval universitu ve Wayne v roce dvaasmdesát. Sbohem, chlapci."

Ken zůstal jako přimrazen.

„No, to je pěkné nadělení! Co si o tom, Hale, myslíš? Představ si, absolvoval lékařskou fakultu ve Wayne! Budu se muset za ním někdy vydat. A pokud jde o tebe, měl úplnou pravdu!"

Halovi spadl okamžitě hřebínek, vypadal, jako když ho poleje studenou vodou.

„Já se vždycky dostanu vlastní vinou do nějaké šlamastiky!"

Brzy nato poslal Ken celou svou sbírku a všechny mapy a poznámky strýci. A jak dny ubíhaly a odpověď nepřicházela, začali být oba bratři netrpěliví. Do deseti dnů se Hal dokonale zotavil a chlapci se s celým západem vrhli na sport a jiné zábavy. Jezdili na lov tarponů, obrovských žraloků a aligátorů a téměř zapomněli na lákavou odměnu, ve kterou tolik doufali a pro niž toho tolik vytrpěli. Když pak konečně přišla pošta z domova, zmocnilo se jich radostné očekávání i obavy současně. Ten večer byl u nich George na návštěvě a spolu s nimi prožíval ono napjaté vzrušení a nejistotu. Hal dostal dopis od maminky a od sestry — přečetli si je jako první. Dopis od soudce Warda byl adresován Kenovi. Měl starostlivý otcovský tón, byl však velice stručný. Chlapcům se v něm povolovalo dalších šest týdnů volna, otec je však současně napomínal, aby byli rozumní a aby se z této své nové příležitosti snažili vytěžit co nejvíce. K dopisu byl přiložen šek. A o slibované odměně ani slovo!

Když Ken otevíral dopis od strýce, trochu se mu tráslы prsty. Tak ho celý přečetl nahlas:

Drahý Ken!

Gratuluji Ti, vedl sis náramně. Za odměnu Tě čeká zájezd do Afriky. Také Hal odvedl kus dobré práce — několik exemplářů s jeho kolekce bylo přijato do sbírek Smithovy společnosti. Budu Vás podporovat ve Vašem výletě na Yucatan. Pošlu dopis americkému konzulovi v Progresu a domluvíím Vám schůzku s rakouským archeologem Malerem, který si Vás vezme, jak doufám, pořádně na paškál.

Rád bych, kdybyste se na Yucatanu mohli věnovat studiu starých zřícenin. Podle mého názoru jsou stejně krásné jako staré egyptské stavby. Radil bych Vám, abyste svůj současný pobyt v Mexiku zkrátili na minimum a co nejdříve odjeli. Mám zprávy, že se tam schyluje k revoluci.

*Se srdečnými pozdravy
strýc G.*

Ken vyrazil vítězný pokřik a Hal začal tančit válečný tanec. Pak se oba bratři společně vrhli na George a chvíli mu pořádně valchovali tělo.

„Škoda že nemohu jet s vámi!“ řekl nakonec smutně.

Ken i Hal s ním přirozeně sdíleli jeho zklamání. Pak se však Georgeova tvář rozjasnila a objevil se na ní onen trochu potouchlý úsměv, jímž je častoval, když jim věstil nejistou budoucnost a předpovídal, že na ně nakonec přece jen dojde:

„Já budu, kamarádi, sedět pěkně doma v teple, kdežto vy budete dostávat pořádně do těla, ztraceni v divokém Yucatanu!“

*Z anglického originálu Ken Ward in the Jungle,
vydaného nakladatelstvím Grosset & Dunlap v New Yorku roku
1940.*

Ilustroval, obálku a vazbu navrhl Jaromír Vraštil.

Vydalo nakladatelství Olympia.

První vydání. Praha 1971.

240 stran. Náklad 75 000 výtisků.

Odpovědná redaktorka Vlasta Tafelová.

Technický redaktor Vladimír Stejskal.

Vytisklo Rudé právo, Brno Autorské archy 14,56.

Vydavatelské archy 15,14. Tem. skupina 14/74.

Cena váz. Kčs 24,—

305/22/865. Vyšlo jako 1347. publikace Olympie.

27-005-71 Kčs 24,—